YÜRÜYEN KENTLER 1

Philip Reeve

YÜRÜYEN KENTLER

Türkçesi Müren Beykan
Fulya Yavuz

Telegram: @cinciva

eKDG

e-Kitap
1. Sürüm, Şubat 2018

ON8 Yayınları'nın Mayıs 2013 tarihli
1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Telegram: @cinciva

YÜRÜYEN KENTLER dizisi

1. kitap **YÜRÜYEN KENTLER**
2. kitap **İHANET ALTINI**
3. kitap **CEHENNEM MAKİNELERİ**
4. kitap **KARANLIK DÜZLÜK**

Telegram: @cinciva

ON8 roman 18

Yürüyen Kentler -1
Yürüyen Kentler
Yazan: Philip Reeve

Yayın yönetmeni: Müren Beykan
İngilizce aslından Türkçeleştiren: Müren Beykan, Fulya Yavuz
Yayın koordinatörü: Aslı Tohumcu
Yayın hazırlığı: Tuğçe Akyüz
Son okuma: Hande Demirtaş

Özgün adı: *Predator Cities -1: Mortal Engines*
© 2001, Philip Reeve

Türkçe yayın hakları: Günışığı Kitaplığı, 2004
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Scholastic Ltd.'den
satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

Mayıs 2013 (2000 adet)

Grafik tasarım: Huban Korman
Baskı öncesi hazırlık: Songül Arslan
Baskı: Gezegen Basım
(100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 2.Cad. No 202 /A Bağcılar 34100
İstanbul (0212)325 71 25 Sertifika:12002)

ISBN 978-605-4603-33-6

ON8, bir Mia Organizasyon Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti.
kuruluşu olan Günışığı Kitaplığı'nın markasıdır.
Sertifika: 1206-34-12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 83
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212)212 99 73
Faks:(0212)217 91 74

www.on8kitap.com
on8@on8kitap.com
www.**twitter**.com/on8kitap
www.**facebook**.com/on8kitap

Telegram: @cinciva

Philip Reeve

YÜRÜYEN KENTLER

Türkçesi:Müren Beykan,Fulya Yavuz

Telegram: @cinciva

Bana esin, cesaret ve harika fikirler veren
Leon Robinson ve Brian Mitchell'a; daha önceki
eserlerimi The Heliograph adındaki dergisinde
yayımlamış olan Mike Grant'e; ayrıca Liz Cross,
Kirsten Skidmore ve Holly Skeet'e minnet borçluyum.
Onların sabrı, coşkusu ve akılcı önerileri olmasaydı,
bu kitap, şöminemi tutuşturmak için kullanacağım,
özenle daktilo edilmiş sayfalara dönüşecekti.

Philip Reeve

Telegram: @cinciva

BİRİNCİ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

1
AV ALANI

Kasvetli, fırtınalı bir bahar öğleden sonrasıydı. Londra kenti, eski Kuzey Denizi'nin kurumuş yatağı boyunca, küçük bir madenci kasabasını kovalıyordu.

Londra, geçmişteki o mutlu günlerinde böylesi küçük bir av için kılını bile kıpırdatmazdı. Büyük Mobil Kent bir zamanlar, kuzeyde Buz Diyarı'nın en ücra köşelerinden güneyde Akdeniz kıyılarına dek gezinip, bundan çok daha büyük yerleşmeleri avlayarak geçirirdi günlerini. Ne var ki, son zamanlarda av bulmak iyiden iyiye zorlaşmış, daha büyük bazı kentler Londra'ya iştahla bakar olmuştu. O ise on yıldır, Tarihçiler Loncası'nın bir zamanlar Britanya Adası olduğunu söylediği, batının nemli ve dağlık bir bölgesinde pusuya yatmış, kendinden büyük kentlerden saklanıyordu. Bölgenin nemli tepelerinde kurulu tarım kasabaları ve durağan yerleşim alanlar dışında hiçbir şey yememişti bu on yıl boyunca. Neyse ki sonunda, Belediye Başkanı, Londra'nın, kara köprüsünden geçerek Büyük Av Alanı'na dönme zamanının geldiğine karar vermişti.

Yüksek izleme kulelerindeki gözcüler madenci kasabayı fark ettiğinde, Londra kara köprüsünü daha yeni yarılamıştı. Kasaba otuz iki kilometre ötede tuz tabakalarını kemiriyordu. Londra halkına göre bu, tanrıların bir işaretiydi. Belediye Başkanı bile (O ne tanrılara ne de işaretlere inanırdı) bunun doğuya doğru yolculukta iyi bir başlangıç olduğunu düşünüp, kovalamanın başlaması için emir verdi.

Madenci kasaba yaklaşan tehlikeyi görüp kaçmaya çabaladıysa da, Londra'nın altındaki devasa tırtıllı paletler giderek artan bir hızla dönmeye başlamıştı artık. Çok geçmeden kent, sıcak bir kovalamaca içinde gümbürdeyerek ilerliyordu. Bir düğün pastası gibi yedi kattan oluşan, hareketli metal dağın alt katmanları motor dumanına boğulmuşsa da, zengin villaları üst güvertelerde pırıl pırıl parlıyor; en tepede, çorak

Telegram: @cinciva

topraktan altı yüz metre yüksekte de Aziz Paul Katedrali'nin altın haçı ışıldıyordu.

Tom, kovalama başladığında Londra Müzesi'nin Doğa Tarihi bölümü sergilerini temizlemekteydi. Metal zeminden gelen tanıdık sarsıntıyı hissettiği an başını işinden kaldırdı. Galerinin çatısından aşağıya sarkan balina ve yunus modelleri, asılı oldukları kabloların ucunda hafif gıcırtılarla ileri geri sallanıyordu.

Hiç korkmadı. On beş yıllık yaşamının tamamını Londra'da geçirmiş, şehrin hareket etmesine alışmıştı. Yön değiştirip hızlanmakta olduklarını anladı. Baştan aşağı heyecanla ürperdi: Her Londralı'nın paylaştığı, eski av coşkusuydu bu. Görünürde bir av olmalıydı! Fırça ve toz bezlerini bırakıp elini duvara dayadı. Aşağıda Ayrıştırma Bölümü'ndeki makine dairelerinden dalga dalga yükselen titreşimi hissetti. Evet, buydu... Tom'un, kemiklerinin içinde kocaman bir davul çalınıyormuşçasına hissettiği bu şey, yedek motorların derinden gelen nabzıydı: *Güm, güm, güm*.

Galerinin sonundaki kapı savrularak açıldı ve Chudleigh Pomeroy hışımla içeri daldı. Peruğu çarpılmıştı, toparlak yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Quirke aşkına, bu da ne?" diye bağırdı. Eksenleri çevresinde dönen balinalara ve sanki uzun süreli tutsaklıklarından silkinip yeniden kanatlanmaya hazırlanırcasına camekânlarında titreyip sarsılan, doldurulmuş kuşlara aptal aptal bakıyordu. "Çırak Natsworthy! Burada neler oluyor?"

"Bu bir kovalama, efendim," dedi Tom. Tarihçiler Loncası Asbaşkanı'nın yıllardır Londra'da yaşadığı halde nabız atışını tanıyamamasına şaşırmıştı. "İyi bir av herhalde," diye açıkladı. "Yedek motorların hepsini çalıştırmışlar. Bu, yıllardır ilk kez oluyor. Belki de Londra'nın şansı dönmüştür!"

"Hıh!" diye burnundan soludu Pomeroy, motor sesleriyle uyum içinde titreyip sarsılan camekânlara yüzünü buruşturarak baktı. Pomeroy'un başının üstünde, binlerce yıl önce soyu tükenen mavi balina adındaki hayvanın bir modeli vardı. Müzenin bu en büyük modeli, asılı olduğu kablo bir salıncakmış gibi, öne arkaya gidip geliyordu. "Belki olabilir,

Telegram: @cinciva

Natsworthy," dedi. "Mühendisler Loncası bu binaya adam gibi bir amortisör sistemi kurmalıydı. Buradaki örneklerin bazısı çok narindir. Sarsıntı onlar için iyi değil. Hiç iyi değil." Uzun siyah cüppesinin kıvrımları arasından kirli bir mendil çıkarıp yüzünü sildi.

"Efendim, gözlem platformuna inip, kovalamayı yarım saatliğine izleyebilir miyim?" diye sordu Tom. "Böylesi yıllardır görülmedi de..."

Pomeroy hayretle bakakaldı. "Elbette hayır, Çırak! Bu korkunç kovalama yüzünden kalkan şu toza bak! Sergilerin hepsinin baştan aşağı yeniden temizlenmesi ve herhangi bir zarar olup olmadığının denetlenmesi gerekiyor."

"Ah, ama bu haksızlık!" diye sızlandı Tom. "Koca galerinin tozunu almayı daha yeni bitirdim!"

O anda hata yaptığını anladı. Yaşlı Chudleigh Pomeroy, Lonca'nın diğer üyeleri kadar kötü biri olmasa da, bir Üçüncü Sınıf Çırak'ın ona karşılık vermesinden hiç hoşlanmazdı. Bedenini iyice dikleştirerek (gerçi boyuyla eni arasında pek fark yoktu) öyle sert baktı ki, adamın gür kaşlarının arasındaki Lonca işareti görünmez oldu. "*Yaşam* haksızlıklarla doludur, Natsworthy," diye gürledi. "Bir daha küstahlık edecek olursan, bu kovalama sona erdiğinde kendini Ayrıştırma görevinde bulursun!"

Üçüncü Sınıf Çıraklar'ın yerine getirmesi gereken onca korkunç görevin arasında, Tom'un en nefret ettiği, Ayrıştırma Bölümü'nde çalışmaktı. Sesini çıkarmadan başını eğdi, gözlerini Müze Müdürü'nün cilalanmış çizmelerinin burnuna dikti.

"Sana saat yediye kadar çalışacağın söylendiğine göre, sen de yediye kadar *çalışacaksın*," diye lafını sürdürdü Pomeroy. "Ben de diğer müdürlerle bu korkunç, berbat sarsıntıyı görüşeceğim..."

Söylene söylene, hızla çıkıp gitti. Tom, onun gidişini izledikten sonra yerden temizlik malzemesini aldı ve mutsuz bir halde işe koyuldu. Başka zaman olsa, temizlik yapmaktan gocunmazdı, özellikle de sevimli ama postları güve yeniğiyle delik deşik hayvanların ve kocaman mavi gülümsemeli, mavi balinanın bulunduğu bu galeride. Ne zaman sıkılsa, kurduğu düşlerden birine sığınıverirdi: Güzel kızları hava korsanlarının elinden ya da Londra'yı Mobillik Karşıtları Birliği'nden kurtarıp, sonsuza dek mutlu yaşayan bir kahraman olurdu. Oysa şu anda, kentin geri kalanı, yıllardır ilk kez yaşanan doludizgin bir kovalamanın tadını çıkarırken, o nasıl düş kurabilirdi?

Telegram: @cinciva

Yirmi dakika kadar bekledi ama Chudleigh Pomeroy geri dönmedi. Galeride Tom'dan başka kimse yoktu. Günlerden çarşambaydı; bu da müzenin halka kapalı, üst düzey Lonca üyelerinin, Birinci ve İkinci Sınıf Çıraklar'ın izinli olduğu anlamına geliyordu. Neler yaşandığını görmek için on dakikalığına ortadan kaybolmasının kime ne zararı olabilirdi? İçinde temizlik malzemesinin bulunduğu çantayı yakınındaki Tibet öküzünün arkasına gizleyip, dans eden yunusların gölgeleri arasından kapıya doğru seğirtti.

Dışarıdaki koridorun argon lambaları hep birden dans ederek metal duvarları aydınlatıyorlardı. Siyah cüppeli iki Lonca üyesi yanından hızla geçerken, yaşlı Dr. Arkengarth'ın tiz sesiyle yakındığını duydu Tom: "Sarsıntılar! Sarsıntılar! Bunlar 35. Yüzyıl Seramiklerime zarar verecek..." Tom onların koridorun köşesinden kaybolmalarını bekledikten sonra galeriden fırlayıp en yakın merdivenlerden aşağıya indi. Kestirmeden gitmek için 21. Yüzyıl Galerisi'ne girdi ve yok olmuş Amerika'nın hayvan başlı tanrıları Pluto ve Miki'nin büyük plastik heykellerinin yanından geçti. Ana salonu ve her nasılsa binlerce yıldan bugüne ulaşmış nesnelerle dolu galerileri koşarak geçti. Bu nesneler, Kadimler'in kendilerini güdümlü atom bombaları ve özel tasarım virüs bombalarıyla yok ettikleri, Altmış Dakika Savaşı adı verilen o cehennemi kargaşadan geriye kalanlardı. İki dakika sonra Tom bir yan çıkıştan sıvışmış, Tottenham Court Sokağı'nın gürültü ve koşuşturmasının içine dalmıştı.

Londra Müzesi, İkinci Kat'ın tam ortasında, Bloomsbury adında işlek bir semtteydi ve Birinci Kat plakalarının altı, paslı bir gökyüzü gibi, çatıların hemen üzerinde asılı duruyordu. Tom karanlık ve kalabalık caddede, Tottenham Court asansör durağının karşısındaki İzleme Ekranı'na doğru insanları ite kaka ilerlerken, görünmekten yana endişelenmiyordu. Ekranın önündeki kalabalığa katılınca, uzaktaki avın ilk görüntüsü ilişti gözüne: Aşağıda, Altıncı Kat'taki kameralara yakalanan sulu, gri-mavi bir bulanıklık. "*Kasabanın adı Tuzçengeli,*" diye gümbürdedi sunucunun sesi. "*Dokuz yüz nüfuslu bir madenci platform. Şu anda, saatte yüz otuz kilometre hızla doğuya ilerliyor; ancak Seyrüseferciler Loncası, Londra'nın onu günbatımından önce yakalayacağını tahmin ediyor. Kara köprüsünün ilerisinde bizi bekleyen daha pek çok kasaba bulunduğu kesin; bu da, sevgili Belediye Başkanı'mızın Londra'yı yeniden doğuya yöneltme kararının ne denli akıllıca olduğunun açık kanıtı.*"

Telegram: @cinciva

Saatte yüz otuz kilometre ha, diye düşündü Tom hayranlıkla. Bu, şaşırtıcı bir hızdı ve aşağıdaki gözlem güvertesinde olmak, yüzüne çarpan rüzgarı hissetmek istedi. Bay Pomeroy'la başı şimdiye çoktan derde girmişti zaten. Birkaç dakika daha gecikmesi neyi değiştirirdi?

Koşmaya başladı ve çok geçmeden o katın en ucundaki, üstü açık Bloomsbury Parkı'na ulaştı. Burası bir zamanlar ağaçları ve ördek göletleriyle gerçek bir parktı. Ne var ki, son yıllarda av azlığı nedeniyle, yiyecek üretilen bir alana dönüştürülmüş, lahana parselleri ve suyosunu çukurları oluşturmak için çimler tamamen sökülmüştü. Yine de, gözlem platformlarına dokunulmamıştı. Burası, Londralılar'ın yanlarından akıp giden manzarayı izleyebilmeleri için katın kenarından basamaklarla yükseltilmiş teraslardı. Tom, hemen en yakınındakine yöneldi. Orada daha büyük bir kalabalık toplanmıştı ve aralarında Tarihçiler Loncası'nın siyah giysili çok sayıda üyesi vardı. Tom dikkat çekmemeye çalışarak kalabalığı yarıp önlere doğru ilerledi ve parmaklıkların üstünden baktı. Tuzçengeli on kilometre kadar önlerindeydi ve egzoz bacalarından siyah dumanlar çıkararak var gücüyle kaçıyordu.

Kulakları tırmalayan bir sesin, "Natsworthy!" dediğini duyunca içi burkuldu. Çevresine bakındığında iriyarı Melliphant'ın yanında durduğunu fark etti. Birinci Sınıf Çırak olan Melliphant, "Harika, değil mi?" diye sırıttı. "C20 motorlu, tombul, küçük bir tuz madenci platform! Tam Londra'nın ihtiyacı olan şey!"

Herbert Melliphant kabadayıların en kötüsüydü; birini dövmekle ya da başını lavaboya sokmakla yetinmez, onun tüm sırlarını, onu üzen her şeyi öğrenip bunlarla alay ederdi. Ufak tefek ve çekingen Tom'un kendisini savunabilecek tek bir arkadaşı bile olmadığından, Melliphant ona sataşmaktan zevk alırdı. Tom onun ağzının payını veremezdi; çünkü Melliphant'ın ailesi, oğullarının Birinci Sınıf Çırak olması için çok para harcamıştı. Ailesi olmayan Tom'sa yalnızca bir Üçüncü Sınıf Çırak'tı. Melliphant'ın kendisiyle konuşmaya zahmet etmesinin tek nedeninin, hemen arkada duran Clytie Potts adında, genç ve güzel Tarihçi'yi etkilemek olduğunu biliyordu. Tom, Melliphant'ın sözlerini başıyla doğrulayıp önüne döndü ve tüm dikkatini kovalamaya verdi.

"Şuna bakın!" diye bağırdı Clytie Potts.

Londra'yla avının arasındaki mesafe hızla kapanıyordu ve Tuzçengeli'nden karanlık bir cisim havalanmıştı. Çok geçmeden benzer

Telegram: @cinciva

cisimlerin sayısı arttı. Havagemileri! Londra'nın gözlem platformundaki kalabalık sevinç çığlıkları attı. "Bunlar hava-tüccarları. Kasabanın sonunun geldiğini anladıkları için, biz kasabayı yemeden önce kaçmaya çalışıyorlar. Kaçamazlarsa, havagemilerindeki her şeyle birlikte kargolarına da el koyacağız!" dedi Melliphant.

Clytie Potts'un Melliphant'tan iyiden iyiye sıkıldığını gören Tom sevindi. Clytie ondan bir yaş büyüktü. Bunların hepsini de biliyor olmalıydı; çünkü Lonca sınavlarını geçmiş ve alnına Tarihçi dövmesi yapılmıştı. "Bakın!" dedi yeniden, Tom'la göz göze gelip sırıtarak. "Şunların nasıl kaçtığına bakın! Amma da güzel görünüyorlar!"

Tom gözüne giren saçlarını itip, havagemilerinin iyice yükselerek, kurşuni bulutların arasında kaybolmasını izledi. Bir an, onlarla birlikte güneş ışığına doğru yol alabilmeyi çok istediğini fark etti. Keşke, yoksul ailesi onu bir Tarihçi olarak eğitilmesi için Lonca'ya vermeseydi. Bir havakızağının kamarotu olmayı, dünyanın tüm kentlerini görmeyi isterdi: Mavi Pasifik'te gezinen Puerto Angeles, donmuş Kuzey Denizleri boyunca demir kızaklar üstünde kayan Arkangel, Yeni-Mayalar'ın büyük, basamaklı piramit kasabaları, Mobillik Karşıtları Birliği'nin sabit kaleleri...

Ancak bu, Müze'de geçecek sıkıcı bir öğle sonrasına saklanması daha uygun bir gündüz düşüydü. Yükselen yeni bir tezahürat, kovalamanın sonuna gelindiğini belirtiyordu; Tom, havagemilerini unutup dikkatini yeniden Tuzçengeli'ne çevirdi.

Küçük kasaba artık o kadar yakındı ki, Tom, insanların karıncalar gibi üstkatlara koşuşturduğunu gördü. Londra tüm heybetiyle üstlerine doğru gelirken, kaçacak yerlerinin olmamasından nasıl da korkmuşlardı kim bilir! Yine de onlar adına üzülmemesi gerektiğini biliyordu. Kentlerin kasabaları yemesi, kasabaların daha küçük kasabaları yemesi, hatta daha küçük kasabaların sabit yerleşim alanlarını yutuvermesi doğaldı. Buna Kentsel Darvincilik deniyordu. Büyük mühendis Nikolas Quirke, bin yıl önce Londra'yı ilk Mobil Kent'e dönüştürdüğünden bu yana dünyanın düzeni böyleydi. "Londra! Londra!" diye bağırdı Tom, platformdan yükselen çığlık ve alkışlara katılarak. Birkaç dakika sonra Tuzçengeli'nin tekerlerinden birinin kırıldığını gören kalabalık daha da coştu. Kasaba dönerek dururken, yıkılan motor bacaları, paniğin hüküm sürdüğü sokaklara devrildi. Londra'nın alt katları bundan sonrasının görünmesini

Telegram: @cinciva

engellediyse de, kentin devasa hidrolik Çene'sinin hızla kapanmasıyla güverte plakalarının sarsıldığını hissetti Tom.

Kentin dört bir yanındaki gözlem platformlarından sevinç çığlıkları yükseldi. Katları destekleyen kolonlarda asılı duran hoparlörlerden "*Londra'nın Gururu*" marşı duyulmaya başladı ve daha önce hiç görmediği biri Tom'a sıkıca sarılıp, "Onu yakaladık! Yakaladık!" diye bağırdı kulağının dibinde. Delikanlı buna aldırmadı; o anda platformdaki herkesi seviyordu - Melliphant'ı bile. Kendisine sarılan kişiden kurtulmaya çalışarak, "Yakaladık!" diye bağırdı o da. Güverte plakalarının yeniden sarsıldığını hissetti; aşağıda bir yerlerde kentin kocaman çelik dişleri Tuzçengeli'ni sıkıca kavrıyor, havaya kaldırıyor ve geriye doğru Ayrıştırma Bölümü'ne sürüklüyordu.

"... belki Çırak Natsworthy de gelmek ister," diyordu Clytie Potts. Onun neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu Tom'un. Arkasına dönerken, Clytie koluna dokunup gülümsedi. "Bu akşam Kensington Bahçeleri'nde kutlama var," diye açıkladı. "Dans edilecek, havai fişekler patlatılacak! Gelmek ister misin?"

İnsanlar, özellikle de Clytie gibi güzel ve popüler olanlar, Üçüncü Sınıf Çıraklar'ı partilere çağırmazlardı. Bu yüzden Tom'un aklına ilk gelen şey, kızın kendisiyle dalga geçtiği oldu. Ancak Melliphant'ın öyle düşünmediği açıktı; çünkü Clytie'yi çekiştirerek, "Oraya Natsworthy gibilerin gelmesini istemeyiz," dedi.

"Nedenmiş o?" diye sordu kız.

"Anla işte," diye öfkelendi Melliphant. Kare suratı neredeyse Bay Pomeroy'unki gibi kıpkırmızı kesilmişti. "O bir Üçüncü Sınıf Çırak. Yani bir uşak. Hiçbir zaman Lonca dövmesi yaptıramayacak. En fazla bir müdürün getir götür işlerine bakacaktır. Öyle değil mi, Natsworthy?" diye sordu, Tom'u gözucuyla süzerek. "Babanın *doğru dürüst* bir çırak olman için sana yeterince para bırakmaması ne üzücü... "

"Bu seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırdı Tom öfkeyle. Avın başarıyla sonuçlanmasından duyduğu büyük sevinçten eser kalmamış, yeniden endişelenmeye başlamıştı. Sıvıştığını öğrenince, Pomeroy'un onu nasıl cezalandıracağını merak ediyordu. Şu anda Melliphant'ın sataşmalarını kaldıracak durumda değildi.

Clytie'ye dönen Melliphant, "Sanırım alt katlardaki kenar mahallelerde yaşayınca böyle oluyor," diye sırıttı pis pis. "Natsworthy'nin anne babası

Telegram: @cinciva

Dördüncü Kat'ta yaşıyordu ve Büyük Çökme sırasında ezilip ahududu pestili gibi dümdüz oldular: *Vıcık!*"

Tom ona vurmaya niyetlenmemişti, her şey bir anda oluverdi. Ne yaptığının farkına varamadan, sert yumruğunu Melliphant'a çakıverdi. "Aah!" diye inleyen oğlan öyle hazırlıksız yakalanmıştı ki, arkaüstü düştü. Birinden tezahürat yükselirken, Clytie kıkırdamasını güç bastırdı. Tom yumruğuna bakakalmıştı. Bunu nasıl yapmıştı!

Melliphant, Tom'dan çok daha iri ve güçlüydü, hemen ayağa dikildi. Clytie ona engel olmaya çalıştı; ama diğer Tarihçiler cesaretlendiriyor, yeşil tunikli Seyrüseferci Çırakları arkada toplanmış, tempo tutuyorlardı: "Vur! Vur! Vur!"

Tom, Tuzçengeli'nin Londra karşısında ne kadar şansı olduysa, kendisinin de Melliphant karşısında ancak o kadar şansı olduğunu biliyordu. Bir adım gerilediyse de, kalabalık çevresini kuşatıp kaçmasını önledi. Melliphant'ın yumruğu yüzüne yandan inerken, dizi de bacaklarının arasına sertçe çarptı. Tom iki büklüm olmuş, gözünde yaşlarla sendeleyerek uzaklaşıyordu ki, önüne koltuk büyüklüğünde, yumuşak bir şey çıktı ve başıyla bu şeye toslayınca, "Offf!" diye bir ses yükseldi.

Başını kaldırdı; fazlasıyla yapay duran bir peruğun altındaki yuvarlak, kırmızı, gür kaşlı surata baktı. Surat Tom'u tanıyınca daha da kızardı.

"Natsworthy!" diye gürledi Chudleigh Pomeroy. "Quirke aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Telegram: @cinciva

2
VALENTINE

Diğer çıraklar Tuzçengeli'nin yakalanışını kutlarken, Tom Ayrıştırma Bölümü'ne gönderiliyordu. Pomeroy'un odasında dinlediği utanç verici, uzun söylevin ardından ("İtaatsizlik, Natsworthy... bir Birinci Sınıf Çırak'a vurmak, ha... Zavallı ailen hayatta olsaydı ne düşünürdü?") ağır adımlarla Tottenham Court durağına yürüyüp, aşağıya inen asansörü bekledi.

Sonunda asansör geldi; ancak çok kalabalıktı. Londra'yı yöneten dört Büyük Lonca'dan en güçlüsü olan Mühendisler Loncası'nın kibirli bay ve bayan üyeleri üst katta boş koltuk bırakmamıştı. Tıraşlı kafaları ve uzun, beyaz, naylon paltolarıyla Tom'un tüylerini ürperttikleri için alt katta ayakta durdu delikanlı. Orada da, Belediye Başkanı sert bir yüz ifadesiyle, "*Hareket Yaşamdır - Londra'nın Hareket Etmeyi Sürdürmesi için Mühendisler Loncası'na Yardım Edin!*" yazan afişlerden dik dik bakıyordu. Asansör kat kat aşağıya inerken, her durakta durdu: Bakerloo, Yukarı Holborn, Aşağı Holborn, Bethnal Green... Her durakta bir başka kalabalık dalgalanarak kabine doluştu ve Tom'u arka duvara doğru ittikçe itti, orada sıkışıp kalmasına neden oldu. Öyle ki, sonunda alt kata ulaşıp Ayrıştırma'nın gürültü ve kargaşasına adım attığı için kendini neredeyse rahatlamış hissetti Tom.

Ayrıştırma Bölümü, Londra'nın yediği kasabaları parçalara ayırdığı yerdi. Kentin Çene'siyle ana motor daireleri arasındaki alanı kaplayan kokuşmuş avlulardan ve fabrikalardan oluşuyordu. Tom buradan nefret ediyordu. Hep gürültülüydü. En alt katlardan gelen pis, korkunç işçilerin yanı sıra, Derin Ayrıştırma Hapishanesi'nin onlardan da kötü mahkûmları çalışırdı burada. Aşağıdaki sıcaklık Tom'un başını ağrıtır, kükürtlü hava hapşırtır, yolları aydınlatan argon kürelerinin titrek ışığı gözlerini acıtırdı. Bir kasaba sindirilirken, Tarihçiler Loncası kendi çalışanlarından bir grubun mutlaka orada hazır bulunmasını isterdi. Bu akşam Tom'un o

Telegram: @cinciva

gruba katılıp, Ayrıştırma'nın sert, yaşlı ustabaşılarına, yeni avda ele geçen tüm kitap ve antikaların Lonca'nın yasal malı olduğunu, tarihin en az tuğla, demir ve kömür kadar önemli olduğunu anımsatması gerekiyordu.

Asansör terminalinden dışarıya güçlükle çıktı ve hızla Tarihçiler Loncası'nın ambarına yöneldi. Yeşil seramik fayanslarla kaplı tüp geçitlerden, Sindirim Avluları'nın ateşe kesmiş uçurumlarının yükseklerine kurulu metal iskeleden geçti. Tuzçengeli'nin epeyce aşağıda, parçalara ayrılmakta olduğunu görebiliyordu. Bu haliyle küçücüktü, Londra'nın büyüklüğünün yanında cüce gibi kalıyordu. Parçalayıcı sarı iş makineleri raylar üstünde sinsi sinsi kasabanın çevresinde dolanıyor, vinçlerle tepesinde sallanıyor, örümceğinkine benzer hidrolik ayaklarla güvertesine tırmanıyordu. Tekerlekleri ve dingili çoktan sökülmüş, artık şasisi üstünde çalışılmaya başlanmıştı. Dönme dolap büyüklüğünde yuvarlak testereler, dişlerini kıvılcımlar saçarak kasabanın güverte plakalarına geçiriyordu. Fırın ve ocaklardan dalga dalga ısı yükseliyordu ve Tom daha yirmi adım atmamıştı ki, siyah tuniğinin koltuk altlarının terden sırılsıklam olduğunu hissetti.

Sonunda depoya ulaştığında, morali düzelmeye başladı. Tuzçengeli'nin ne müzesi ne de kütüphanesi vardı. Kasabanın eskici dükkanlarından boşaltılan öbek öbek eşyaysa, İkinci Kat'a yapacakları yolculuk için çoktan tahta kasalara doldurulmaya başlanmıştı. Şansı yaver giderse işini erkenden bitirebilir ve kutlamaların sonuna yetişebilirdi! Bu akşam hangi Lonca üyesinin görevli olduğunu merak etti. Yaşlı Arkengarth ya da Dr. Weymouth görevliyse hiç şansı yoktu; çünkü onlar yapılacak hiçbir iş olmasa bile, onu vardiyası sona erene kadar çalıştırırlardı. Potty Pewtertide ya da Bayan Plym görevliyse, sorun değildi...

Ancak denetçinin ofisine doğru aceleyle ilerlerken, bu akşam Ayrıştırma Bölümü'nde, düşündüğünden çok daha önemli birinin görevli olduğunu anladı. Ofisin dışına siyah, pırıl pırıl bir vosvos park edilmişti; motor kapağının üstünde Lonca amblemi vardı ki, bu, sıradan üyeler için fazla gösterişliydi. Üst düzey Lonca üyesi üniforması içindeki iki kişi vosvosun yanında duruyordu. Gösterişli giysilerine karşın sert görünümlüydüler. Tom onları hemen tanıdı: Pewsey ve Gench. Bu ıslah edilmiş, iki eski hava korsanı, yirmi yıldır Baştarihçi'nin sadık hizmetkârlarıydı. Ayrıca, Baştarihçi bir geziye katıldığında, *13. Kat*

Telegram: @cinciva

Asansörü'nü onlar kullanırdı. *Valentine burada,* diye düşündü Tom. İkilinin yanından geçip merdivenleri çıkarken, onlardan yana bakmamaya çalıştı.

Thaddeus Valentine, Tom'un kahramanıydı: O, Londra'nın en ünlü arkeoloğu ve Baştarihçi'si konumuna yükselmiş, eski bir toplayıcıydı. Bu nedenle, doğal olarak Pomeroy gibilerin kıskançlığını ve nefretini kazanmıştı. Tom onun bir fotoğrafını ranzasının tam üstüne gelecek şekilde yatakhanenin duvarına asmıştı. *Alaylı Bir Tarihçi'nin Maceraları* ve *Çöl Amerika - Ölü Kıtayı Silah, Fotoğraf Makinesi ve Havagemisiyle Dolaşmak* adındaki kitaplarını, ezberleyinceye dek tekrar tekrar okumuştu. Yaşamındaki en gururlu ânı, on iki yaşındayken, Valentine alt kata inip Çıraklar'a yıl sonu ödüllerini verdiğinde yaşamıştı. Sahte eski eserleri saptamak konulu yazısıyla ödül almaya hak kazanmıştı. O büyük insanın söylevinin her sözcüğünü hâlâ anımsıyordu: "*Sevgili Çıraklar, şunu hiçbir zaman unutmayın: Biz Tarihçiler kentimizin en önemli Lonca'sıyız. Tüccarlar kadar para kazanmayabiliriz; ama biz bilgi yaratıyoruz ve bu da paradan çok daha değerlidir. Belki Seyrüseferciler gibi Londra'yı yönlendirmiyoruz; ama eski harita ve planları korumasaydık, Seyrüseferciler nereye doğru yol alırdı? Mühendisler Loncası'na gelince; şunu da unutmayın ki, geliştirdikleri her makine temelde, müze görevlilerimizin koruduğu ya da arkeologlarımızın kazılardan çıkardığı, Kadimler'in yüksek teknolojisinden kalma birer Eski-Tekno parçasıdır.*"

Tom ödülünü alıp kaçarcasına yerine dönmeden önce, yalnızca, "Teşekkür ederim, efendim," diye mırıldanmayı başarabilmişti. Bu nedenle, Valentine'ın onu anımsayacağını hiç mi hiç düşünmüyordu. Ancak, denetçi ofisinin kapısını açtığında, o yüce insan başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Adın Natsworthy'ydi, değil mi? Hani, eser sahteciliğini kolayca fark edebilen çırak. Bu akşam adımlarıma dikkat etsem iyi olur, yoksa benim foyamı da ortaya çıkarabilirsin!"

Komik bir espri olmasa da, bir çırakla üst düzey Lonca üyesi aynı ortamda buluştuğunda oluşan o can sıkıcı havayı dağıtmayı başarmıştı. Tom da, eşikte durmaktan vazgeçip içeriye adım atacak kadar rahatladı ve Pomeroy'un yazdığı notu uzattı. Valentine yerinden kalkıp notu almak için hızlı adımlarla yaklaştı. Kırklı yaşlarında, uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı; yer yer kırlaşmış uzun siyah saçları ve siyah, biçimli bir sakalı vardı. Gemicilerinkine benzeyen gri gözleri hınzırca parlıyordu. Valentine

Telegram: @cinciva

soru sorarcasına tek kaşını kaldırınca, alnındaki üçüncü gözü -Tarihçiler'in Lonca işareti olan, geçmişe bakan mavi gözü- kırpmış gibi oldu.

"Demek kavga ettin? Peki, Çırak Melliphant gözünün morarmasını hak edecek ne yaptı?"

"Annemle babam hakkında ileri geri konuştu, efendim," diye mırıldandı Tom.

"Anlıyorum." Kaşif, çocuğun yüzünü incelerken başını salladı. Tom'u azarlamak yerine, "Sen David ve Rebecca Natsworthy'nin oğlu musun?" diye sordu.

"Evet, efendim," diye yanıtladı Tom. "Büyük Çökme olduğunda altı yaşındaydım... Demek istediğim, onları pek anımsamıyorum."

Valentine yine başını salladı; gözlerinde üzüntü ve merhamet belirtisi vardı. "Her ikisi de iyi birer Tarihçi'ydi, Thomas. Umarım, onların izinden gidersin."

"Kesinlikle, efendim!" dedi Tom. "Şey... öyle umuyorum, demek istedim!" Cheapside'ın bir bölümü altındaki katın üstüne çökünce yaşamlarını kaybeden zavallı anne babasını düşündü. Daha önce kimse onlar için böyle güzel sözler söylememişti. Gözleri doldu. O an Valentine'a her şeyi anlatabileceğini hissetti ve tam anne babasını ne çok özlediğini, Üçüncü Sınıf Çırak olduğu için ne denli yalnızlık ve sıkıntı çektiğini söyleyecekken, ofise bir kurt girdi.

Kocaman, beyaz bir kurttu ve depoya açılan kapıda belirmişti. Tom'u fark eder etmez, sivri ve uzun, sarı dişlerini göstererek ona doğru koştu. Tom, "Aaaah!" diye çığlığı basıp yanındaki sandalyeye sıçradı. "Bir kurt!"

"Aa, uslu dur!" diyen bir kız sesi duyuldu. Hemen ardından da sesin sahibi odaya girdi ve hayvana eğilerek çenesinin altındaki yumuşak, beyaz tüyleri okşadı. Hayvanın kehribar rengi, vahşi gözleri mutlulukla kapandı ve kuyruğunun kızın giysisine çarparken çıkardığı sesi duydu Tom. "Korkma," diyen kız, başını kaldırıp Tom'a gülümsedi. "O gerçek bir kuzudur. Yani, aslında bir kurt, ama kuzu gibidir."

"Tom," dedi Valentine, gözleri neşeyle parlayarak, "tanıştırayım, bu kızım Katherine ve Köpek."

"Köpek mi?" Tom, gülünç duruma düştüğünü hissedip, yine de korka korka sandalyeden indi. Kurdun Circle Park'taki hayvanat bahçesinden kaçtığını düşünmüştü.

Telegram: @cinciva

“Bu uzun bir hikâye,” dedi Valentine. “Katherine beş yaşına kadar salkent Puerto Angeles’ta yaşadı. Annesi ölünce benim yanıma gönderildi. Ona Köpek’i Buz Diyarı’na yaptığım keşif gezisinden dönerken armağan olarak getirdim; ama Katherine o zamanlar Anglice’yi pek iyi konuşamadığından ve kurt nedir de bilmediğinden, onu görür görmez, ‘Köpek!’ dedi. Adı öyle kaldı.”

“Tamamen evcildir,” diyen kız, Tom’un korkusunu gidermeye çalışarak gülümsemeyi sürdürdü. “Babam onu yavruyken bulmuş. Annesini vurmak zorunda kalmış ama zavallı Köpek’e kıyamamış. En çok karnının gıdıklanmasından hoşlanır. Elbette, Köpek’ten söz ediyorum, babamdan değil.” Kız bir kahkaha attı. Gür, uzun siyah saçları vardı; babasının gözlerini ve hemen beliren büyüleyici gülümsemesini almıştı. O yaz Yukarı Londra’da moda olan dar, ipek bir pantolon ve bol kesimli bir tunik giymişti. Tom ona hayran hayran baktı. Valentine’ın kızının resimlerini görmüştü, ama bu kadar güzel olduğunu fark etmemişti.

“Bak,” dedi kız, “senden hoşlandı!”

Köpek, Tom’un tuniğinin eteğini koklamak için yavaşça yaklaşmıştı. Bir yandan kuyruğunu sallayıp, öte yandan pembe, zımpara gibi, ıslak diliyle Tom’un parmaklarını yaladı.

“Eğer, Köpek birini sevdiyse,” dedi Katherine, “çoğunlukla ben de o kişiyi severim. Haydi baba; bizi doğru dürüst tanıştır!”

Valentine güldü. “Pekâlâ, Katie, bu Tom Natsworthy. Bize yardım etmesi için yukarıdan gönderildi. O yüzden, kurdun Tom’la işi bittiyse, ona çalışmaya başlaması için izin vermeliyiz.” Tom’un omuzuna nazikçe dokundu. “Yapılacak fazla bir şey yok; son bir kez Avlular’a bakarız, sonra...” Pomeroy’un gönderdiği nota göz atıp, küçük parçalar halinde yırttı ve masasının yanındaki çöp kutusuna attı. “Sonra gidebilirsin.”

Tom, kendisini neyin daha çok şaşırttığından emin olamadı -işi bitince Valentine’ın onu gönderecek olması mı, yoksa Valentine’ın Avlular’a inecek olması mı? Üst Düzey Lonca üyeleri çoğunlukla ofiste rahatına bakar, sıcağın ve dumanın içinde çalışma işini çıraklara bırakırlardı. Ama Valentine şu anda siyah cüppesini çıkarıyor, yeleğinin cebine bir kalem yerleştiriyor, kapının eşiğinde duraklıyor ve Tom’a gülümsüyordu.

“Haydi, gelsene,” dedi. “Ne kadar erken başlarsak, Kensington Bahçeleri’ndeki eğlenceye o kadar çabuk katılırsın...”

Telegram: @cinciva

Köpek ve Katherine arkalarında, indiler de indiler. Ambarı geçip, dönermetal merdivenlerden aşağıya, Tuzçengeli'nin gitgide küçüldüğü Sindirim Avluları'na ulaştılar. Tuzçengeli'nden geriye yalnızca çelik bir iskelet kalmıştı. Makineler bu iskeleti bile parçalara ayırıyor, güverte plakalarını ve kirişleri erimeleri için fırınlara sürüklüyor; bir yandan da yığınlarca tuğla, arduvaz, kereste, tuz ve kömür, taşıyıcı bantlar üstünde Ayrıştırma Bölümü'nün merkezine götürülüyordu. Mobilya ve ıvır zıvır, hurdacılar tarafından vagonlarla başka yerlere taşınıyordu.

Londra'nın bu bölümünün gerçek egemenleri hurdacılardı. Çıplak göğüsleri terden ışıl ışıl, gözlerinde renkli gözlükler, dar yaya yolları boyunca erkek kedi çevikliğinde, kasıla kasıla yürüyorlardı. Tom onlardan oldum olası korkardı; oysa Valentine onları içten bir sıcaklıkla selamlayarak, yağmalananların arasında Müze'nin ilgisini çekebilecek herhangi bir şeye rastlayıp rastlamadıklarını sordu. Arada bir şakalaşmak ya da ailelerinin nasıl olduğunu sormak için duruyor ve her seferinde onları, "Meslektaşım Natsworthy"yle tanıştırma nezaketini gösteriyordu. Tom göğsünün gururla kabardığını hissetti. Valentine ona bir yetişkinmiş gibi davrandığından, hurdacılar da öyle davranıyor, yağlı başlıklarının ucuna dokunuyor ve gülümseyerek kendilerini tanıtıyorlardı. Hepsinin adı ya Len ya da Smudger'dı.

Len'lerden biri, onları bazı antikaların konduğu bir sandığa götürürken, Valentine, "Müze'de bu adamlarla ilgili söylenenleri dikkate alma," diye uyardı Tom'u. "Alt semtlerde yaşamaları ve ğ'leri söyleyememeleri onların birer ahmak olduğu anlamına gelmez. Avlularda çalışma varken buraya bizzat inmek istememin nedeni de bu. Tarihçiler'in gözünden kaçabilecek sanat eserlerini hurdacı ve toplayıcıların keşfettiklerine sık sık rastlamışımdır..."

"Anlıyorum, efendim..." diye onayladı Tom, gözucuyla Katherine'e bakarak. Baştarihçi'yle güzel kızını etkileyecek bir şey yapmaya can atıyordu. Keşke bu döküntünün içinde Eski-Tekno'ya ait değerli bir parça bulabilseydi... O zaman, Yukarı Londra'nın lüksüne geri döndüklerinde Tom'u anımsarlardı. Yoksa, avlularda yapılan bu gezinti sonrasında baba kızı bir daha göremeyebilirdi!

Valentine ve Katherine'i büyülemek umuduyla hemen sandığın yanına koşup içine baktı. Gerçekten de zaman zaman, küçük kasabaların eskici dükkanlarında ya da yaşlı kadınların şömine raflarında Eski-Tekno

Telegram: @cinciva

ürünlerine rastlandığı olurdu. Havadan daha ağır uçan makineler ya da paketlenmiş hazır erişte gibi efsanevi bir sırrı yeniden keşfedebilirse olabilecekleri düşledi. Mühendisler Loncası'nın işine yaramasa bile, keşfettiği şey kaydedilip, "*Bay T. Natsworthy Tarafından Bulunmuştur*" yazısıyla sergilenmek üzere bir camekanın içinde Müze'ye konabilirdi. Sandıktaki yığına umutla baktı: Kırık plastik parçalar, ayaklı lambalar, dümdüz olmuş bir oyuncak kara aracı... Gözüne küçük metal bir kutu ilişti. Kutuyu çekip çıkardı ve kapağını açınca, gümüş rengi plastik bir diskte kendi yüzünün yansımasını gördü. "Bay Valentine! Bakın! Bir *siydi!*"

Valentine kutuya uzanıp içinden diski çıkardı. Hafifçe eğince, yüzeyinde gökkuşağı renginde bir ışık belirdi. "Haklısın," dedi. "Kadimler bunları bilgi saklamak için bilgisayarlarında kullanırlardı."

"Önemli bir parça olabilir mi?" diye sordu Tom.

Valentine başını salladı. "Üzgünüm, Thomas. İnsanlar eski çağlarda sabit yerleşim alanlarında yaşamışlarsa da, elektronik aletleri Londra'nın Mühendisler Loncası'nın bugüne dek geliştirebildiğinin çok ötesindeydi. O diskte hâlâ kayıtlı bilgi bulunsa bile, onu okumamız olanaksız. Yine de iyi bir şey buldun. Saklamanda yarar var."

Tom, *siydi*yi yeniden kutusuna yerleştirip cebine koyarken, Valentine arkasını döndü. Katherine, Tom'un düş kırıklığını hissetmiş olmalı ki, onun eline dokunup, "Harika bir şey buldun, Tom," dedi. "O korkunç Mühendisler Loncası'nın işine yarasa da yaramasa da, binlerce yıl öncesinden günümüze ulaşan her şey harikadır. Benim, eski bilgisayar disklerinden yapılmış bir kolyem var." Kız gülümsedi. Tom'un düşlerindeki kızlar kadar güzeldi, hatta hepsinden çok daha nazik ve komikti. Bundan böyle, düşlerinde kurtardığı kadın kahramanların hepsinin Katherine Valentine olacağını biliyordu.

Sandıkta ilgilerini çekebilecek başka bir şey yoktu; Tuzçengeli'nin sıradan bir kasaba olduğu anlaşılıyordu. Eski deniz yatağını kemirmekle o kadar meşguldü ki, geçmişi araştırmaya yeltenmemişti bile. Valentine depoya dönmek yerine, yanındakileri merdivenlerden bir kat yukarıya çıkardı ve dar iskeleden geçirip, Göçmenler Durağı'na götürdü. Tuzçengeli halkı burada Kabul Memuru'na adlarını yazdırıp, yeni yuvaları olacak Londra yurtlarına ve düşkünlerevlerine götürülmek üzere sıraya giriyordu. "Görevli olmasam da," diye açıkladı Valentine, "av yakaladığımızda aşağıya iner ve toplayıcılar bulduklarını Beşinci Kat'taki eskici pazarlarına satıp

Telegram: @cinciva

yeniden Dış-Topraklar'a sıvışmadan önce, onlarla mutlaka görüşmeye çalışırım."

Yakalanan bir avda her zaman toplayıcılar olurdu. Onlar, Av Alanı'nı yaya dolaşan ve Eski-Tekno parçalarını kazıp çıkaran, kasabasız gezginlerdi. Bunlardan Tuzçengeli'nde de vardı; üzgün kasabalıların oluşturduğu uzun sıranın sonunda bir grup duruyordu. Ayak bileklerine kadar uzanan yırtık pırtık paltoları, gözlükleri ve kirli boyunlarında asılı toz maskeleriyle sıradaki diğer insanlardan daha hırpani görünüyorlardı.

Çoğu Londralı gibi Tom da, insanların hâlâ çorak topraklarda *yaşadığını* düşününce dehşete kapılırdı. Tom, Katherine ve Köpek'le birlikte biraz geride durdu; Valentine'sa toplayıcılarla konuşmaya gitti. Hepsi çevresini sardı, biri dışında: Uzun boylu, zayıf biriydi ve siyah bir palto giymişti. Bir *kız,* diye düşündü Tom. Ama emin olamadı; çünkü siyah bir eşarbı çöl bedevilerinin türbanı gibi yüzüne sarmıştı. Tom, kızın yakınında durup onu izlerken, Valentine kendisini toplayıcılara tanıtıp, "Pekâlâ... Tarihçiler Loncasının satın almak isteyebileceği herhangi bir şey bulanınız oldu mu?" diye sordu.

Bazıları evet, bazıları hayır dercesine başlarını salladı; bazıları da şişkin bohçalarını karıştırmaya koyuldu. Başı siyah örtülü kız, elini paltosunun cebine sokup, "Bende tam sana göre bir şey var, Valentine," dedi.

Kız öyle alçak sesle konuşmuştu ki, onu yalnızca Tom'la Katherine duydu ve bakmak için döndükleri sırada, kız hızla öne atılıp, kaşla göz arasında cebinden ince, uzun bir bıçak çıkardı.

Telegram: @cinciva

3
ATIK KANALI

Düşünmek için zaman yoktu: Katherine çığlık atıp Köpek hırlayınca, kız bir an duraksadı. Tom bu fırsatı değerlendirdi ve öne atılarak, kız tam bıçağı Valentine'ın kalbine saplamak üzereyken kolunu yakaladı. Kız yılan gibi tıslayarak kıvranırken bıçak yere düştü; kız hemen kendini Tom'un kavrayışından kurtardı ve iskelede hızla koşarak uzaklaşmaya başladı. "Durdurun onu!" diye haykırdı Valentine birkaç adım atarak; ancak diğer mülteciler bıçağı görünce korkudan sağa sola kaçışıp onun yolunu tıkamışlardı. Toplayıcıların bazıları silahlarını çekti; kocaman mavi bir böceğe benzeyen zırhlı polis, "Londra'da silah yasaktır!" diye bağırıp kalabalığı güçlükle yararak yaklaşıyordu.

Toplayıcıların başlarının üstünden bakan Tom, uzaktaki fırınlardan yayılan ışığın gerisinde karanlık bir siluet gördü. Kız, iskelenin sonuna varmış, bir üst seviyeye çıkan merdiveni hızla tırmanıyordu. Tom hemen arkasından koştu ve kız yukarıya ulaştığı sırada ayak bileğini yakalamak için zıpladı, ancak birkaç santimle kaçırdı. Aynı anda yanından bir ok geçti ve çarptığı basamaktan kıvılcımlar saçtı. Geriye baktı. İki polis daha yaylarını kaldırmış, kalabalığın içinde ilerlemeye çalışıyordu. Onların arkasındaysa, kendisine bakan Katherine'i ve babasını gördü. "Ateş etmeyin!" diye bağırdı. "Onu yakalayabilirim!"

Suikast teşebbüsçüsünü yakalama azmiyle merdivenlere atılıp hızla tırmanmaya başladı. Kalbinin heyecanla çarptığını hissedebiliyordu. Macera düşleri kurduğu onca sıkıcı yılın ardından, sonunda gerçek bir macera yaşıyordu işte! Bay Valentine'ın hayatını kurtarmıştı! Bir kahraman olmuştu!

Kız, fırınların bulunduğu alana giden dolambaçlı, yüksek iskelelerde hızla ilerliyordu. Tom, Katherine'in kendisini hâlâ görüyor olmasını umut ederek takibe koyuldu. Ancak, az ileride iskele ikiye ayrılıyor ve iki yandaki

Telegram: @cinciva

korkulukların arası yalnızca bir metre kalacak kadar daralıyordu. Aşağıda, Sindirim Avluları'ndaki çalışmalar, olup biteni umursamadan sürüyordu; kimse yukarıda yaşananların farkında değildi. Karanlık gölgelere ve görüşü engelleyen buhar bulutlarının içine dalarken, kız ondan hep bir metre öndeydi. Kızın eşarbı alçaktaki bir boruya takılıp kaldı. Uzun saçları fırınların loş parlaklığında bakırımsı görünüyordu; ama Tom hâlâ yüzünü seçemiyordu. Kızın güzel olup olmadığını merak etti. Mobillik Karşıtları Birliği'nden güzel bir suikastçı olabilir miydi?

Tom koşmayı sürdürerek, sarkan eşarbın altından eğilip geçti. Nefes nefeseydi; el yordamıyla gömleğinin yakasını açtı. İnsanı serseme çeviren döner demir merdivenlerden aşağıya, Sindirim Avluları'na indiler; taşıyıcı bantların ve küre biçiminde koca gaz tanklarının gölgesinden yıldırım gibi geçtiler. Bir grup mahkûm işçi şaşkınlıkla başlarını kaldırıp, hızla koşarak geçip giden kıza baktı. "Durdurun onu!" diye bağırdı Tom. Ama kız onların yanından geçerken hâlâ aptal aptal bakınıyorlardı. Tom geriye göz atınca, işçi denetçisi bir Mühendis Çırağı'nın görevini bırakıp kovalamaya katıldığını gördü. Yardım istediğine pişman oldu. Zaferi aptal bir Mühendis'e kaptıracak değildi! Kızı kendi yakalamak için hızlandı.

Yol, az ileride güverte plakasının paslı korkuluklarıyla çevrili, yuvarlak bir delikte -fırınlardan çıkarılan cüruf buraya döküldüğünden, yer yer yanmış ve kapkara bir atık kanalında- son buluyordu. Kız, birkaç saniye hızını kesip hangi yöne gideceğini tarttı. Yeniden koşmaya başlamıştı ki, Tom ona yetişti. Uzanıp çantasını yakaladı; çantanın sapı kopunca kız durdu ve ocakların kızıl parıltısıyla aydınlanan yüzünü Tom'a çevirdi.

Yaşça Tom'dan büyük değildi ve tüyler ürperticiydi. Alnından çenesine doğru inen korkunç yara izi yüzüne, üstü öfkeyle çizilmiş bir tablo görüntüsü veriyordu. Ağzı, kalıcı bir sırıtış halinde çarpılmıştı ve burnunun yerinde kırık bir çıkıntı vardı. Tek gözüyse, bu enkazın içinden bir kış denizi kadar gri ve soğuk bakıyordu.

"Niye onu öldürmeme izin vermedin?" diye tısladı.

Tom öylesine şaşırmıştı ki, ne hareket edebiliyor ne konuşabiliyordu. Olduğu yerde kalakalmıştı; kız yere düşen çantasını almak için eğildi ve dönüp yeniden koşmaya başladı. Arkada polis düdükleri ötüyor, metal güverte plakalarına ve yukarıdaki borulara çarpan oklardan kıvılcımlar sıçrıyordu. Kız, soluk soluğa bir küfür savurarak, çantayı elinden bırakıp yana düştü. Kızların bu tür sözcükler *bildiği* Tom'un aklının ucundan

Telegram: @cinciva

geçmezdi. Polislere doğru kollarını sallayarak, "Ateş etmeyin!" diye bağırdı. Polisler, gaz tanklarının yakınındaki döner merdivenlerden ağır ağır aşağıya inerek yaklaşıyor, kızla aralarında Tom'un bulunmasını umursamadan ateş ediyorlardı. "Ateş etmeyin!"

Kız güçlükle ayağa kalktı. Tom onun bacağında, dizinin hemen üstüne saplanmış bir ok gördü. Kız bacağını sıkıca tuttu; parmaklarının arasından oluk oluk kan akıyordu. Korkuluklara doğru gerileyip, beceriksizce üstlerinden aşmaya davrandı; hıçkırırcasına soluk alıyordu. Arkasında kanal, açılmış bir ağız gibiydi.

Kızın ne yapacağını anlayan Tom, "HAYIR!" diye bağırdı. Artık kendini bir kahraman gibi hissetmiyordu; bu zavallı, korkunç görünümlü kıza hem acıyor hem de onu burada kapana kıstırdığı için suçluluk duyuyordu. Kanala atlamaması için ona elini uzattı. "Bay Valentine'a zarar vermene göz yumamazdım!" diye bağırdı, Ayrıştırma Bölümü'nün gürültüsü içinde sesini kıza duyurmak için. "O iyi, sevecen, cesur ve harika biridir..."

Kız öne atılıp, o korkunç burunsuz yüzünü Tom'unkine yaklaştırdı. "Yüzüme bak!" dedi çarpık ağzından çıkan çarpık bir sesle. "Senin cesur, sevecen dediğin Valentine'ın bana yaptığına bak!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendisine sor!" diye haykırdı. "Ona Hester Shaw'a ne yaptığını sor!"

Polisler artık iyice yaklaşmıştı. Tom onların güverteye çarpan tempolu adımlarını hissedebiliyordu. Kız, Tom'un arkasına baktı ve yaralı bacağını parmaklıkların üstünden aşırırken acıyla haykırdı. "Hayır!" diye yalvardı Tom yeniden; ama artık çok geçti. Kızın yırtık pırtık paltosu dalgalandı ve kız gözden kayboldu. Tom öne atılarak kanaldan aşağıya baktı. Yüzüne çamur ve ezilmiş bitki kokusuyla karışık serin hava çarptı; bu, kentin hızla üstünden geçtiği toprağın kokusuydu.

"Hayır!"

Kız aşağıya atlamıştı! Kentten aşağıya, ölüme atlamıştı! *Hester Shaw.* Bu adı aklında tutup, onun için Londra'nın çok sayıdaki tanrısından birine dua etmeliydi.

Duman bulutunun içinden şekiller beliriverdi. Polis memurları, temkinli yengeçler gibi, tetikte yaklaşıyorlardı. Valentine da onlarla birlikte, en önde koşuyordu. Tom, genç Mühendis'in bir gaz tankının gölgesinden büyük bir şaşkınlıkla baktığını fark etti. Ona gülümsemeye

Telegram: @cinciva

çalıştıysa da, yüzü kaskatı kesilmişti ve hemen ardından, yoğun bir duman bulutu çevresini sarınca hiçbir şey göremez oldu.

"Tom! İyi misin?" Valentine ona doğru koştu; uzun kovalama yüzünden soluk soluğa kalmıştı. "Nerede? Kız nerede?"

"Öldü," dedi Tom bitkin bir halde.

Valentine, Tom'un yanına gelip parmaklıklardan aşağıya baktı. Dalgalanan dumanın gölgesi bir örümcek ağı misali yüzünü sardı. Gözlerinde tuhaf bir ışık vardı; yüzüyse gergin, bembeyaz ve korku doluydu. "Onu gördün mü, Tom? Yüzünde yara izi var mıydı?"

"Evet," dedi Tom, Valentine'ın bunu nereden bildiğini merak ederek. "Korkunçtu! Tek gözü yoktu, burnu da..." Ardından, kızın ona söylediği korkunç şeyi anımsadı. "Dedi ki..." Acaba kızın söylediklerini Bay Valentine'a aktarsa mıydı? Zaten yalandı, saçmalıktı. "Adının Hester Shaw olduğunu söyledi."

"Ulu Quirke!" diye fısıldadı Valentine. Tom ürktü, bunu söylememiş olmayı diledi. Başını kaldırıp yeniden Valentine'a baktığında, adam kederli gözlerle Tom'a nazikçe gülümsüyordu. "Endişelenme, Tom," dedi. "Üzgünüm..."

Omuzunda büyük, yumuşak bir el hissetti Tom ve ardından -Nasıl olduğunu hiçbir zaman tam anlayamadı-döndürüldü, itildi, parmaklıkların üstünden uçtu ve tıpkı Hester Shaw gibi aşağıya düşerken, atık kanalının ağzına, pürüzsüz metale tutunmak için çılgınca çırpındı. *Beni itti,* diye düşündü. Kapkara, karanlık kanal onu yutarken, korkudan çok şaşkınlık duyuyordu.

Telegram: @cinciva

4
DIŞ-TOPRAKLAR

Sessizlik. Sessizlik. Bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Londra'nın hareket etmediği zamanlarda bile, genellikle yatakhanede bazı sesler duyulurdu: Havalandırma deliklerinden gelen uğultu, uzaktaki asansör boşluklarının vızıltı ve tangırtıları, yan ranzalarda yatan çırakların horultuları. Oysa şimdi sessizlik vardı. Başı ağrıyordu. Aslında, *her yanı* ağrıyordu. Yatağı bile bir başkaydı sanki; ellerini hareket ettirdiğinde parmaklarının arasından soğuk, cıvık cıvık bir şey aktı, şey gibi...

ÇAMUR! Yattığı yerden nefesini tutarak doğruldu. Üçüncü Sınıflar yatakhanesinde değildi. Derin bir hendeğin kenarındaki bir çamur tepeciğinin üstünde yatıyordu ve şafağın soluk, inci grisi ışığında, harap yüzlü kızın yakınında oturduğunu gördü. Demek, ateşten kararmış atık kanalından aşağıya düştüğü o dehşet verici rüya gerçekti: Londra'dan aşağıya düşmüş ve çorak topraklarda Hester Shaw'la kalakalmıştı!

Tom korkuyla inleyince, kız ona şöyle bir bakıp başını çevirdi. "Demek yaşıyorsun," dedi. "Öldüğünü sanmıştım." Bunu, sanki Tom'un ölmesi ya da hayatta olması umurunda değilmiş gibi söylemişti.

Tom dizleri üstünde, yalnızca avuçları çamura değecek biçimde doğruldu. Kolları çıplaktı; çürük içindeki gövdesinin beline kadar çıplak olduğunu fark etti. Tuniği az ileride çamurun içinde yatıyordu; ama gömleğini bulamadı. Emekleyerek yanına gidince, yüzü yaralı kızın, gömleğini kendi yaralı bacağını sarmak için şeritler halinde yırtmakta olduğunu gördü.

"Hey!" dedi Tom. "O en iyi gömleklerimden biriydi!"

"Ne olmuş yani?" diye yanıt verdi kız başını kaldırmadan. "Bu da benim en iyi bacaklarımdan biri."

Tom tuniğini sırtına geçirdi -Atık kanalından düşerken lime lime ve leş gibi olmuş, Dış-Topraklar'ın buz gibi havasını geçiren bir sürü yırtıkla

Telegram: @cinciva

dolmuştu. Titreyerek kollarını gövdesine doladı. *Valentine beni itti! Beni itti ve boşluktan aşağıya, Dış-Topraklar'a düştüm! Beni itti... Hayır, bunu o yapmış olamaz. Bir yanlışlık var. Ben kaydım, o da beni tutmaya çalıştı... Böyle olmalı.*

Hester Shaw, yarasını sarmayı bitirince ayağa kalktı. Yukarı sıvadığı, kandan kaskatı kesilmiş kirli pantolonunu indirirken, kumaş yarasına değdi; kız acıyla homurdandı. Ardından, gömlekten geriye kalan işe yaramaz paçavrayı Tom'a fırlattı. "Onu öldürmemi engellememeliydin," deyip arkasını döndü ve öfkeyle topallayarak, çamurlu uzun dönemeci tırmanmaya koyuldu.

Tom hareket edemeyecek kadar şaşkın ve sersemlemiş bir halde kızın gidişini izledi. O, tepenin gerisinde gözden kaybolunca, Tom orada tek başına kalmak istemediğinin ayırdına vardı. Kim olursa olsun, yanında birinin -hatta o kızın bile- bulunmasını bu sessizliğe tercih ederdi.

Yırtık gömleği fırlatıp kızın peşinden koşmaya başladı; yoğun, balçık gibi çamurda kayıyor, ayağı taş parçalarına, yerinden çıkmış köklere takılıyordu. Derin hendek solunda kalmıştı şimdi ve bayırın tepesine ulaştığında, bunun birbirine tıpatıp benzeyen yüzlerce hendekten yalnızca biri olduğunu anladı. Bu hendekler, uzakta bir cetvelle çizilmiş gibi dümdüz ilerleyen Londra'nın palet izleriydi. Uzakta, çok uzakta, aydınlanmakta olan doğu gökyüzünün önünde, kendi motorlarının dumanıyla çevrelenmiş kentin karaltısını gördü. Sıla özlemini tüm soğukluğuyla hissetti. O güne dek tanıdığı herkes yavaşça gözden kaybolan o dağdaydı -kentin peşinden yaralı bacağını öfkeyle sürükleyerek ağır ağır giden Hester dışında tanıdığı herkes.

Kıza yetişmek için zaman zaman çamura bata çıka ilerleyip, zaman zaman da koşarak, "Dur!" diye bağırdı Tom. "Hester! Bayan Shaw!"

"Beni rahat bırak!" dedi kız sertçe.

"İyi de, nereye gidiyorsun?"

"Londra'ya dönmem lazım, öyle değil mi?" dedi. "Onu bulmam iki yılımı aldı. Onca zaman Dış-Topraklar'ı tükenircesine arşınlayıp, Londra'nın yemesi umuduyla kasabacıklara bindim. Sonunda tam Londra'ya ulaşıp, hurdacıların tıpkı bana söylediği gibi, avlularda caka satmak için aşağıya inen Valentine'ı bulduğumda ne oldu? Salağın biri çıktı, Valentine'ın kalbini hak ettiği biçimde sökmemi engelledi." Durdu, Tom'a bakmak için arkasına döndü. "İşime burnunu sokmasaydın, o

Telegram: @cinciva

şimdiye çoktan ölmüştü, ben de onun yanı başında vurulup öldürülmüş ve huzura kavuşmuştum!"

Tom kızın yüzüne dik dik bakarken, gözlerinin yaşarmasına engel olamadı. Hester Shaw'un karşısında aptal durumuna düştüğü için kendinden nefret ediyor ama elinden de bir şey gelmiyordu. Yaşadıklarının yarattığı şok ve burada terk edilmiş olarak bir başına kaldığını düşünmek onu kahrediyordu. Ilık gözyaşları yüzünden aşağıya süzülerek, yanaklarındaki çamurda beyaz izler bıraktı.

Arkasını dönmek üzere olan Hester durdu, Tom'a inanamıyormuş gibi baktı. Sonunda hayli yumuşak bir sesle, "Sen ağlıyorsun!" dedi şaşkın şaşkın.

"Affedersin," diyerek burnunu çekti Tom.

"Ben asla ağlamam. Ağlayamam. Valentine annemle babamı öldürdüğünde bile ağlamadım."

"Ne?" Ağlamaktan sesi titriyordu Tom'un. "Bay Valentine asla böyle bir şey yapmaz! Katherine, onun bir kurt yavrusunu bile öldürmeye kıyamadığını anlattı. Yalan söylüyorsun!"

"O zaman niye buradasın?" diye sordu kız, Tom'la alay edercesine. "Ben atladıktan sonra seni de itti, değil mi? Sırf beni gördüğün için."

"Yalan söylüyorsun!" dedi Tom yine. Ancak, onu iten kocaman elleri ve o düşerken arkeoloğun gözlerinde parlayan tuhaf ışığı hatırlıyordu.

"Eee?" diye sordu Hester.

"Beni itti!" diye mırıldandı Tom hayretle.

Hester Shaw, *gördün mü, onun nasıl biri olduğunu anladın mı,* dercesine omuz silkti. Sonra da arkasını dönüp, yeniden yürümeye başladı.

Tom aceleyle ona ayak uydurdu. "Seninle geleceğim! Benim de Londra'ya dönmem gerek! Sana yardım edeceğim!"

"Sen mi?" Hester Shaw tıslamayla karışık bir kahkaha atıp, Tom'un ayaklarının dibindeki çamura tükürdü. "Senin Valentine'ın adamı olduğunu sanıyordum. Şimdi de onu öldürmeme yardım mı edeceksin?"

Tom başını iki yana salladı. Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Bir yanı hâlâ yaşananların bir yanlış anlama, Valentine'ınsa iyi, sevecen, cesur biri olduğu umuduna sıkı sıkıya bağlıydı. Onun öldürülmesini, zavallı Katherine'in babasız kalmasını istemediğinden emindi... Ne var ki, her ne şekilde olursa olsun, Londra'ya yetişmesi *gerekiyordu* ve bunu tek başına yapamazdı. Hem, Hester Shaw'a karşı kendini sorumlu hissediyordu. Ne de

Telegram: @cinciva

olsa kız onun yüzünden yaralanmıştı. “Yürümene yardım ederim,” dedi. “Yaralısın. Bana ihtiyacın var.”

“Benim kimseye ihtiyacım yok,” dedi kız sertçe.

“Londra’nın peşinden birlikte gideriz,” diye söz verdi Tom. “Ben Tarihçiler Loncası üyesiyim. Söyleyeceklerimi dinlerler. Olanları Bay Pomeroy’a anlatırım. Az önce anlattıklarını yapan kişi gerçekten Valentine’sa, yasalar onu cezalandırır!”

“*Yasalar* mı?” diye burun kıvırdı kız. “Londra’da yasa Valentine demektir. O, Belediye Başkanı’nın gözbebeği değil mi? Baştarihçi değil mi? Hayır, ben onu daha önce öldürmezsem, o beni öldürecek. Büyük olasılıkla seni de öldürecek. *Şşşılank!*” Bir kılıç çekti ve Tom’un göğsüne saplıyormuş gibi yaptı.

Güneş gökyüzünde yükseliyor, ıslak çamurdan buram buram buhar tütüyordu. Londra ilerlemeye devam ediyordu ve Tom ona son baktığından bu yana iyice küçülmüştü. Oysa kent, bir kasaba yediğinde çoğunlukla birkaç gün mola verirdi. Tom’un zihninin uyuşmamış bir bölümü tembel tembel soruyordu: *Nereye gidiyor acaba?*

O sırada kız tökezleyerek düştü; yaralı bacağı, altında kalmıştı. Tom hemen yardıma koştu. Kız teşekkür etmedi ama onu yanından uzaklaştırmaya da çalışmadı. Hester’ın kolunu omuzuna dolayıp onu ayağa kaldırdı Tom ve birlikte, Londra’nın doğuya ilerleyen tekerlek izlerinin peşinden, çamur bayırı boyunca yola koyuldular.

Telegram: @cinciva

5
BELEDİYE BAŞKANI

Yaklaşık yüz elli kilometre ötede, günün ilk ışıkları, Birinci Kat'ı çevreleyen yonca biçimli, zarif çim ve çiçek tarhlarından oluşturulmuş Circle Park'ın üstünde parlıyordu. Süs havuzlarını ve çiyle ışıldayan patikaları aydınlatıyor, Valentine'ın, parkın bir ucunda, koyu renk sedir ağaçlarının arasında bulunan villası Clio Konağı'nın beyaz metalden sivri külahlarında ışıldıyordu. Villa, anormal bir deniz kabarmasının geride bıraktığı, dev bir denizkabuğu sarmalına benziyordu.

Üst kattaki odasında, Katherine uyandı ve yattığı yerden, penceresinin kaplumbağa kabuğu kepenkleri arasından süzülen güneş ışınlarını seyretmeye başladı. Mutsuzdu ama nedenini çıkaramadı.

Derken, bir önceki akşamı anımsadı: Ayrıştırma Bölümü'nde gerçekleşen saldırı ve o yoksul, sevimli genç çırağın suikastçıyı kovalaması, ardından da ölmesi. Katherine de babasının peşinden koşmuş, ancak atık kanalına vardığında olan olmuştu; olay yerinden tökezleyerek uzaklaşmaya çalışan şok içindeki genç bir Mühendis Çırağı'nın yüzü naylon paltosu kadar beyazdı. Az ileride çevresi polislerle sarılı babasıysa solgun ve öfkeliydi. Babasını daha önce hiç böyle görmediği gibi, kendisini azarlayarak hemen eve dönmesini söyleyen sert, olağandışı ses tonunu da hiç duymamıştı.

Tek yapmak istediği, yatağın içinde büzülüp yeniden uykuya dalmakken, bir yandan da babasını görüp iyiliğinden emin olmak istiyordu. Yorganı üstünden atıp ayağa kalktı ve yerde kırış kırış duran, ocakların is kokusu sinmiş, akşamki giysilerini sırtına geçirdi.

Yatak odasından çıkılan yuvarlak tavanlı koridor, bir ammonitin[1] içi gibi kıvrılarak hafifçe aşağıya meylediyordu. Koridordan hızla aşağıya inerken, yemek odası kapısının yanındaki nişte duran Tarih Tanrıçası Clio'nun heykeli önünde saygıyla durakladı. Başka duvar nişlerinde,

Telegram: @cinciva

babasının keşif gezilerinden getirdiği hazineler duruyordu: Kırık vazolar, bilgisayar klavyesi parçaları, unutulmuş bir savaştan kalma yarı mekanik, tuhaf askerler olan İz Sürücüler'in pas tutmuş, metal kafatasları. Katherine yanlarından geçerken, çatlamış cam gözler ona uğursuz uğursuz baktı.

Babası, evin ortasındaki geniş avluda kahve içiyordu. Üstünde geceliği, eğreltiotu saksıları arasında volta atarken uzun yüzü asıktı. Gözlerine baktığı an, onun gece boyunca hiç uyumadığını anladı Katherine. "Baba, ne oldu?" diye sordu.

"Ah, Kate!" Kızına yaklaşıp onu sıkıca kucakladı. "Ne akşamdı ama!"

"Zavallı çocuk," diye fısıldadı Katherine. "Zavallı Tom! Acaba... bir şey *bulabildiler* mi?"

Valentine başını iki yana salladı. "Suikastçı aşağıya atlarken onu da beraberinde sürüklemiş. Her ikisi de Dış-Topraklar'ın çamurunda boğulmuş ya da paletlerin altında ezilmişler."

"Ah," diye fısıldayan Katherine, bir sehpanın kenarına oturdu. O sırada koca kafasını Katherine'in dizine yaslamak için tıpış tıpış içeri giren Köpek'i fark etmemişti bile. *Zavallı Tom,* diye düşündü. Ne kadar tatlı, onları memnun etmeye ne kadar hevesliydi. Katherine ondan gerçekten hoşlanmıştı. Köpek'le birlikte onu daha yakından tanıyabilsinler diye, babasından onu Clio Konağı'nda işe almasını rica etmeyi bile düşünmüştü. Oysa o artık ölmüş, ruhu Güneşsiz Ülke'ye uçup gitmişti, bedeni de kentin gerisinde bir yerlerde, soğuk çamurun içinde kaskatı yatıyordu.

"Belediye Başkanı bu durumdan hiç memnun değil," dedi Valentine, saate göz atarken. "Londra'nın Av Alanı'na döndüğü ilk gün Ayrıştırma'da başıboş gezen bir suikastçı..! Konuyu bizzat konuşmak için buraya geliyor. Onu beklerken yanımda oturur musun? Kahvaltımdan yiyebilirsin istersen. Masada biraz kahve, ekmek ve tereyağı var. Benim hiç iştahım yok."

Katherine'de de iştah kalmamıştı, yine de yiyeceklere göz atınca, masanın ucunda yıpranmış bir sırt çantası durduğunu fark etti. Bu, dün akşam suikastçı kızın Ayrıştırma Bölümü'nde düşürdüğü çantaydı; içindekiler de tuhaf bir müzede sergileniyormuşçasına masaya yayılmıştı: Metal bir matara, ilkyardım kutusu, biraz iplik, eski çizme dillerinden bile sert görünen birkaç dilim kurutulmuş et ve kenarına bir fotoğraf zımbalanmış olan kırışık, pis bir kağıt parçası. Katherine kağıdı eline aldı.

Telegram: @cinciva

Bu, Çapul adında bir kasabada düzenlenmiş, kat yerlerinden dağılan, lekeli, soluk bir kimlik belgesiydi. Yazıları inceleyemeden gözü fotoğrafa takılınca, soluğu kesildi. "Baba! Kızın yüzü!"

Valentine dönüp de Katherine'in kağıdı elinde tuttuğunu görünce, "Hayır, Kate! O senin bakabileceğin bir şey değil. Kimsenin bakabileceği bir şey değil..." diye öfkeyle bağırarak, kağıdı kızının elinden kaptı.

Çakmağını çıkarıp belgeyi kenarından dikkatle tutuşturdu. Kağıt yanarken onu çalışma masasındaki küllüğe tıkıştırdı. Ardından yeniden volta atmaya başladı ve Katherine de oturup onu izlemeye koyuldu. Londra'ya geleli on yıl olmuştu ve bu süre içinde Valentine'ı babası olduğu kadar, en iyi arkadaşı olarak da görmüştü. Aynı şeylerden hoşlanır, aynı esprilere güler ve birbirlerinden asla sır saklamazlardı. Ama babasının bu kızla ilgili bir şey sakladığını anlıyordu. Onun daha önce hiçbir konuda bu kadar endişelendiğini görmemişti. "O kız kim, baba?" diye sordu. "Onu keşif gezilerinden birinde mi tanıdın? Çok gençmiş, çok da... *Yüzüne* ne olmuş öyle?"

Önce ayak sesleri, sonra da kapının çalındığı duyuldu ve Pewsey hışımla içeri daldı. "Belediye Başkanı gelmek üzere, Şef."

"Bu kadar erken mi?" dedi Valentine soluğu kesilerek.

"Korkarım, öyle. Gench onu vosvosuyla parkın içinden geçerken görmüş. Yüzü asıkmış."

Valentine'ınki de öyleydi. Sandalyenin arkalığına fırlatılmış sabahlığını kapıp üstüne çekidüzen vermeye çalıştı. Katherine yardım için yaklaştıysa da, Valentine eliyle buna gerek olmadığını işaret edince, babasını alelacele yanağından öpüp peşinde Köpek'le avludan çıktı. Misafir odasının koca oval pencerelerinden dışarı baktı, resmi bir beyaz vosvosun Clio Konağı'nın bahçe kapısından girdiğini gördü. Muhafız Askerler'e özgü, parlak kırmızı zırhlar içindeki bir tabur asker, vosvosun önünden koşturdu; bunlar Belediye Başkanı'nın kişisel korumalarıydı. Gench ve bir başka hizmetkâr vosvosun elastik kapısını açmak için fırlarken, askerler çirkin birer bahçe süsü gibi dört bir yana konuşlandılar. Belediye Başkanı arabadan inip, geniş adımlarla eve doğru yürüdü.

Magnus Crome yaklaşık yirmi yıldır Londra'yı yönetiyor olsa da, hâlâ bir belediye başkanına *benzemiyordu*. Katherine'in tarih kitaplarındaki belediye başkanları tombul, neşeli, kırmızı yüzlü adamlardı; Crome'sa ihtiyar bir karga kadar sıska ve iki misli de suratsızdı. O, diğer başkanların

Telegram: @cinciva

onur ve mutlulukla taşıdığı kızıl cüppeyi hiç giymemiş, Mühendisler Loncası'nın uzun beyaz naylon paltosunu kullanmayı sürdürmüştü. Alnında da, Mühendisler Loncası'nın kızıl çarkını taşıyordu. Daha önceki belediye başkanları Londra'nın bütününe hizmet ettiklerini göstermek amacıyla Lonca işaretlerini sildirirlerdi; ama Crome başa geçince çok şey değişmişti -Bazıları bir kişinin aynı anda hem Başmühendis *hem* Belediye Başkanı olmasını adil bulmasalar da, Crome'un kenti çok iyi yönettiğini de belirtmeden edemezlerdi.

Katherine ondan hoşlanmıyordu. Babasına çok iyi davranıyordu gerçi ama, yine de oldum olası hoşlanmazdı ve bu sabah da onunla karşılaşacak havada değildi. Ön kapının açıldığını duyunca, peşinden gelmesi için yavaşça Köpek'e seslenerek koridora döndü ve eğimi çıkmaya başladı. İlk dönemeci geçer geçmez, duvardaki alçak bir girintiye gizlenip, sakin dursun diye parmaklarını Köpek'in kafasına koydu. Babasının başına beklenmedik bir dert açıldığını seziyordu; hâlâ küçük bir kızmış gibi, gerçeğin kendisinden saklanmasına izin vermeyecekti.

Birkaç saniye sonra, Gench'in, şapkasını elinde sımsıkı tutarak orta avlu kapısına vardığını gördü. "Bu taraftan, saygıdeğer başkan," diye mırıldandı, Crome'un önünde eğilerek. "Adımınıza dikkat edin, lütfen, Belediye Başkanı Hazretleri."

Hemen arkasından Crome içeri girdi. Bir süre dikilip başını sürüngenler gibi, tuhaf bir biçimde, hızlı hızlı sağa sola çevirdi. Katherine adamın bakışlarının Buz Diyarı'ndan esen bir rüzgâr gibi koridoru yaladığını hissetti o an. Girintinin içine iyice büzülüp, Başkan'ın onu görmemesi için Quirke'e ve Clio'ya dua etti. Bir süre Başkan'ın soluklarını ve naylon paltosunun hafif gıcırtısını dinledi. Derken, Gench onu avluya yöneltti ve tehlike savuştu.

Bir eliyle Köpek'in tasmasını sımsıkı tutarak sessizce kapıya yürüdü Katherine ve kulak kabarttı. Babasının sesini duyabiliyordu; adamları Crome'a yer gösterirken, süs çeşmesinin yanında ayakta durduğunu hayal etti onun. Babası nezaketen havalardan söz açtı, ancak Belediye Başkanı'nın soğuk, tiz sesi lafını kesti. "Dün akşamki çılgınlık hakkında yazdığın raporu okudum, Valentine. Tüm ailenin ortadan kaldırıldığı konusunda beni temin etmiştin."

Katherine, sanki kapı bir yerini yakmışçasına irkildi. Yaşlı adam babasıyla hangi cüretle bu şekilde konuşabiliyordu? Daha fazla dinlemek

Telegram: @cinciva

istemediyse de, merakı ağır bastı ve kulağını yeniden kapıya dayadı.

"... geçmişimden gelen bir hayalet," diyordu babası. "Nasıl kurtulduğunu tahmin bile edemiyorum. Bu denli çevik ve kurnazca hareket etmeyi nereden öğrendiğini Quirke bilir. Neyse ki, artık öldü. Onu yakalayan delikanlı da öyle -zavallı Natsworthy..."

"Bundan emin misin?"

"Kentten aşağıya düştüler, Crome."

"Bu bir şey ifade etmez. Yumuşak topraklardan geçiyoruz; hâlâ yaşıyor olabilirler. Kontrol için adamları aşağıya göndermeliydin. Unutma ki, kız, annesinin çalışmaları hakkında ne kadar bilgi sahibi, bilmiyoruz. Biz onu kullanmaya hazır olmadan, MEDUSA'nın elimizde olduğunu başka bir kente söylerse..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Valentine sinirli sinirli. Katherine, babasının kendini bir sandalyeye bırakırken çıkan gıcırtıyı duydu. "İyisi mi, *13. Kat Asansörü*'yle geri dönüp cesetleri bulmaya çalışayım..."

"Hayır," diye emretti Crome. "Sen ve havagemin için başka planlarım var. Önden uçup, Londra'yla hedefi arasında neler bulunduğuna bakmanı istiyorum."

"Crome, bu Planlama Komitesi keşif gemisinin işi, *Asansör*'ün değil-"

"Hayır," dedi Crome yeniden terslenerek. "Gereğinden fazla insanın kenti nereye götürdüğümüzü öğrenmesini istemiyorum. Bunu zamanı gelince öğrenirler. Ayrıca aklımda, senden başkasına emanet edemeyeceğim bir görev var."

"Peki, kız ne olacak?" diye sordu Valentine.

"Onun için endişelenme," dedi Belediye Başkanı. "Onun izini bulup senin başaramadığın işi bitirecek, güvenilir bir casusum var. Sen yalnızca havageminin hazırlıklarıyla ilgilen, Valentine."

Toplantı sona ermişti. Katherine, Belediye Başkanı'nın gitmek üzere toparlandığını duyunca, kapı açılmadan yeniden koridora koştu. Düşünceler zihninde, Londra Müzesi'nin Eski-Tekno Salonu'ndaki santrifüjlü kurutma makinelerinden daha hızlı dönüp duruyordu.

Odasına geri döndüğünde oturup duydukları üzerine kafa yormaya başladı. Bir bilinmezi çözmeyi ummuş, ancak o bilinmez daha da içinden çıkılmaz bir durum almıştı. Emin olduğu tek şey, babasının bir sır sakladığıydı. Oysa, kızından hiçbir şey saklamaz, Katherine'e her zaman her şeyi anlatır, onun görüşünü ve önerisini alırdı. Ancak, bu kez Belediye

Telegram: @cinciva

Başkanı'yla "*geçmişinden gelen bir hayalet*" ve onu bulması için gönderilecek bir casus hakkında fısıldaşıyordu. Üstelik, kızı bulursa, ona... ne yapacaktı? Tom ve suikastçı gerçekten hâlâ yaşıyor olabilir miydi? Hem, Belediye Başkanı babasını niye gizli bir keşif uçuşuna gönderiyordu ki? Londra'nın nereye gittiğini niye açıklamak istemiyordu? Peki ya, *MEDUSA* da neyin nesiydi?

Telegram: @cinciva

6
TEZGEZER

Bütün gün, Av Alanı'nın yumuşak toprağında Londra'nın pençeleriyle bıraktığı iz boyunca ağır ağır yürüyerek ilerlemeye çalıştılar. Kent görüş alanlarındaydı hep; ne var ki, onları geride bırakıp doğuya doğru ilerledikçe küçülüyor, arayı gitgide açıyordu. Tom çok geçmeden onu ufkun ötesinde sonsuza dek yitirebileceklerini anladı. Yalnızlık yüreğini burkuyordu. O güne dek, bir Tarihçi Çırağı (Üçüncü Sınıf) olarak yaşamı pek de keyifli geçmemişti. Yine de şu anda Müze'deki yılları güzel, altın bir düş gibi geliyordu ona. Huysuz, yaşlı Dr. Arkengarth'ı ve gururlu Chudleigh Pomeroy'u özlediğini fark etti. Esintili yatakhanedeki ranzasını, saatlerce çalışmayı ve yalnızca birkaç dakikalığına tanımış olsa da, Katherine Valentine'ı özlemişti. Bazen gözlerini kapadığında, onun o sevecen gri gözlerini, o muhteşem gülüşünü ve yüzünü kusursuzca görebiliyordu. Babasının nasıl biri olduğunu bilmediğinden emindi.

"Önüne bak!" diye azarladı onu Hester Shaw. Tom gözlerini açınca, kızı, koca bir hendek oluşturan izlerden birinin kenarından aşağıya sürüklediğini fark etti.

Durmadan yürüyorlardı ve Tom yaşadığı kentle ilgili en çok özlediği şeyin yiyecekler olduğunu düşünmeye başlamıştı. Lonca yemekhanesinde çıkan yemeklerin lezzetli olması görülmüş şey değildi; ancak hiç yoktan iyiydi ve şu anda sahip olduğu şey de hiç'ti. Hester Shaw'a burada ne yiyebileceklerini sorduğunda; "Şu anda çantamı kaybetmemiş olmayı dilerdin eminim, Londralı çocuk içinde iyi kurutulmuş köpek eti vardı," demekle yetindi kız.

İkindinin ilk saatlerinde, Londra'nın bıraktığı izlerde fazla derine gömülmemiş birkaç cansız, gri çalıya rastladılar. Hester birkaç yaprak toplayıp, özü çıkana kadar iki taş arasında ezdi. Bu berbat bitki bulamacını

Telegram: @cinciva

yerlerken, “Piştiklerinde tadı daha güzel olur,” dedi kız. “Çantamda ateş yakmak için gerekli malzeme de vardı.”

Hester daha sonra, palet izlerinin çukurunda oluşan derin su birikintilerinin birinde bir kurbağa yakaladı. Tom’a ikram etmedi, o da kız kurbağayı yerken ona bakmamaya çalıştı.

Tom hâlâ kızı çözebilmiş değildi. Hester çoğunlukla suskundu ve delikanlı konuşmaya çalıştığında ona öyle ters bakıyordu ki, çok geçmeden Tom da sessizlik içinde yürümeyi öğrendi. Ama bazen de, kız beklenmedik bir anda konuşmaya başlıyor; “Yol dikleşiyor,” diyordu. “Bu da Londra’nın yavaşlayacağı anlamına gelir, çünkü yokuş yukarı çıkarken tam hız yaparsa boşa yakıt harcar.” Derken, bir iki saat kadar sonra, “Annem Mobil Kentler’in aptalca olduğunu söylerdi. Mobil Kentler’e binlerce yıl önce, depremler olurken, yanardağlar patlarken ve buzullar güneye inerken ihtiyaç vardı, derdi. Şimdiyse, yaptıkları tek şey ortalıkta dolaşıp birbirlerini yemek; bunun nedeni de insanların onları durduramayacak kadar aptal olması,” diye anlatıyordu.

Tom, Hester’ın konuşmasından hoşlanıyordu; ancak anlattıklarından anlaşıldığına göre, annesi tehlikeli bir Mobillik Karşıtı’ydı. Tom sohbeti sürdürmeye çalıştığında, kız yeniden susup eliyle yüzünü kapatıyordu. O zayıf bedende iki farklı Hester barınıyor gibiydi: Biri, Valentine’ı öldürmekten başka bir şey düşünmeyen, zalim ve kindardı; diğeriyse, o yaralı maskenin ardından ara sıra Tom’a doğru kaçamak bakış atan, duyarlı, zeki ve cana yakındı. Tom kızın az biraz aklını yitirmiş olduğundan kuşkulanıyordu. Anne babasının öldürülmesine tanık olmak her insanı delirtmeye yeterdi.

“Nasıl oldu?” diye sordu Tom kibarca. “Anne babanı soruyorum; Valentine olduğundan emin misin yani bunu-”

“Kapa çeneni ve yürü,” dedi kız.

Hava kararıktan çok sonra, gece esen soğuk rüzgârdan korunmak için çamurun içindeki bir oyuğa sığındıklarında, hikâyesini kendiliğinden anlatmaya başladı.

“Ben çorak topraklarda doğdum,” dedi, “ama eskiden böyle değildi. Uzak Batı’da, Meşe Adası’nda yaşıyordum. Orası eskiden Av Alanı’nın sınırları içinde yer alırdı; ancak depremler sırasında çevresindeki kara parçaları suya gömülünce, bir adaya dönüşmüş. Aç kentlerin saldıramayacağı kadar kıyıdan uzak; hem karada hem suda hareket

Telegram: @cinciva

edebilen kasabalarınsa ulaşamayacağı kadar kayalık bir ada. Çok güzel bir yerdi -yemyeşil tepeler; yerden fırlamış, koca koca kayalar; sık meşe ormanlarının arasından akan, yosunlu gri dereler ve çevrelerinde, bakımsız yaşlı köpekleri andıran el değmemiş ağaçlar."

Tom'un tüyleri ürperdi. Her Londralı, çorak topraklarda yalnızca vahşilerin yaşadığına inanırdı. "Ayaklarımın altında sağlam güverte plakasının olmasını tercih ederim," dedi, ama Hester onu duymamış gibiydi; sözcükler, sanki bunları anlatmaktan başka seçeneği yokmuşçasına dökülüyordu çarpık ağzından.

"Orada, Durankent adında bir kasaba vardı. Bir zamanlar o da mobilmiş, ama halkı kendinden daha büyük yerleşmelerden kaçmaktan bıkınca, onu Meşe Adası'na kadar yüzdürmüş, tekerlek ve motorunu söküp bir dağın yamacına gömmüşler. Kasaba yüz, belki de daha fazla yıldır orada duruyor ve görsen, eskiden hareket ettiğini tahmin bile edemezsin."

"Ama bu korkunç bir şey!" dedi Tom soluğu kesilerek. "Bu düpedüz Mobillik Karşıtlığı!"

"Annem ve babam yolun aşağısında yaşardı," diyerek, söylenenleri duymamışçasına anlatmayı sürdürdü kız. "Bozkırın kıyısında, denizin karayla buluştuğu yerde bir evleri vardı. Babam çiftçi, annemse senin gibi bir tarihçiydi -yalnızca senden çok daha zekiydi tabii. Her yaz havagemisiyle yolculuğa çıkıp Eski-Tekno kazılarına katılır; ama sonbaharda eve dönerdi. Kış akşamları annemin tavan arasındaki çalışma odasına çıkardık ve ben kızarmış ekmekle peynir yerken, annem bana maceralarını anlatırdı.

"Derken, yedi yıl önce bir gece geç saatte uyandım. Tavan arasındaki odadan tartışma sesleri geliyordu. Neler olduğuna bakmak için merdivenlerden yukarı çıktım ve Valentine'ı gördüm. Onu tanıyordum; annemin arkadaşıydı ve yakınlardan geçtiğinde bize uğrardı. O geceyse hiç dostça davranmıyordu. Sürekli, 'Bana makineyi ver, Pandora,' deyip duruyordu. 'Bana MEDUSA'yı ver.' Başta onu izlediğimi fark etmemişti. Merdivenin tepesinde durmuş, tavan arasına bakıyordum; korkudan ne yukarı çıkabiliyor ne de geri inebiliyordum. Valentine'ın arkası bana dönüktü. Annemse, elinde makineyle onun önünde dikiliyordu. 'Lanet olsun, Thaddeus, onu ben buldum, o *benim!*' diyordu.

"Derken Valentine kılıcını çekti ve o... ve o..."

Telegram: @cinciva

Soluk almak için durdu. Artık anlatmak istemiyordu; ama bir anı seline kapılmıştı ve bu sel onu geçmişe, o geceye, o odaya ve annesinin yıldız haritalarının üstüne yeni bir takımyıldız gibi sıçrayan kanına taşıyordu.

"Arkasını dönünce beni gördü ve bu kez de bana saldırdı. Ben geriye sendeleyince, kılıcı yalnızca yüzümü kesti; merdivenlerden aşağıya düştüm. Beni de öldürdüğünü sanmış olmalı. Annemin çalışma masasına gidip, üstündeki kâğıtları karıştırdığını duydum. Kalkıp kaçmaya başladım. Babam mutfakta yerde yatıyordu -o da ölmüştü. Köpeklerimiz bile ölmüştü.

"Evden koşarak çıktım ve Valentine'ın kocaman siyah gemisinin bahçede durduğunu, adamlarının da geminin yanında beklediğini gördüm. Onlar da peşime düştüler; ama ben kaçmayı başardım. Aşağıdaki kayıkhaneye koştum ve babamın sandalına binerek oradan uzaklaştım. Sanırım o anda aklımdan geçen şey, Durankent'e gidip yardım getirmekti. Daha çok küçüktüm; o yüzden, bir doktorun annemle babama yardım edebileceğini düşünmüştüm. Ama, acıdan ve kan kaybından o kadar güçsüz düşmüştüm ki... Nasılsa sandalın halatını çözdüm ve akıntı beni oradan uzaklaştırdı. Uyandığımda bir de baktım ki, Av Alanı'nın kıyısına varmışım.

"O günden sonra Dış-Topraklar'da yaşadım. Başlangıçta fazla bir şey anımsamıyordum. Valentine başımı yardığında bazı anılarım sağa sola saçılmış, geri kalanıysa birbirine karışmış gibiydi. Ancak, zamanla belleğim yavaş yavaş yerine gelmeye başladı. Bir gün Valentine'ı ve yaptıklarını anımsadım. İşte o zaman, onu bulmaya ve onun annemle babamı öldürdüğü gibi, ben de onu öldürmeye karar verdim."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Şu makine neydi?" diye sordu Tom. "Şu MEDUSA dediği şey?"

Hester omuz silkti (Artık hava kızın omuz silktiğini göremeyeceği kadar karanlıktı; ama Tom, kirli paltosunun içinde omuzlarının kıpırdanmasından kızın böyle yaptığını *duymuştu)*. "Annemin bulduğu bir şey. Eski-Tekno. Önemli bir şeye benzemiyordu; metal bir futbol topu gibi yamuk yumuktu. Ama Valentine, annemi onun uğruna öldürdü."

"Yedi yıl önce," diye fısıldadı Tom. "Bay Valentine'ın Lonca'nın başına getirildiği yıl. Onun Dış-Topraklar'da bir şey bulduğu söylendi ve Crome buna o kadar çok sevindi ki, Chudleigh Pomeroy ve başkalarının hakkı

Telegram: @cinciva

olduğu halde Valentine'ı terfi ettirdi. Ne bulduğunu hiç öğrenemedim. MEDUSA diye bir şeyden söz edildiğini de hiç duymadım."

Hester yanıt vermedi. Birkaç dakika sonra horlamaya başladı.

Tom uzun süre uyumadan oturup, Hester'ın anlattığı hikâyeyi zihninde evirip çevirdi. Müze'deki uzun, sıkıcı günleri atlatmasını sağlayan gündüz düşlerini düşündü. Cinayet işleyen bir suçluyu kovalarken, güzel bir kızla Dış-Topraklar'da kaldığını düşlerdi. Ancak, buraların bu denli nemli ve soğuk olacağını, bacaklarının ağrıyacağını ya da katilin Londra'nın en büyük kahramanı olacağını hiç düşlememişti. Güzel kıza gelince...

Ay ışığının loşluğunda Hester Shaw'un pervasızca mahvedilmiş ve uykusunda bile asık duran yüzüne baktı. Onu şimdi çok daha iyi anlıyordu. Kız, Valentine'dan nefret ediyordu; ama daha önemlisi, bu kadar çirkin olduğu ve anne babası yaşamazken hâlâ yaşıyor olduğu için, kendinden daha da çok nefret ediyordu. Büyük Çökme gerçekleştiğinde neler hissettiğini, evine gittiğinde onu dümdüz, anne babasını da ölü buluşunu anımsadı. Olanların her nedense kendi suçu olduğunu düşünmüştü; onlarla birlikte ölmediği için suçluluk duymuştu.

"Ona yardım etmeliyim," dedi kendi kendine. "Bay Valentine'ı öldürmesine izin vermeyeceğim; ama gerçeğin ortaya çıkmasını sağlayacak bir yol bulacağım. Tabii, *gerçekse*. Belki yarın Londra biraz yavaşlamış, Hester'ın bacağı da biraz iyileşmiş olur. Günbatımında kente döner ve bizi dinleyecek *birini* buluruz..."

Ancak, ertesi gün uyandıklarında kentin daha da uzaklaşmış olduğunu gördüler; Hester'ın bacağı da kötüleşmişti. Artık her adımda acı içinde inliyordu; yüzü kar gibi bembeyazdı ve sargılarını ıslatan taze kan, çizmelerinden aşağıya akıyordu. Tom, gömleğinden arta kalan parçaları fırlatıp attığı ve Hester'ın, içinde ilkyardım malzemesi bulunan sırt çantasını düşürmesine neden olduğu için kendine küfrediyordu.

Henüz öğlen olmamıştı ki, ileride, devinen sağanak perdesinin ardında bir şey seçtiler. Londra'nın bir gün önce boşalttığı yerde, palet izlerinin üstüne cüruf ve mucur yığını saçılmıştı. Hemen yanında da tuhaf bir kasaba vardı. Hester'la Tom biraz daha yaklaşınca, insanların bu yığına

Telegram: @cinciva

tırmanıp indiklerini, erimiş metal ve yanmamış yakıt parçalarını eleyerek talan ettikleri gördüler.

Bu görüntü onları umutlandırdı, adımlarını hızlandırdılar. Öğlen olduğunda küçük kasabanın iri tekerlerinin gölgesinde yürüyorlardı. Tom, başını kaldırıp tek katlı kasabaya şaşkınlıkla baktı. Londra'daki yapıların çoğundan daha küçüktü ve tahtaya çaktığı birkaç çivinin dayanmasını uman birinin marangozluğuyla inşa edilmiş gibiydi. Barakaya benzeyen Belediye Binası'nın gerisinde, amatör işi bir motor dizisinin uzun, çarpık bacaları yükseliyordu.

"Hoş geldiniz!" diye bağırdı, boylu poslu, beyaz sakallı bir adam. Cüruf yığınından aşağıya dikkatle inerken, pislik içindeki kahverengi cüppesi uçuşuyordu. "Tezgezer'e hoş geldiniz. Adım Orme Wreyland, belediye başkanıyım. Anglice konuşuyor musunuz?"

Hester kuşkuyla geride durmayı sürdürdü; ancak Tom, yaşlı adamın hayli dost göründüğünü düşündü. Bir adım ilerleyerek, "Lütfen, efendim, biraz yiyeceğe ve arkadaşımın bacağıyla ilgilenecek bir doktora ihtiyacımız var..." dedi.

"Ben senin arkadaşın değilim," diye tısladı Hester Shaw. "Ayrıca bacağımın da bir şeyi yok." Oysa yüzü bembeyaz kesilmişti ve ter içindeydi; tir tir titriyordu.

"Zaten Tezgezer'de doktor yok," diye güldü Wreyland. "Bir tane bile. Yiyeceğe gelince... Eh, zor günler geçiriyoruz. Takas edebileceğiniz bir şey var mı?"

Tom, tuniğinin ceplerini yokladı. Biraz parası vardı ama Londra parasının Orme Wreyland'in işine yaramayacağını düşündü. Ardından, eli sert bir şeye değdi; Ayrıştırma Bölümü'nde bulduğu *siydi*ydi bu. *Siydi*yi cebinden çıkarıp ona bir süre özlemle baktıktan sonra yaşlı adama uzattı. Günün birinde *siydi*yi Katherine Valentine'a hediye etmeyi tasarlamıştı; ancak şu anda yiyecek daha önemliydi.

Diski hafifçe eğince oluşan gökkuşağı rengi dalgalanmaları beğeniyle izleyen Orme Wreyland, "Hoş! Çok hoş!" dedi. "İşimize fazla yaramasa da, size birkaç gecelik barınma ve biraz da yiyecek sağlayacak değerde. Yemekler pek lezzetli değildir, ama bana sorarsanız hiç olmamasından iyidir..."

Telegram: @cinciva

Haklıydı: Yemekler gerçekten de lezzetli *değildi,* yine de Tom ve Hester sunulanları oburca tüketip, tabaklarını tekrar uzattılar.

Karısı tabaklara mavimsi bulamaçtan birer porsiyon daha koyarken, "Büyük oranda yosundan yapılıyor," diye açıkladı Orme Wreyland. "Onları ana motor dairesinin altındaki fıçılarda yetiştiriyoruz. Berbatlar; ama atık bulmakta zorlandığımızda bunlar sayesinde kıt kanaat yaşıyoruz. Laf aramızda, toplama işinde hiç bu kadar zorlanmamıştık. O yüzden de, karıştırdığımız şu çöp yığınıyla karşılaştığımıza çok sevindik."

Tom, Orme Wreyland'in sözlerini başıyla onaylayarak, oturduğu sandalyede arkasına yaslandı. Wreyland'lerin yaşadığı yeri inceliyordu; burası küçücük, kutu gibi bir odaydı ve asla Tom'un bir belediye başkanının konutundan beklediği türden bir yer değildi. Zaten Orme Wreyland de onun beklediği türden bir belediye başkanı değildi. Bu kılıksız yaşlı adam, çoğunluğu kendi ailesinden oluşan bir kasabayı yönetiyordu -oğulları, kızları, torunları, yeğenleri ve onların, başka kasabaların yanından geçerken tanıştıkları eşleri.

Ancak Wreyland mutlu biri değildi. "Bir mobil kasabayı yönetmek hiç eğlenceli değil," diyordu sürekli. "Hem de hiç -en azından son zamanlarda değil. Eskiden Tezgezer gibi ufak bir yer, diğer kasabaların yemeye tenezzül etmeyeceği kadar küçük olduğundan, güvenlik içinde gezinebiliyordu. Ne yazık ki, artık av bulmak güçleştiğinden, durum değişti. Şimdi karşılaştığımız herkes bizi yemek istiyor. Daha geçen gün o büyük Frenk Mobil Kent'in birinden -*Villes Mobiles*'den paçayı zor kurtardık. Sorarım size, Tezgezer gibi bir yerin onun gibi bir canavara ne yararı olur? Biz dişlerinin kovuğuna bile yetmeyiz. Yine de bizi kovaladılar işte."

"Kasabanız çok hızlı olmalı," dedi Tom.

"Ah, öyleyiz," diye onayladı Wreyland yüzü aydınlanarak.

"Saatte yüz kilometre hıza ulaşabiliriz," diye söze karıştı karısı. "Bu da Wreyland'in başarısı. Büyük motorlar konusunda bir büyücüdür o."

"Bize yardım edebilir misiniz?" diye sordu Tom, sandalyesinde öne eğilerek. "Bizim en kısa zamanda Londra'ya ulaşmamız gerekiyor. Ona yetişebileceğinizden eminim. Hem, yolda başka atık yığınlarıyla da karşılaşabilirsiniz..."

"İlahi, evlat," dedi Wreyland başını iki yana sallayarak, "Londra'nın döküntülerinin peşine düşmeye değmez, özellikle de şu günlerde. Av bulmakta zorlanıldığı için her şey geri dönüştürülüyor. Kentlerin atık

Telegram: @cinciva

yığınlarının Av Alanı'nda birer dağ oluşturduğu günleri anımsıyorum da... Ah ah, nasıl da işe yarar şeyler bulurduk! Ama o günler geride kaldı. Ayrıca," diye ekledi ürpererek, "kasabamı ne Londra'ya ne de bir başka kente yaklaştırırım. Son günlerde onlara güven olmuyor. Bir anda geriye dönüp bizi yutuverirler... Ham diye! Hayır, olmaz."

Tom onu başıyla doğrularken, hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Gözucuyla Hester'a baktı; kızın başı öne düşmüştü, ya uyuyordu ya da kendinden geçmişti. Bu halinin çok yol yürümesinden ve karnının doymuş olmasından kaynaklanmasını diledi. İyi mi diye ona bakmak için ayağa kalkınca; "Bak ne diyeceğim evlat; sizi toplaşmaya götüreceğiz!" dedi Wreyland.

"Nereye?"

"Ticaret-toplaşması! Küçük kasabaların toplandığı bir yer. Buradan güneyde, birkaç günlük yol mesafesinde. Biz de zaten oraya gidiyorduk."

"Toplaşmada pek çok kasaba olacaktır," diye onayladı Bayan Wreyland. "Orada seni ve arkadaşını Londra'ya götürecek bir kasaba bulamasan bile, bir hava tüccarıyla anlaşabilirsin. Toplaşmaya her zaman hava-tüccarları gelir."

"Ben..." dedi ve durdu Tom. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Oda sallanıyor gibiydi. Çok geçmeden, izleme ekranında hızla çevrilen resim gibi dönmeye başladı. Hester'a bakınca, kızın oturduğu sandalyeden yere kaymış olduğunu gördü. Wreyland'lerin ev tanrıları duvardaki kutsal köşelerinden Tom'a sırıtıyordu ve içlerinden biri Orme Wreyland'in sesiyle konuşuyordu sanki: "Orada mutlaka havagemileri bulunur, Tom, toplaşmada mutlaka havagemileri bulunur..."

Tom dizlerinin üstüne düşerken, Bayan Wreyland, "Biraz daha yosun ister misin, tatlım?" diye sordu. Tom onun sanki çok çok uzaklardan, "Etki etmesi ne kadar uzun sürdü, değil mi, Ormey?" dediğini, Wreyland'in de, "Bir dahaki sefere daha fazla katmamız gerekecek, hayatım," diye yanıt verdiğini duydu. Ardından, halının girdap gibi dönen desenleri iyice yükselerek Tom'u sardı ve onu, Katherine'le ilgili ham pamuk yumuşaklığında düşlerle dolu bir uykunun içine çekti.

Telegram: @cinciva

7
YUKARI LONDRA

Birinci Kat'ın üstünde; kalabalık Mayfair ve Piccadilly mağazalarıyla Londra'nın kurtarıcısı heykelinin yivli çelik kaidede durduğu Quirke Meydanı'nın üstünde yayılan Tepe Katı, büyük sütunların taşıdığı demirden bir taç gibidir kentin tepesinde. Yedi katın hepsinden daha küçük, daha yüksekte ve daha önemlidir. Burada yer alan topu topu üç yapı da, Londra'nın en büyük binalarıdır. Kentin kıç tarafında, büyük küçük bütün Loncalar'ın ofislerinin bulunduğu ve ayda bir kurul toplantısının yapıldığı Lonca Binası'nın kuleleri yükselmektedir. Onun karşısındaysa, *gerçek* kararların alındığı yapı vardır: Siyah camdan bir pençeye benzeyen Mühendislik Binası. Bu iki yapının arasında da, Londra'yı Mobil Kent'e dönüştürdüğünde Quirke'in yeniden inşa ettirdiği, antik Hıristiyan tapınağı Aziz Paul Katedrali bulunur. Eski taş yapı hareket etmek üzere tasarlanmadığı ve Londra'nın yolculukları yüzünden şiddetle sarsıldığı için, iskelelerle çevrilmiş ve payandalarla desteklenmiş; bu haliyle acıklı bir görünüme bürünmüştür. Ancak çok yakında yeniden halka açılacaktır, çünkü Mühendisler Loncası katedrali restore etmeye söz vermiştir. Dikkatle kulak verildiğinde, içerde çalışanların matkap ve çekiç sesleri duyulabilmektedir.

Magnus Crome eski katedralin gölgesinden Mühendislik Binası'na doğru vosvosuyla yol alırken onları duyar. Belli belirsiz, gizem dolu gülümser.

Mühendislik Binası'nın içinde güneş ışığı siyah pencerelerin gerisinde kalmaktadır. Metal duvarları soğuk bir neon ışıltısı yalamakta, hava antiseptik kokmaktadır. Crome, bu ılık ilkbahar gününde Yukarı Londra'yı saran o berbat çiçek ve yeni biçilmiş çimen kokularından sonra, bu kokuyu rahatlatıcı bulur. Lobiye azametle girerken, genç bir çırak yerinden

Telegram: @cinciva

fırlayarak hazır ola geçer. Crome, "Beni Doktor Twix'e götür," diye bağırınca, çırak kız tıraşlı başını eğer.

Monoray bir araç hazır beklemektedir. Çırak, Belediye Başkanı'nın binmesine yardım eder ve araç, Mühendislik Binası'nın merkezinde yükselen spiral bir yoldan yavaşça yukarı süzülür. Belediye Başkanı ofisler, toplantı salonları ve laboratuvarlarla dolu katlardan geçer; buzlucam duvarların gerisinde tuhaf makine şekilleri ilişir gözüne. Ne yana baksa, Mühendisleri işbaşındadır; ya Eski-Tekno parçalarıyla uğraşmakta ya fare ve köpekler üzerinde deneyler yapmakta ya da Derin Ayrıştırma Bölümü'ndeki Lonca kreşlerinden gelmiş kafaları tıraşlı küçük çocuklara gruplar halinde binayı gezdirmektedirler. Crome burada, Lonca'sının temiz ve parlak, kutsal bağrında kendini güvende ve tatmin olmuş hissetmektedir. Burası, Londra'yı niye böylesine sevdiğini ve tüm kariyerini niye onu hareket halinde tutmanın yollarını aramaya adadığını anımsamasını sağlamaktadır.

Çok yıllar önce, Crome henüz genç bir çırakken, avın tükenmekte olduğunu ve Mobil Kentlerin mahvolacağını belirten karamsar tahminler okumuş; bunların yanlışlığını kanıtlamayı kendine yaşam amacı edinmiştir. Dişini tırnağına takarak Lonca'nın en üst basamaklarına ulaşması, oradan da belediye başkanlığı koltuğuna oturması yalnızca bir başlangıçtır. Onun tavizsiz geridönüşüm ve atık karşıtı yasaları yalnızca boşluk doldurmadır. Artık gerçek planını ortaya çıkarmasına çok az kalmıştır.

Ancak önce, şu Shaw denen kızın daha fazla sorun yaratmayacağından emin olmalıdır.

Araç üst katlardaki laboratuvarlardan birinin dışında uğuldayarak durur. Beyaz paltolu, fıçı gibi tıknaz bir kadın, heyecandan ağırlığını bir o ayağına bir bu ayağına vererek girişte beklemektedir. Evadne Twix, Londra'nın en iyi Mühendislerinden biridir. Laboratuvarını çiçek ve köpek yavrusu resimleriyle süsleyen (Lonca kurallarına kesinlikle aykırıdır) hafif kaçık bir teyzeye benzemekle birlikte, iş yaşamında son derece acımasızdır. Saygıyla eğilerek, "Merhaba, Belediye Başkanı," diye aptal aptal sırıtır. "Sizi görmek ne güzel! Yoksa bebeklerimi ziyarete mi geldiniz?"

Crome sürtünerek geçip giderken, "Shrike'ı görmek istiyorum," diye tersler onu. Twix, yanından hızla geçen bir kentin hava akımına kapılmış yaprak gibi sendeler.

Telegram: @cinciva

Twix'in laboratuvarında ilerler; irkilmiş, saygıyla eğilen Mühendislerin, üstü cam eşyayla dolu, parıldayan rafların ve özenle onarılmakta olan, paslanmış metal iskeletlerin yanından geçerler. Dr.Twix'in ekibi yıllardır; ara sıra Dış-Topraklar'da kalıntıları bulunan İz Sürücüler'i, başka bir deyişle Diriltilenler'i incelemektedir ve son zamanlarda çalışmaları, kalıntılarla da sınırlı kalmamıştır.

"Shrike'ın üstündeki araştırmalarını tamamladın mı?" diye sorar Crome, bir yandan yürümeyi sürdürerek. "Artık bize bir yararı olmadığından emin misin?"

"Eh, ondan edinebileceğimiz her tür bilgiyi edindim, Sayın Belediye Başkanı," diye cıvıldar doktor. "O, büyüleyici bir çalışma, ancak kendine bile yararı olmayacak denli karmaşık; neredeyse kendine bir kişilik geliştirmiş. Şu kıza karşı tuhaf düşkünlüğüne gelince... Yeni modellerimin çok daha basit yapıda olduğuna sizi temin ederim. Onu sökmemi ister misiniz?"

"Hayır." Crome küçük, yuvarlak bir kapının önünde durur; bir düğmeye dokununca kapı dönerek açılır. "Shrike'a verdiğim sözü tutmak niyetindeyim. Ayrıca, yapmasını istediğim bir iş var."

Kapının gerisi loştur ve yağ kokar. Uzaktaki duvara yaslanmış, uzun boylu bir şekil hareketsiz durmaktadır. Belediye Başkanı odaya adım atınca, iki yuvarlak yeşil göz, araba farları gibi yanar.

"Bay Shrike!" der Crome, neredeyse neşeyle. "Bugün nasılız? Umarım uykunu bölmemişimdir."

"BEN UYUMAM," diye yanıt verir karanlıktan bir ses. Paslanmış dişlilerden çıkan gıcırtı kadar tiz, korkunç bir sestir. Bu sesi iyi tanıyan Dr. Twix'in bile naylon paltosunun altında tüyleri ürperir. "BENİ YENİDEN İNCELEMEK Mİ İSTİYORSUNUZ?"

"Hayır, Shrike," der Crome. "Bir buçuk yıl önce, ilk geldiğinde beni neye karşı uyardığını anımsıyor musun? Hani şu Shaw adındaki kızla ilgili?"

"SİZE ONUN HAYATTA VE LONDRA'YA GELMEKTE OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİM."

"Eh, anlaşılan haklıymışsın. Dediğin gibi, buraya geldi . "

"NEREDE O? ONU BANA GETİRİN!"

"Korkarım, bu imkânsız. Bir atık kanalından aşağıya, Dış-Topraklar'a geri atladı."

Telegram: @cinciva

Buhar kaçırıyormuşçasına yavaş bir tıslama sesi duyulur. “ONUN PEŞİNDEN GİTMELİYİM.”

Crome gülümser. “Ben de bunu demeni bekliyordum. Senin için, Lonca’mın Atmaca-90 keşif havagemilerinden birini hazırlattım. Pilotlar, sen kızın aşağıya düştüğü yeri bulana kadar kentin palet izlerini tarayacak. Kız ve yanındaki ölmüşse iyi, her şey yolunda demektir. Ancak yaşıyorlarsa, onları öldür ve cesetlerini bana getir.”

“YA SONRA?” diye sorar ses.

“Sonra Shrike, en büyük arzunu gerçekleştireceğim,” diye yanıtlar Crome.

Londra’da tuhaf günler yaşanıyordu. Kent, bir av görmüşçesine en yüksek hızda ilerliyordu hâlâ; oysa Av Alanı’nın kuzeybatısındaki boz çamurlu ovalarda hiçbir kasaba yoktu görünürde ve herkes Belediye Başkanı’nın ne planladığını merak ediyordu. Katherine, hizmetkarlardan birinin, “Bu şekilde gitmeyi sürdüremeyiz,” diye mırıldandığını duydu. “Doğuda çok büyük kentler var ve bizi kaşla göz arasında yutup kemiklerimizi tükürüverirler!” Kâhya Bayan Mallow’sa, “Haberin yok mu, Sukey Blinder?” diye fısıldayarak karşılık verdi buna. “Bay Valentine önümüzde neler olduğuna bizzat bakması için gizlice keşfe gönderilmiyor mu? Onun da, Magnus Crome’un da gözlerini çok büyük bir ödüle diktiklerinden kuşkun olmasın!”

Çok büyük bir ödül olmalıydı, ama kimse nedir bilmiyordu. Valentine, Mühendisler Loncası’yla yaptığı bir başka toplantıdan sonra öğle yemeği saatinde eve döndüğünde, Katherine ona, “Keşif uçuşuna niye *seni* gönderiyorlar?” diye sordu. “Bu bir Seyrüseferci’nin görevi, dünyanın en iyi arkeoloğunun değil. Haksızlık bu!”

Valentine sabırla iç geçirdi. “Belediye Başkanı bana güveniyor, Kate. Zaten kısa sürede döneceğim. Üç hafta. Bir ay. Daha fazla değil. Şimdi, birlikte hangara gidip, Pewsey’yle Gench havagemimi hazırlamışlar mı, bakalım.”

Telegram: @cinciva

Havagemisi teknolojisi, Altmış Dakika Savaşı sonrasındaki uzun bin yıl içinde, Kadimler'in asla hayal edemeyeceği düzeylere ulaşmıştı. Valentine, yirmi yıl önce Amerika'ya yaptığı keşif gezisi sırasında bulduğu Eski-Tekno parçaları karşılığında Crome'un kendisine ödediği paranın bir bölümüyle *13. Kat Asansörü*'nü özel olarak yaptırmıştı. Onun şimdiye dek üretilen en iyi havagemisi olduğunu söyler, Katherine de babasına inanmamak için bir neden görmezdi. Valentine gemiyi, sıradan tüccarların bulunduğu Beşinci Kat havalimanında değil, Clio Konağı'ndan yaklaşık beş yüz metre uzaklıktaki, özel bir havarıhtımında tutuyordu tabii.

Katherine babasıyla birlikte güneşli parkın içinden geçip, rıhtıma doğru yürüdü. Hangarla önündeki metal apron, insan ve vosvos kaynıyordu; Pewsey ve Gench'se yakında çıkılacak sefer için *Asansör*'e erzak yüklemekle meşguldüler. Köpek, kasa ve varil yığınını koklamak için önden koşturdu. İçlerinde; konserve et, yakıt, ilaç, havagemisi onarım malzemesi, güneş yağı, gaz maskeleri, ateşe dayanıklı giysiler, silahlar, yağmurluklar, kalın ceketler, harita çizim malzemesi, taşınabilir sobalar, yedek çoraplar, plastik bardaklar, üç adet şişme sal ve etiketinde, "Pink'in Dış-Topraklar Çamur-Ayakkabıları - *Pink'le Kimse Çamura Batmaz!*" yazan bir karton kutu vardı.

Parlak siyah zırhlı dış yüzeyi, katranlı muşambayla örtülmüş devasa havagemisi, hangarın karanlığında bekliyordu. Her defasında olduğu gibi, Katherine bu koca aracın babasını gökyüzüne taşıyacağı düşüncesiyle artan bir heyecan duyuyor; babasından ayrılacağı için üzülüyor ve onun geri dönmemesinden korkuyordu. "Ah, keşke seninle gelebilseydim!" dedi.

"Bu kez olmaz, Kate," dedi babası. "Belki başka zaman."

"Kız olduğum için mi?" diye sordu Katherine. "Ama bunun önemi yok ki. Eski Çağlar'da bile kadınlara erkeklerin yaptığı her şeyi yapma izni vardı. Hem, hava ticareti işinde pek çok kadın pilot var. Amerika gezisinde senin de bir tane vardı, fotoğraflarını görmüştüm-"

"Nedeni bu değil, Kate," dedi Valentine, ona sarılarak. "Tehlikeli olabilir, o yüzden. Dahası, senin benim gibi pis kılıklı, yaşlı bir maceracı haline gelmeni istemiyorum; burada kalıp okulunu bitirmeni, iyi ve güzel bir Yukarı Londra hanımefendisi olmanı istiyorum. Ayrıca, her şeyden önce, Köpek'in çorba konservesi kasalarımın üstüne işemesine de bir son vermeni istiyorum..."

Telegram: @cinciva

Köpek, azarlanarak oradan zorla uzaklaştırıldıktan sonra, birlikte hangarın gölgesinde oturdular. "Öyleyse, bana gideceğin bu denli önemli ve tehlikeli olan yeri söylemeyecek misin?" diye sordu Katherine.

"Bunu söylememem gerekiyor," dedi Valentine, kızına gözucuyla bakarak.

"Hadi ama!" diye güldü Katherine. "Biz birbirimizin en iyi arkadaşı değil miyiz? Asla kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun. Hem, Londra'nın nereye gittiğini öğrenmek için can atıyorum! Okuldaki herkes bunu soruyor. Günlerdir tam gaz doğuya ilerliyoruz. Tuzçengeli'ni yediğimiz zaman bile durmadık..."

"Pekâlâ, Kate," diye itiraf etti Valentine, "gerçek şu ki, Crome benden Shan Guo'ya bir göz atmamı istedi."

Shan Guo, Mobillik Karşıtları Birliği'nin öncüsüydü. Aç kentlerden, Av Alanı'nın doğu sınırını oluşturan uzun bir dağ silsilesi ve bataklıklarla korunan, eski Hindistan kıtacığına ve Çin'den kalanlara hükmeden bir barbarlar ittifakıydı. Katherine onu coğrafya dersinden biliyordu. Dağlarda bir tek geçit vardı; o da, korkunç kalekent Batmunkh Gompa, yani Kalkan Duvar tarafından korunmaktaydı. Mobillik'in başladığı ilk birkaç yüzyılda yüzlerce kent bu kalenin silahları altında mahvolmuştu. "Ama niye orası?" diye sordu. "Londra oraya gidiyor olamaz!"

"Gittiğini söylemedim," diye yanıtladı Valentine. "Ama günün birinde, Shan Guo'ya gidip Birlik'in savunmasını kırmak *zorunda* kalabiliriz. Av bulmanın ne kadar güçleştiğini biliyorsun. Kentler açlık çekmeye ve birbirlerine saldırmaya başladı."

Katherine ürperdi. "Başka bir çözüm yolu olmalı mutlaka," diye karşı çıktı. "Diğer kentlerin belediye başkanlarıyla konuşarak bir yol bulunamaz mı?"

Valentine usulca güldü. "Ne yazık ki, Kentsel Darvincilik böyle işlemiyor, Kate. Kentin kenti yediği bir dünyada yaşıyoruz. Ama endişelenme; Crome büyük adamdır, mutlaka bir yol bulacaktır."

Katherine mutsuz mutsuz başını salladı. Babasının gözlerinde yine o tekin olmayan, avcı bakışlar belirmişti. Ona hâlâ suikastçı kızla ilgili açıklama yapmamıştı. Katherine onun kendisinden başka şeyler -bu gezi hakkında, Belediye Başkanı'nın Londra'ya ilişkin planları hakkında bir şeyler sakladığını seziyordu artık. Bunların hepsi bir biçimde birbiriyle bağlantılı olabilir miydi? Babasına, kapı dinlediğini itiraf etmeden, orta

Telegram: @cinciva

avluda duyduklarıyla ilgili doğrudan soru soramazdı. Yine de, ne diyeceğini görmek için, "Bu gezinin o korkunç kızla bir bağlantısı var mı? Shan Guo'dan mıydı o?" diye sordu.

"Hayır," dedi Valentine hemen. Katherine, babasının yüzünden tüm kanın çekildiğini gördü. "O kız öldü, Kate; onun için daha fazla endişelenmenin gereği yok. Haydi, gel." Çabucak ayağa kalktı. "Yola çıkmadan önce birkaç günümüz daha var; birlikte keyfini çıkaralım, haydi. Ateşin karşısına oturup tereyağlı ekmek yer, eski zamanları konuşuruz. O... zavallı, çirkin kızı düşünmeyelim."

Eve dönüş yolunda el ele parkın içinden geçerlerken, üstlerine bir gölge düştü; Mühendislik Binası'ndan havalanan bir Atmaca-90'dı bu. "Gördün mü?" dedi Katherine. "Mühendisler Loncası'nın kendi havagemileri var. Seni benden uzağa gönderdiğine göre, Magnus Crome korkunç biri."

Ancak babası, elini gözlerine siper ederek, beyaz havagemisinin Tepe Kat'ın çevresinde turladıktan sonra, hızla batıya uçmasını izlemekle yetindi.

Telegram: @cinciva

8
TİCARET-TOPLAŞMASI

Tom rüyasında Katherine'i görüyordu. Müze'nin tanıdık salonlarında kol kola geziyorlardı; ortalarda ne müze müdürü ne Lonca üyeleri ne de, "Yerleri cilala, Natsworthy!" ya da "43. Yüzyıl Camları'nın tozunu al!" diyen biri vardı. Oraların sahibiymiş gibi gezdiriyordu Katherine'i. Havagemisi modellerini ve Londra'nın büyük oyma maketinin ayrıntılarını anlatırken, kız ona gülümsüyordu. Uğultuya benzer, tuhaf bir müzik duyuluyordu sürekli. Doğa Tarihi galerisine girene kadar, bu sesin onlara şarkı söyleyen mavi balinadan geldiğini fark etmediler.

Rüya soluklaştı, ancak balinanın şarkısının tuhaf notaları sürdü. Tom, sarsılıp duran, ahşap bir güvertenin üstünde yatıyordu. Dört bir yanında ahşap duvarlar yükseliyor, sabah güneşi kalasların arasındaki boşluklardan içeri süzülüyordu. Tepesindeki tavanda boru, kanal ve künkler çılgın bir karmaşa oluşturmuştu. Tezgezer'in tesisat döşemiydi bu ve balinanın şarkısı sandığı şey de bunun şırıltı ve gurultusuydu.

Döndü, daracık mekâna göz gezdirdi. Hester, uzaktaki duvara yaslanmış oturuyordu. Tom'un uyandığını görünce, başını salladı.

"Neredeyim ben?" diye inledi Tom.

"Daha önce böyle diyen birini duymamıştım," dedi kız. "Bunun yalnızca kitaplarda söylendiğini sanırdım. 'Neredeyim ben?' Amma ilginç!"

"Ben ciddiyim," dedi Tom, kaba duvarlara ve daracık metal kapıya bakarak. "Hâlâ Tezgezer'de miyiz? Neler oldu?"

"Yemek, tabii ki," diye yanıtladı kız.

"Wreyland'in bize ilaç verdiğini mi söylüyorsun? Ama neden?" Ayağa kalktı, sarsılan güvertenin ucundaki kapıya yürüdü. "Boşuna uğraşma," diye uyardı Hester, "kilitli." Tom yine de denedi. Kız haklıydı. Dışarıya bakmak için duvardaki çatlağa doğru sendeledi. Tezgezer'in tekerlerinden birinin gölgesi düştükçe, izleme ekranındaki resimler gibi titreşen,

Telegram: @cinciva

tahtadan, dar bir yol seçti. Onun gerisinde, son gördüğünden beri çok daha kayalık ve yalçın bir hal almış olan Dış-Topraklar hızla geçip gidiyordu.

Tom'un sormasını beklemeden, "Günün ilk ışıklarından beri güney-güneydoğu yönünde ilerliyoruz," diye açıkladı Hester bitkinlikle. "Belki daha uzun süredir... Ben de uyuyordum."

"Bizi nereye götürüyorlar?"

"Nereden bilebilirim?"

Tom sırtını sarsılan duvara yaslayarak, kendini yere bıraktı. "Buraya kadarmış o halde!" dedi. "Londra binlerce kilometre uzakta olmalı! Artık asla eve dönemeyeceğim!"

Hester hiçbir şey söylemedi. Yara izi, bembeyaz kesilmiş yüzünde her zamankinden daha belirgindi. Yaralı bacağının altındaki döşeme kanla kaplıydı.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha. Dışarıdaki yolda ara sıra birileri koşuşturuyor, gölgeleri incecik güneş ışınlarını perdeliyordu. Tesisat şırıldayıp duruyordu. Sonunda Tom bir asma kilidin açıldığını duydu. Kapının alt tarafındaki bir kapak hızla geriye savruldu ve bir yüz belirdi. "Herkes iyi mi?" diye sordu.

"İyi mi?" diye bağırdı Tom. "Elbette ki, iyi değiliz!" Kapıya doğru emekledi. Dışarıda Wreyland, kapaktan (Bunun gerçekte bir kedi için yapıldığını düşündü Tom) içeriyi görebilmek için elleri ve dizleri üstünde çömelmişti. Çevresinde, nöbet tutan adamlarının çizmeli ayakları seçiliyordu. "Bunu niye yaptınız?" diye sordu Tom. "Size bir zarar vermedik ki!"

Yaşlı Belediye Başkanı utanmış görünüyordu. "Haklısın, sevgili oğlum, ama zor günler geçiriyoruz, anlıyor musun, çok zor günler. Bir mobil kasabayı yönetmenin hiç eğlenceli bir yanı yok. Fırsatlardan yararlanmak zorundayız. Bu yüzden de sizden yararlanacağız. Köle olarak satacağız sizi, anlayacağın. İşler böyle. Toplaşmada birkaç köleci kasaba vardır, sizi onlara satacağız. Bunu yapmak zorundayız. Büyük kasabaların bir adım önünde kalabilmek için motorlarımıza yedek parça gerekli-"

"Bizi satmak mı?" Tom, bazı kentlerin motor dairelerinde köle çalıştırdıklarını duymuştu; ama bu asla onun başına gelmeyecek, çok uzak ve yabancı bir durum gibi görünürdü hep. "Benim Londra'ya yetişmem gerek! Beni satamazsınız!"

Telegram: @cinciva

“Ah, çok iyi para edeceğinden eminim,” dedi Wreyland, sanki bu Tom’un hoşuna gitmesi gereken bir şeymiş gibi. “Yakışıklı ve sağlıklı bir delikanlısın. İyi birine gitmeni sağlayacağız. Arkadaşın için bir şey diyemem tabii. Yarı ölü sayılır, yüzüne bakılacak hali yok. Belki ikinizi birlikte satabiliriz; bir alana ikincisi bedava falan gibi.” Bölmeden içeriye iki çanak itti, köpeklerin yuvarlak metal yemek kapları türünden şeyler. Birinde su, diğerinde yine o mavimsi yosun vardı. “Afiyet olsun!” dedi neşeyle. “Açıkartırmada sağlıklı ve besili görünmenizi isteriz. Günbatımında toplaşmaya varacağız, sabaha da satarız sizi.”

“Ama-” diye karşı çıktı Tom.

“Evet, anlıyorum ve bu durumdan dolayı özür dilerim; ama elden ne gelir?” dedi Wreyland üzgün üzgün. “Zor günler, biliyorsunuz.”

Kapak çarparak kapandı. “Peki, *siydi*me n’olacak?” diye bağırdı Tom. Yanıt gelmedi. Dışarıdaki geçitte nöbetçiyle konuşan Wreyland’in sesi duyuldu. Derken o da kesildi. Avucunu çukurlaştırıp biraz su içti Tom, sonra da kabı Hester’a götürdü. “Buradan kurtulmalıyız!” dedi ona.

“Nasıl?”

Tom hücrelerine göz gezdirdi. Kilitli ve başında nöbetçi olan kapıdan kaçamazlardı. Boynu tutulana kadar, tepedeki tesisatı inceledi. Bazı borular içlerinde emeklenebilecek kadar geniş olsa da, oralara girebilmek, hatta onlara ulaşmak bile olanaksızdı. Hem zaten, gurultularını duyduğu o yoğun sıvının içinde emeklediğini hayal bile edemiyordu. Dikkatini duvarlara çevirip, kalasları yoklayarak yürüdü. Sonunda hafifçe gevşek olan birini buldu ve zorladıkça yavaş yavaş daha da gevşetmeye başladı kalası.

Ağır ilerleyen, acı veren, güç bir işti bu. Parmakları kıymık içinde kalıyor, suratından terler akıyor ve dışarıdaki yoldan ne zaman biri geçse, ara vermek zorunda kalıyordu. Tom, yardım etmediği için ona içerlemeye başlayana kadar, Hester onu sessizce izledi. Akşamüstüne doğru gökyüzü kırmızıya çalmaya ve koşturan kasabacık yavaşlamaya başladığında, iki kalasın arasını kafası sığabilecek genişlikte açmayı başarabilmişti Tom.

Çevrede kimsenin bulunmadığından emin olana kadar bekledikten sonra, başını dışarı uzattı. Tezgezer, kasabalar tarafından kemirilmiş eski dağ kümeleri olan yüksek kayalık yamaçların gölgesinde ilerliyordu. Önlerinde, yine kayalıkların ortasında, doğal bir amfitiyatro biçimindeki sığ bir çukurluğun içi kasabalarla doluydu. Tom daha önce hiç bu kadar çok

Telegram: @cinciva

ticaret banliyösünün ve mobil köyün bir araya toplandığını görmemişti. "Geldik!" dedi Hester'a. "Ticaret-toplaşmasına geldik!"

Tezgezer; yelkenle hareket eden, viran bir küçük köyle ondan az büyük bir pazarcı kasabanın arasındaki boşluğa girmek için iyice yavaşlayarak manevra yaptı. Tom, diğer kasabalardakilerin Tezgezer'i selamladığını, nereden geldiğini, ne satacağını sorduklarını duyabiliyordu. Bayan Wreyland'in, "Hurda metal," diye bağırdığını işitti, "biraz kereste, güzel bir *siydi* ve iki tane körpe, sağlıklı, genç köle!"

"Ah, Quirke!" diye mırıldandı Tom, açtığı deliği daha da genişletmeye çalışarak.

Her zaman olabileceklerin en kötüsünü öngören ve çoğunlukla da haklı çıkan Hester, "Asla yeterince genişletemeyeceksin," dedi.

"Orada oturacağına, bana yardım etmeyi deneyebilirsin!" diye patladı Tom. Ancak, dediğine de hemen pişman oldu; kızın ne kadar hasta olduğu ortadaydı. Kaçacak gücü bulamazsa ne olacaktı? Onu burada bırakıp Dış-Topraklar'a tek başına kaçamazdı. Ama burada kalırsa, sonu o iğrenç küçük kasabalardan birinde kölelik olacaktı!

Bunu düşünmemeye ve bütün dikkatini deliği büyütme işine vermeye çalıştı. Dışarıda hava kararmış, ay doğmuştu. Ticaret-toplaşması boyunca yankılanan müzik ve kahkahaların yanı sıra, Wreyland'dekilerden kimisinin başka kasabalarda eğlenmeye gitmek için iskelelerde koşuşturduklarını duyabiliyordu. Deliği tırnakladı, tırmaladı, kalasları büktü, paslanmış bir çiviyle kazıdı -ama işe yaramıyordu. Sonunda, çaresizlikle Hester'a dönüp, "Lütfen! Yardım et!" diye fısıldadı.

Kız sendeleyerek ayağa kalktı ve Tom'un çömeldiği yere yürüdü. Çok hasta görünse de, Tom'un korktuğu kadar kötü değil gibiydi. Belki de dinlenmiş, hava yeterince karardığında kaçabilmek için güç toplamıştı. Kız, Tom'un açtığı deliği yoklayıp başını onaylarcasına salladı. Ardından, bütün ağırlığını Tom'un omuzuna vererek, sağlam ayağıyla duvara sıkı bir tekme yapıştırdı. Bir, iki derken, deliğin çevresindeki ahşap parçalanıp döküldü ve üçüncü tekmede kalas yerinden koptu, arkadaki geçite saçıldı.

Şekilsiz deliğe bakakalan Tom, "Bunu *ben* de yapabilirdim!" dedi. Neden akıl edememişti acaba?

"Ama yapmadın, değil mi?" dedi Hester, gülümsemeye çalışarak. Tom onun gülümsediğini ilk kez görüyordu; çirkin, çarpık bir gülümsemeydi,

Telegram: @cinciva

ama sevinmişti. Hester'ın ondan hoşlanmaya başladığını, onu yalnızca bir baş belası olarak görmediğini hissetti.

"Haydi, o zaman," dedi kız, "tabii, geliyorsan."

Binlerce kilometre ötede, ay ışığının aydınlattığı çamurda bir şey Shrike'ın dikkatini çeker. Mühendis pilotlara işaret eder, onlar da başlarını sallayıp homurdanarak, Atmaca-90'ı inişe geçirirler. "Yine ne oldu? Bu tekerlek izleri boyunca daha ne kadar ileri geri uçacağız? Çocukların öldüğünü ne zaman kabul edecek?" Ancak sessizce homurdanırlar, çünkü Shrike hepsini dehşete düşürmektedir.

Kapak açılır ve Shrike heybetli adımlarla dışarı çıkar. Aradığını bulana kadar yeşil gözleriyle sağı solu tarar. Yırtılmış bir gömlekten geriye kalan beyaz bir kumaş parçası, yağmurdan ıslanmış, yarıya kadar çamura gömülmüştür. "HESTER SHAW BURADAYMIŞ," der Dış-Topraklar'a doğru ve kızın kokusunu almak için havayı içine çeker.

Telegram: @cinciva

9
JENNY HANIVER

Başlangıçta şans onlardan yana gibiydi. Loş geçitte hızla sürünerek, Tezgezer'in tekerlerinden birinin gölgesine attılar kendilerini. Pencerelerinden ışık sızan diğer kasabaların karanlık kütlelerini ve toplaşmanın ucundaki küçük bir madenci kasabanın üst güvertesinde büyük bir şenlik ateşinin yandığını, gürültülü bir parti verildiğini gördüler.

Tezgezer'in dış kenarından sessizce sürünerek, hemen yandaki pazarcı kasabaya uzatılmış bir borda iskelesine doğru ilerlediler. Nöbetçi yoktu, ama iyice aydınlatılmıştı. Tam iskelenin sonuna ulaşmış, pazarcı kasabanın güvertesine adım atmışlardı ki, birinin arkalarından, "Hey!" diye seslendiğini, sonra da, "Hey! Hey! Wreyland Amca! Köleler kaçıyor!" diye bağırdığını duydular.

Koştular. Daha doğrusu Tom koştu, Hester'ı da yanında sürükledi. Kızın her adımda acıyla inlediğini duyuyordu. Bir merdivenden, derme çatma bir iskeleden, gezgin kasabaların tanrıçası Peripatetia'nın sunağından geçtiler. Satılmayı bekleyen zavallı çelimsiz kölelerle dolu yüksek demir kafeslerin çevrelediği bir pazar meydanına ulaştılar. Tom hız kesip toparlandı; dikkat çekmemeye çalışırken, kulağı da arkalarından gelecek seslerdeydi. Hiçbir ses duymadı. Wreyland'ler ya kovalamaktan vazgeçmişlerdi ya da başka kasabalarda bulunanların kovalanması yasaktı - Tom, ticaret-toplaşmalarında geçerli kuralları bilmiyordu.

"Baş tarafa git," dedi Hester. Tom'un kolunu bırakıp, yüzünü gizlemek için paltosunun yakasını kaldırdı. "Şanslıysak, baş tarafta bir havalimanı vardır."

Şanslıydılar. Kasabanın üst güvertesinin ön tarafında, yükseltilmiş bir bölüm vardı ve yarım düzine kadar küçük havagemisi burada bağlı duruyordu; gazla dolu koyu renk balonları, uyuyan yunuslar gibi görünüyordu. "Havagemilerinden birini mi çalacağız?" diye fısıldadı Tom.

Telegram: @cinciva

“Kullanmayı bilmiyorsan, hayır,” dedi Hester güçsüzce. “İleride havacıların uğradığı bir kafe var; sıradan insanlar gibi havagemilerinden birinde yer bulmaya çalışacağız.”

Kafe, güverteye sabitlenmiş çok eski, paslı bir havakabiniydi. Önde, çizgili bir tentenin altında birkaç metal masa duruyor, sağda solda gemici fenerleri yanıyordu. Yaşlı bir havacı sandalyesinde kaykılmış horluyordu. Diğer tek müşteri de, barın yakınında, gölgede oturan, uzun kırmızı bir deri palto giymiş, uğursuz görünümlü, Doğulu bir kadındı. Karanlığa rağmen, küçük camları böcek kanadı kadar siyah bir güneş gözlüğü takmıştı. Tom tezgâha doğru yürürken, kadın dönüp gözlerini ona dikti.

Gür, sarkık bıyıklı, ufak tefek bir adam bardakları parlatıyordu. Tom, “Bir gemi arıyorum,” deyince, gözlerini kaldırıp ilgisizce baktı.

“Nereye?”

“Londra’ya,” dedi Tom. “Arkadaşımla birlikte Londra’ya dönmemiz gerekiyor -bu akşam.”

“Londra, ha?” Adamın posbıyıkları, burnunun içine iki sincap kuyruğu girmiş de, yerlerinde duramıyorlarmış gibi seğiriyordu. “Oraya yalnızca Londra Tüccarlar Loncası’ndan ruhsatı olan gemiler yanaşabilir. Burada öyle belgesi olan yok. Çerçi o tür bir kasaba değil.”

“Belki ben yardımcı olabilirim,” dedi Tom’un omuzunun arkasından, yabancı şiveli, ince bir ses. Kırmızı paltolu kadın sessizce yanına yaklaşmıştı; zayıf, güzel bir kadındı, kısa siyah saçlarında beyaz perçemler vardı. Gözlüğünde gemici fenerlerinin yansımaları dans ediyordu. Gülümsediğinde, dişlerinin kırmızıya boyanmış olduğunu gördü Tom. “Londra için ruhsatım yok, ama Gökliman’a gidiyorum. Orada, sizi Londra’ya götürecek bir gemi bulabilirsiniz. Paranız var mı?”

Tom işin o kısmını hiç düşünmemişti. Tuniğini yokladı; ön yüzünde Quirke’in, arkasında da Magnus Crome’un sert bakışlarının yer aldığı yırtık pırtık iki kâğıt para bulup çıkardı. Onları, Londra’dan aşağıya düştüğü akşam Kensington Bahçeleri’ndeki partide harcamak umuduyla koymuştu cebine. Burada, havalimanındaki gemici fenerlerinin titreşen ışığı altında anlamsız göründüler; tıpkı oyuncak paralar gibi.

Anlaşılan kadın da öyle düşünmüştü. “Yaa,” dedi. “Yirmi Quirke. Ama bu paralar yalnız Londra’da geçer. Benim gibi zavallı bir hava gezgininin işine yaramaz. Hiç altının yok mu? Ya da Eski-Tekno parçası?”

Telegram: @cinciva

Tom omuz silkip, ağzının içinde bir şeyler geveledi. Gözucuyla, birkaç kişinin içeri girip masaları ite kaka yaklaştığını fark etmişti. Birisinin, "Bak, Wreyland Amca!" diye bağırdığı işitildi. "İşte, burdalar! Onları yakaladık!"

Tom arkasına bakınca, Wreyland'le birkaç oğlunun ellerinde ağır sopalarla çevresini sardığını gördü. Yarı baygın, tezgâha yaslanmakta olan Hester'ı kolundan kavradı. Tezgezerli adamlardan biri kaçmalarını engellemek için hamle yapmıştı ki, kırmızı paltolu kadın adamın önüne dikildi. Tom kadının, "Onlar benim yolcularım. Fiyatta anlaşmaya çalışıyordum," dediğini duydu.

"Onlar bizim kölelerimiz!" diye haykırdı Wreyland, kadını itekleyerek. "Tom Nitsworthy ve arkadaşı. Onları Dış-Topraklar'da buldum. Kural kuraldır. Mal bulanındır..."

Tom, Hester'ı, havagemilerinin bağlandığı rıhtımlara çıkan merdivenlerin yanından, metal güvertenin öte tarafına koşturdu. Wreyland'in adamlarının çevreye dağıldıklarını, ararken birbirlerine seslendiklerini duyuyordu. Derken, bir homurdanma ve biri düşmüş gibi çarpma sesi geldi. *İyi oldu,* diye düşündü ama diğerlerinin çok geçmeden onu bulacaklarını biliyordu.

Hester'ı rıhtımlara çıkan kısa, demir bir merdivenden yukarı sürükledi. Bağlı duran gemilerden bazılarının ışıkları yanıyordu; aklından, bunlardan birine zorla binip, havacının onları Londra'ya götürmesini sağlamak geçti. Ama yanında silah olabilecek hiçbir şey yoktu ve aranmasına fırsat kalmadan, arkasındaki merdivenlerde ayak sesleri duyuldu; Wreyland'in sesi geldi: "Lütfen, mantıklı olmayı dene, Bay Nitsworthy! Size zarar vermek istemiyorum." Sonra da, "Fred! Sersemleri köşeye sıkıştırdım. Fred?" diye seslendi.

Tom, içindeki umut kırıntısının da yitip gittiğini hissetti. Artık kaçacak yer yoktu. Wreyland sopasını kaldırmış, yakındaki bir havagemisinin lombarından sızan ışığa doğru adımını atarken, Tom uysalca bekledi. Hester, rıhtım kenarında duran bir vince yaslanıp inledi.

"Bu bizim hakkımız," dedi Wreyland, kızın yakındığını düşünmüşçesine. "Bu kölelik saçmalığından sizin kadar ben de hoşlanmıyorum; ama zor günler geçiriyoruz ve *biz* sizi ele geçirdik, bunu inkâr etmenin anlamı yok..."

Telegram: @cinciva

Hester ansızın, Tom'un ihtimal veremeyeceği bir hızla harekete geçti. Vinçten metal bir levye çekip çıkardı ve Wreyland'e doğru savurdu. Wreyland'in sopası elinden fırlayıp tınlayarak güverteye düşerken, metal çubuk başına yandan çarptı, sıyırıp geçti. Adam, "Ahh!" diye haykırarak yere çöktü. Hester ileriye doğru sendeleyip levyeyi yeniden kaldırdı ve tam yaşlı adamın kafasına indirecekken, Tom kızın kolunu tuttu. "Dur! Onu öldüreceksin!"

"Ne olmuş yani?" Kız, kazma dişlerini göstererek ona doğru yalpalarken, aklını yitirmiş bir maymuna benziyordu. "Ne olmuş yani?"

"Delikanlı haklı, tatlım," dedi şefkatli bir ses. "Adamın işini bitirmenin anlamı yok."

Gölgelerin arasından bardaki kadın belirdi ve kırmızı paltosu ayak bileklerinin çevresinde uçuşarak onlara doğru yürüdü. "Bence, adamları sizi bulmadan gemime binsek iyi olacak."

"Yeterince paramız olmadığını söylemiştin," diye hatırlattı Tom.

"Evet, yok, Bay Nitsworthy," dedi havacı kadın. "Ama bir kenarda durup, köle olarak satılmaya götürülmenize seyirci kalamazdım, değil mi? Bir zamanlar ben de köleydim ve hiç tavsiye etmem." Kadın gözlüğünü çıkarmıştı. Koyu renk, badem biçimli gözleri vardı; gülümsediğinde kenarlarında derin kırışıklıklar beliriyordu. "Hem ayrıca," diye ekledi, "merakımı uyandırdınız. Bir Londralı niye Av Alanı'nda gezinip başını derde sokar ki?" Kâğıt gibi derisinin altında kemik ve tendonlarının rahatlıkla görüldüğü, uzun, esmer elini Tom'a uzattı.

"Senin de Wreyland gibi bize ihanet etmeyeceğini nerden bilelim?" diye ısrar etti Tom.

"Bilemezsiniz elbette!" diyerek güldü kadın. "Bana güvenmek zorundasınız."

Tom, Valentine ve Wreyland'lerden sonra bir daha kimseye güvenebileceğini sanmıyordu; ancak bu tuhaf yabancı geriye kalan tek umuduydu. "Pekâlâ," dedi. "Ama Wreyland adımı yanlış öğrenmiş; doğrusu *Natsworthy*."

"Benimki de Fang," dedi kadın. "Bayan Anna Fang." Sanki Tom evcilleştirmek istediği, ürkek bir hayvanmış gibi, eli hâlâ ona uzanmıştı ve o kaygı verici, kırmızı gülümsemesi de silinmemişti. "Gemim altı numaralı havarıhtımında."

Telegram: @cinciva

Bunun üzerine kadını izlediler ve rıhtımın altında, yağlı gölgelerin arasında bir yerde, bir direğin dibine yaslanmış halde, kafaları sarhoşça sallanan Wreyland'in adamlarının üzerinden atladılar. "Bu adamlar.. ?" diye fısıldadı Tom.

"Kendilerinde değiller," dedi Bayan Fang. "Korkarım, gücümün tam farkında değilim."

Tom durup, adamlar iyi mi diye bakmak istediyse de, kadın oyalanmasına izin vermeden onu bir merdivenden Altıncı Rıhtım'a çıkardı hemen. Orada bağlı duran gemi, Tom'un görmeyi beklediği gibi, zarif bir havakızağı değildi. Aslında daha çok, eski püskü kırmızı bir gaz torbasıyla ahşap bir kabine sabitlenmiş, paslı motor bölmeleri yığınından ibaret bir şeydi.

"Hurdadan yapılmış bu!" dedi Tom nefesi kesilerek.

"Hurda mı?" diye güldü Bayan Fang. "Hah, *Jenny Haniver*[2] bugüne dek uçmuş en iyi havagemilerinin parçalarından yapıldı! Bir Shan Guo kızağının silikon-ipek balonu, bir Paris silah gemisinden sökülmüş ikiz Jeunet-Carot hava motorları ve bir Spitzbergen savaş balonunun güçlendirilmiş gaz hücreleri... Hurdalıklarda neler bulabileceğinizi bir bilseniz..."

Kadın onları borda iskelesinden geçirip, baharat kokan, sıkışık kabine aldı. Önde bir uçuş güvertesi, kıçta Bayan Fang'in kamarası, ikisinin arasındaysa bir grup küçük kamara bulunan, dar ahşap bir hazneydi bu. Tom, hemen tepedeki dolaplara ve tavandaki alet panellerinden sarkan tehlikeli kablolara başını çarpmamak için sürekli eğilmek zorunda kalıyordu. Ancak havacı kadın içerde alışkın hareketlerle geziniyor, yabancı bir dilde kendi kendine mırıldanarak, devreleri açıp kolları çekiyordu; kabini akvaryum ışıltısıyla dolduran yeşil, loş ışıkları yaktı. Tom'un kaygılı bakışını görünce güldü. "Bu Havasperanto'dur, gökyüzünün ortak dili. Kuş Yolları'nda yalnız bir hayat bu; ben de, kendi kendime konuşmayı alışkanlık edindim..."

Son bir kolu çekince, gaz valflarının uğultusu kabinin içinde yankılandı. Havagemisini rıhtıma bağlayan manyetik mengeneler açılırken bir tangırtı duyuldu ve telsiz dile gelip sertçe bildirdi: "*Jenny Haniver,* burası Çerçi Liman İdaresi. Kalkış iznin yok!"

Telegram: @cinciva

Ancak *Jenny Haniver* yine de kalkıyordu. Gemi gece göğüne yükselirken, Tom midesinin altüst olduğunu hissetti. Hızla bir lombara ilerledi, aşağıdaki pazarcı kasabanın gittikçe uzaklaştığını gördü. Ardından Tezgezer göründü ve çok geçmeden tüm toplaşma alanı, Müze'deki kasaba maketleri sergisi gibi aşağıda uzanıyordu.

"*Jenny Haniver*," diye yüksek sesle ısrar etti telsiz, "derhal yanaşma yerine geri dön! Tezgezer kasaba konseyinin talebi var; yolcularını teslim etmen gerekiyor, yoksa onlar zorla-"

"Ne sıkıcı!" diye şakıdı Bayan Fang ve telsizi kapadı. Tezgezer'in Belediye Binası'nın çatısındaki ev yapımı roketatar, vızıldayarak gelen bir alay roket gönderdi arkalarından. Üçü tıslayarak teğet geçti, ama dördüncüsü sancak tarafında patlayıp kabinin sarkaç gibi sallanmasına neden oldu. Beşincisi daha da yakında patladı. (İşte buna Anna Fang kaşını kaldırırken, Tom ve Hester korunmak için ürkek tavşanlar gibi sindiler.) Sonunda menzilden çıktılar; *Jenny Haniver* soğuk, berrak gece göğüne tırmanırken, ticaret-toplaşması bulutların altında çok uzak bir ışık noktasıydı artık.

Telegram: @cinciva

10
13.KAT ASANSÖRÜ

O gece Londra'ya yağmur yağdı; ama günün ilk ışıklarında gökyüzü durgun sular kadar berrak ve maviydi. Kentin motorlarından çıkan duman, rüzgârsız havada dümdüz yükseliyordu. Islak güverteler gümüş gibi parlıyor, Birinci Kat bayrakları direklerde sarkmış duruyordu. Güzel bir bahar sabahıydı; Valentine'ın beklediği, Katherine'inse korktuğu bir sabah. Tam uçuş havası.

Çok erken bir saat olmasına karşın halk, *13. Kat Asansörü*'nün kalkışını izlemek için Birinci Kat'ın kenarlarında toplanmıştı. Gench'in kullandığı araçta, babasıyla havarıhtımına giderken, Circle Park'ın da kalabalık olduğunu gördü Katherine; Yukarı Londra halkının neredeyse tamamı Valentine'ı uğurlamaya gelmişe benziyordu. Elbette hiçbiri onun nereye gideceğini bilmiyordu; ama Londra hızla doğuya ilerlerken, kentin dedikodu kazanı da gece gündüz kaynıyordu: Herkes; Valentine'ın keşif gezisiyle, Belediye Başkanı'nın Av Alanı merkezinde elde etmeyi umduğu büyük ödül arasında bir bağlantı olduğundan emindi.

Konsey ve Loncalar için geçici tribünler kurulmuştu. Katherine, Köpek'le birlikte, hangarın telaşlı gölgeleri arasında Valentine'a veda ettikten sonra, Tarihçiler'in bulunduğu bölüme geçip, Chudleigh Pomeroy'la Dr. Arkengarth'ın arasına sıkıştı. Çevresinde Londra'nın en seçkin kişileri duruyordu: Babasının loncasının gösterişsiz siyah cüppelileri, Tüccarlar Loncası'nın mor cüppelileri; şık, yeşil tunikler içindeki endişeli Seyrüseferciler ve kapüşonlu beyaz naylon paltolarıyla kullanılmamış yeni silgilere benzeyen bir dizi Mühendis.

Crome bile bu önemli olay onuruna süslenmişti; belediye başkanlarının antik makam zinciri, ince boynunda parlıyordu.

Katherine hepsinin evlerinde kalmış olmasını dilerdi. Bayraklar sallayan, öpücükler gönderen coşkun bir kalabalığın parçasıyken, biriyle

Telegram: @cinciva

vedalaşmak zordu. Köpek'in yumru yumru başını okşayıp ona, "Bak, Baba şu anda borda iskelesini tırmanıyor. Birazdan motorları çalıştıracaklar," dedi.

"Umarım bir sorun çıkmaz," diye mırıldandı Dr. Arkengarth. "Bu tür havagemilerinin ortada hiçbir neden yokken patlayıverdiğine ilişkin hikâyeler duydum."

Müze'nin mobilya bölümü müdiresi, cıvıl cıvıl Bayan Plym, "Acaba biraz daha geride mi dursak?" diye önerdi.

"Saçma!" diye tersledi onları Katherine. "Hiçbir terslik çıkmayacak."

"Evet, kapa çeneni Arkengarth, seni yaşlı budala!" dedi Chudleigh Pomeroy, Katherine'i şaşırtarak. "Korkmayın, Bayan Valentine. Babanız dünyadaki en iyi havagemisine ve pilotlarına sahip; hiçbir terslik çıkamaz."

Katherine ona minnetle gülümsediyse de, şans için parmaklarını çapraz tutmayı sürdürüyordu. Köpek de onun duygularını hissedip, hafiften sızlanmaya başladı.

Hangarın içinden, hızla kapatılan kapakların sesi, geri çekilen biniş merdivenlerinin tangırtısı duyuldu. Tribünlere beklenti dolu bir sessizlik yayıldı. Katın kenarında bekleyen Yukarı Londra soluğunu tuttu. Derken orkestra, "*Çok Yaşa Londra*"yı çalarken, Valentine'ın yer hizmetleri ekibi, zırhlı balonu ipek gibi parlak, pürüzsüz siyah bir oka benzeyen *13. Kat Asansörü*'nü dışarıya, gün ışığına doğru çekmeye başladı. Valentine kumanda kabininin kıç tarafındaki açık platformda durmuş, el sallıyordu. Yer hizmetleri ekibini ve bayraklarla süslü tribünleri selamlayıp, onca insanın arasından, eliyle koymuşçasına kızının yüzünü seçti ve dosdoğru ona gülümsedi.

Katherine de babasına çılgınca el salladı. *13. Kat Asansörü*'nün motor bölmeleri kalkış konumuna geçip fır dönmeye başlayınca, kalabalık yırtınırcasına coşkunluk gösterdi. Yer hizmetleri ekibi bağ halatlarını çözdü, pervaneler dönmeye koyuldu ve devasa makine kalkışa geçerken, oluşan hava cereyanı konfeti selini bir girdaba dönüştürdü. Birkaç Tarihçi Çırağı, üstünde "*Valentine Günü Kutlu Olsun!*" yazan bir flama açtılar ve kalabalık, sanki Kaşif'i havada tutan tek şey sevgileriymiş gibi, tezahüratı sürdürdü de sürdürdü. "*Va-len-tine! Va-len-tine!*"

Valentine'sa ne şamatayla ne de bayraklarla ilgileniyordu. Havagemisi, Katherine'in babasını seçemeyeceği kadar yükselip uzaklaşana kadar, tek eli havada kızını izledi.

Telegram: @cinciva

Sonunda *Asansör* doğu göğünde bir benek haline gelip de tribünler boşalmaya başlayınca, Katherine gözyaşlarını sildi, Köpek'in kayışını tuttu ve eve yöneldi. Babasını şimdiden özlemeye başlamıştı ama bir planı vardı. O uzaklardayken kendince araştırıp, şu gizemli kızın kim olduğunu ve babasını neden bu kadar çok korkuttuğunu öğrenecekti.

Telegram: @cinciva

11
GÖKLİMAN

Yıkanıp, uyuyup, bir şeyler de yedikten sonra, Tom macera yaşamanın pek de kötü olmadığı kararına vardı. Şafak söktüğünde, çamurdaki yürüyüşün ve Tezgezer'deki esaretin sefilliğini neredeyse unutmaya başlamıştı. *Jenny Haniver,* şafağın aydınlattığı, altın rengi bulut dağlarının arasında süzülürken, havagemisinin geniş ön camlarından gördüğü manzara, Valentine'ın ihanetinin yarattığı acıyı bile bir nebze hafifletmeye yeterdi. Kahvaltıda Bayan Fang'le uçuş güvertesinde sıcak çikolata içerken, yolculuktan keyif aldığını fark etti.

Jenny Haniver, Tezgezer'in roket menzilinden sağ salim uzaklaştıktan sonra, kadın havacı sürekli gülümseyen, nazik biri olup çıkmıştı. Rotayı belirleyip havagemisini otomatik pilota alınca, Tom'u sıcak tutacak, yün astarlı bir ceket bulmaya koyulmuş; sonra da havagemisi balonunun epeyce derinlerinde, Spitzbergen'den alınmış fok derilerinin yığılı olduğu ambarda ona yatak hazırlamıştı. Ardından Hester'ı sağlık köşesine götürüp, yaralı bacağını tedavi etmeye koyulmuştu. Tom, o sabah kahvaltıdan sonra Hester'a baktığında, kız beyaz bir battaniye altında mışıl mışıl uyuyordu. "Ağrıyı dindirecek bir şey verdim ona," diye açıkladı Bayan Fang. "Saatlerce uyuyacaktır, onun için korkmana gerek yok."

Tom uyuyan kızın yüzüne uzun uzun baktı. Her nedense, yıkandığı, yemek yediği, bacağına da pansuman yapıldığı için, daha iyi görüneceğini sanmıştı onun; ama işte her zamanki kadar çirkindi.

Tom'la yeniden uçuş güvertesine dönerken, "Senin şu adi Bay Valentine kızı mahvetmiş," dedi havacı kadın; otomatik pilotu devre dışı bırakıp kumandayı devraldı.

"Valentine'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu Tom.

"Ah, Thaddeus Valentine'ı duymayan yoktur," diye güldü kadın. "Onun Londra'nın en önemli Tarihçisi olduğunu, ayrıca bunun *asıl* görevini -yani

Telegram: @cinciva

Crome'a casusluk yapma görevini gizleme kılıfından başka bir şey olmadığını da biliyorum."

Hâlâ eski kahramanını savunma içgüdüsüyle, "Bu doğru değil!" dedi Tom. Oysa Valentine'ın keşif gezilerinin arkeolojiden öte, karanlık bir amaca hizmet ettiği yolunda söylentiler vardı hep. O büyük adamın acımasızlığına tanık olduğundan beri, bunlara inanmaya başlamıştı. Valentine adına ve onu sevmiş olduğu için de kendi adına utandı, kıpkırmızı kesildi.

Bayan Fang belli belirsiz, anlayışlı bir gülümsemeyle izledi onu. "Dün gece yarasına pansuman yaparken, epeyce şey anlattı Hester," dedi kadın yumuşak bir ifadeyle. "Hâlâ hayatta olduğunuz için, ikiniz de çok şanslısınız."

"Biliyorum," diye ona katıldı Tom; yine de, Hester'ın başlarından geçenleri bu yabancıya anlatmasından duyduğu rahatsızlığı aşamadı.

Yardımcı pilot koltuğuna oturup, kumanda panelini inceledi; Havasperanto, Anglice ve Çince karışık etiketlenmiş, şaşırtıcı çeşitlilikte düğme, anahtar ve kol vardı. Tepelerinde de, kabin duvarına, kırmızı kurdelelerle ve Bayan Fang'in atalarının fotoğraflarıyla süslenmiş, cilalı, ufak bir kutsal köşe tutturulmuştu. Fotoğrafta gülümseyen Manchu hava-tüccarı Fang'in babası olmalıydı. Buz Diyarı'ndan, kızıl saçlı hanım da annesi miydi acaba?

Bayan Fang gemiyi yeni bir rotaya doğru yöneltirken, "Söylesene, Tom," diye sordu, "Londra nereye gidiyor?"

Hiç beklenmedik bir soruydu. "Bilmiyorum!" dedi Tom.

"Hah, mutlaka *bir şeyler* biliyor olmalısın!" diye güldü kadın. "Senin kent batıda saklandığı delikten çıkıp kara köprüsünden geçti ve deyim yerindeyse, 'kış uykusundan uyanmış yarasa' misali, Av Alanı'nın merkezine doğru koşturuyor. En azından bir söylenti duymuşsundur. Hı?"

Kadının çekik gözleri, ne diyeceğini bilemeden sinirli sinirli dudaklarını yalayan Tom'a kaydı. Diğer Çıraklar'ın Londra'nın nereye gittiği konusundaki o aptalca masallarını asla önemsememişti Tom; gerçekten bir fikri yoktu. Ama olsa bile, kentinin planlarını Doğulu, esrarengiz havacı kadınlara açıklamanın yanlış olacağını biliyordu. Ya Bayan Fang daha büyük bir kente uçup, para karşılığında onlara, Londra'yı nerede beklemeleri gerektiğini anlatırsa ne olacaktı? Ancak, *herhangi bir şey*

Telegram: @cinciva

söylemezse, kadın onu havagemisinden aşağıya atabilirdi -hem de gemiyi yere indirme zahmetine girmeden!

"Av!" deyiverdi. "Seyrüseferciler Loncası, Av Alanı'nın ortasında bol av bulunduğunu söylüyor. "

Kırmızı gülümseme daha da yayıldı. "Sahi mi?"

"Bunu Başseyrüseferci'nin ağzından duydum," dedi Tom, hayal gücünü zorlayarak.

Bayan Fang gülümseyerek başını salladı. Sonra da uzun, pirinç bir kola asıldı. Torbanın içinde gaz valfları gürüldedi ve *Jenny Haniver* alçalmaya başlayıp, kalın, beyaz bir bulut tabakasına dalarken, Tom'un kulakları tıkandı. Kutsal köşesinin yanındaki göstergeleri kontrol ederken, "Gel sana Av Alanı'nın merkezini göstereyim," diye kıkırdadı kadın.

Alçaldılar, alçaldılar; derken, bulut incelip dağılınca, Tom aşağıda gri-kahve renkte, buruşuk bir kağıt gibi göz alabildiğine uzanan Dış-Topraklar'ı gördü. Uzun uzun, mavi yarıklar seçiliyordu: Sayısız kentin suyla dolmuş tekerlek izleri. Çerçi'den havalandıklarından beri ilk kez korktuğunu hissetti; ancak Bayan Fang, "Korkmana gerek yok, Tom," diye mırıldandı.

Kendini yatıştırıp, muhteşem manzaraya baktı delikanlı. Kuzeye doğru uzaklarda Buz Diyarı'nın soğuk parıltısı ve Tannhauser Yanardağları'nın karanlık konileri görülebiliyordu. Londra'yı aradı ve ilerlerde bir yerde onu gördüğünü sandı: Minicik, gri bir benek, arkasında toz bulutu kaldırarak ilerliyordu -Tom'un umduğundan çok daha uzaklardaydı. Düzlüğün orasında burasında nokta halinde ya da kemirilmiş dağ yamaçlarının gölgesinde pusuda başka kent ve kasabalar vardı; ancak sandığı kadar çok değillerdi. Güneydoğu yönünde hiçbiri yoktu; bataklık bir arazinin üzerinde kirli bir pus tabakası ve ötesinde de gümüş gibi parıldayan bir su - o kadar.

Tom parmağıyla işaret edince, "Orası büyük Kazak İçdenizi," dedi havacı kadın. "Eminim, o eski toprak şarkısını duymuşsundur," deyip canlı, yüksek bir sesle söylemeye başladı: "*Sakının, sakının Kazak Denizi'nden, geri dönemez asla ona yaklaşmayı deneyen...*"

Ama Tom onu dinlemiyordu. İçdeniz'den çok daha korkunç bir şey dikkatini çekmişti.

Hemen altlarında,*Jenny Haniver*'ın küçük gölgesinin iskeletimsi kirişlerinin üstüne düştüğü, ölü bir kent yatıyordu. Biçimsiz bir açıyla,

Telegram: @cinciva

yüzlerce küçük kasabanın tekerlek izleriyle dolu arazide yana kaykılmıştı. *Jenny Haniver* daha yakından bakmak için alçalınca, tekerleklerinin ve ayrıştırma bölümünün olmadığını, güverte plakalarının da kentin başına üşüşmüş çok sayıda küçük kasaba tarafından şeritler halinde söküldüğünü fark etti. Alt katların gölgesinde kümelenmiş bu kasabalar devasa, paslı parçaları çeneleriyle yırtıyor; enkazdaki hurdacıların kaynak lambaları katların gölgeleri arasında bir Kutlu Quirke Ağacı süsleri gibi parlıyor, kıvılcımlar saçıyordu.

Kasabalardan birinden duman bulutu yükseldi ve havagemisine doğru yaklaşan bir roket otuz metre kadar altlarında patladı. Bayan Fang'in elleri hızla kumanda panelinde dolaştı; Tom geminin yeniden yükseldiğini hissetti. "Av Alanı toplayıcılarının neredeyse yarısı Motoropolis'in enkazında çalışıyor," dedi. "Çok açgözlüdürler. Yaklaşan herkese ateş açarlar. Yaklaşan çıkmazsa, birbirlerine ateş ederler."

Jenny Haniver'la birlikte yukarıya doğru uzaklaşırken, gözünü gerideki devasa iskeletten alamayan Tom, "Nasıl bu hale geldi ki?" diye sordu.

"Açlıktan," dedi havacı kadın. "Yakıtı bitti ve hareketsiz kalakalınca, bazı küçük kasabalar gelip onu parçalamaya başladılar. Bu beslenme çılgınlığı aylardır devam ediyor; çok yakında bir başka kent gelip işini bitirecektir. Gördüğün gibi Tom, Av Alanı'nın merkezinde yeterince av yok. O halde, Londra'yı gizlendiği yerden çıkartan neden bu olamaz."

Tom ölü kentin geride kalışını görmek için arkasına döndü. O sırada kuzeybatı yönünde bir grup küçücük yağmacı banliyö, toplayıcı kentleri taciz ediyor, en zayıf ve yavaş olanını seçmiş kovalıyorlardı. Onlar yakalayamadan, *Jenny Haniver* yeniden bulutları aşıp, saf, temiz dünyaya yükseldi; Motoropolis'in leşi görünmez oldu.

Bayan Fang tekrar Tom'a baktığında yine gülümsüyordu, ancak bu kez gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Magnus Crome'un peşine düştüğü şey av değilse," dedi, "ne olabilir?"

Tom başını iki yana salladı. "Ben yalnızca bir Tarihçi Çırağı'yım," diye itiraf etti. "Hem de Üçüncü Sınıf. Başseyrüseferci'yi tanımıyorum *aslında*."

"Hester bana bir şeyden söz etti," diye sürdürdü havacı kadın. "Bay Valentine'ın onun zavallı anne babasının elinden aldığı şeyden. MEDUSA. Tuhaf bir ad. Daha önce duymuş muydun? Anlamını biliyor musun?"

Delikanlı başını sallayınca, kadın onu dikkatle süzdü; gözlerinin içine öyle bir baktı ki, ta ruhunun derinliklerini gördüğünü hissetti Tom. Sonra

Telegram: @cinciva

da güldü Bayan Fang. “Neyse, önemli değil. Sizi Gökliman’a götürmeliyim, eve gidebileceğiniz bir gemi buluruz orada.”

Gökliman! Burası Mobil Çağ’ın en ünlü yerleşmelerinden biriydi. Tom, o akşam telsizden gelen uyarı anonsunun cızırtılarını duyar duymaz uçuş güvertesine koştu. Sağlık odasının önünde, darmadağın ve uykulu bir halde topallayan Hester’la karşılaştı. Anna Fang yaralı bacağı için elinden geleni yapmıştı ama kızın tavırları konusunda bir şey yapamamıştı. Tom’u görünce yüzünü gizledi ve nasıl olduğunu sorduğunda da ters ters bakıp homurdandı Hester.

Uçuş güvertesinde havacı kadın onları parıldayan bir gülümsemeyle selamladı. “Bakın, canlarım!” dedi geniş camlardan ileriyi işaret ederek. “Gökliman!”

Gidip kadının koltuğunun arkasında durdular ve bulut denizinin epeyce ilerisinde, batmakta olan güneşin ışıklarıyla parlayan, hafif alaşımdan, tek katlı bir platform ve rengârenk bir gaz torbaları halesi gördüler.

Gökliman kasabası uzun zaman önce aç kentlerden kaçmak için gökyüzünde konumlanmaya karar vermişti. Bugün havacılar için bir ticaret istasyonu ve buluşma noktasıydı. Yaz boyunca Av Alanı’nın üzerinde süzülür, kışı ılık gökyüzünde geçirmek için de güneye uçardı. Tom, bir keresinde kasabanın bütün hafta boyunca Londra’nın tepesinde demirlediğini; Kensington Bahçeleri’nden ve Circle Park’tan gezi balonlarının kalkıp indiğini ve Melliphant gibi, bu turlardan birine katılıp, gökyüzünde asılı duran kasabayla ilgili bir dolu hikâyeyle geri dönebilecek kadar zenginleri nasıl da kıskandığını anımsadı. Şimdi Tom da oraya gidiyordu; hem de yalnızca gezmek için değil! Eve döndüğünde diğer çıraklara anlatabileceği müthiş bir hikâyesi olacaktı!

Havagemisi kasabaya doğru yavaşça yükseldi ve güneş batıdaki bulut kümelerinin arkasına batarken, Bayan Fang motorları kapatıp gemiyi bir rıhtım kalastrasına doğru süzülmeye bıraktı. Gök mavisi üniformalı rıhtım görevlileri, bağlanacağı yere güvenli biçimde inebilmesi için rengârenk bayraklar sallıyorlardı. Onların arkasında güverte hıncahınçtı: Kasabayı gezenler, havacılar ve gemi bağlanırken *Jenny Haniver*’ın sicil numarasını

Telegram: @cinciva

defterlerine görev disipliniyle not eden, küçük bir grup havagemisi gözcüsü vardı.

Birkaç dakika sonra Tom, düşük basınçlı, buz gibi havaya ve alacakaranlığın içine adım attı. Gelip giden havagemilerinden gözünü alamıyordu: Şık yolcu gemileri, paslanmış salapuryalar, şeffaf balonlu, süslü küçük havafilikaları ve Yüz Adalar'dan gelen, kaplan çizgili baharat gemileri. "Bakın!" dedi çatıların üstünü işaret ederek. "Şu Hava Borsası, şuradaki kilise de Aziz Mikail Göklerde; Londra Müzesi'nde bir fotoğrafı var!" Ama Bayan Fang onu daha önce pek çok kez görmüştü; Hester'sa rıhtımdaki kalabalığı görünce, kaşlarını çatıp yüzünü gizlemişti.

Havacı kadın, boynuna astığı sırımın ucundaki anahtarla *Jenny Haniver*'ın kapısını kilitledi. Koşup gelen yalınayak küçük bir oğlan, paltosunu çekiştirerek, "Havageminizin başında nöbet bekliim mi, bayan?" diye sorunca, kadın güldü ve çocuğun avucuna kare biçimli, üç tunç para bıraktı. "Gemiye kimsenin sızmasına izin vermem!" diyen oğlan, borda iskelesinin yanında mevzilendi. O sırada üniformalı rıhtım yetkilileri çıkageldi ve Bayan Fang'e gülümseyip, kısa boylu arkadaşlarını kuşkuyla süzdüler. Yeni gelenlerin metal burunlu çizmeler giymediğini ya da ellerinde yanan sigara bulunmadığını denetledikten sonra, onları rıhtım ofisine aldılar. Burada kocaman, kaba saba harflerle yazılı uyarılar; SİGARA İÇMEK YASAK, HER TÜRLÜ ELEKTRİĞİ KAPATIN ve KIVILCIMA YOL AÇMAYIN diyordu. Kıvılcım, havagemilerinin balonlarındaki gazı tutuşturma tehlikesinden dolayı hava ticaretiyle uğraşanların korkulu rüyasıydı. Gökliman'da sertçe saç taramak bile ciddi suç olduğundan, kasabaya yeni gelen herkesin katı bir güvenlik sözleşmesini imzalaması ve rıhtım başkanını, yangına neden olmayacağına ikna etmesi gerekiyordu.

Sonunda, Yüksek Cadde'ye ulaşan metal merdivenlerden çıkmalarına izin verildi. Gökliman'ın tek anacaddesi; mağazaların, dükkâncıkların, depoların, kafelerin ve havagemici otellerinin sıralandığı, hafif alaşımdan, dairesel bir güverte plakasıydı. Tom bir o yanına bir bu yanına dönerek her şeyi belleğine kaydetmeye çalışıyor, hep hatırlayacağından emin olmak istiyordu. Çatıların hepsinin tepesinde, merkezi enerji sistemini besleyen rüzgâr türbinleri ve örümcekler gibi, devasa makine bölmelerine tırmanan teknisyenler gördü. Hava yabancı yemeklerin egzotik kokularıyla ağırlaşmıştı ve baktığı her yerde, yaşamını gökyüzünde geçirmiş insanlara

Telegram: @cinciva

özgü umursuz bir özgüvenle, uzun paltolarını arkalarında kanat gibi çırparak dolanan havacılar vardı.

Bayan Fang, Yüksek Cadde'nin kıvrıldığı noktada, tabelası havagemisi şeklindeki bir binayı işaret etti. "Buranın adı Gaz-Torbası & Kabin," dedi onlara. "Size yemek ısmarlayacağım; sonra sizi Londra'ya geri götürecek, yardımsever bir kaptan buluruz."

Havacı kadının ardından binaya doğru yürüdüler; Hester kaldırdığı elinin gerisinde dünyadan gizlenirken, Tom hâlâ merakla çevresine bakınıp bu maceranın yakında sona ereceğine hayıflanıyordu. O sırada onlarca büyük geminin çevresinde daireler çizerek bağlanmak için boş kalastra bekleyen bir Atmaca-90'ı fark etmedi. Etseydi bile, o mesafeden ne sicil numarasını okuyabilir ne de balonunun üstündeki kızıl Mühendisler Loncası çarkını görebilirdi.

Telegram: @cinciva

12
GAZ-TORBASI & KABİN

Han; büyük, karanlık ve kalabalıktı. Duvarlar, şişeler içinde havagemileri ve ünlü eski havakızaklarının pervaneleriyle bezenmişti. Kızakların adları, pervane kanatlarına özenle yazılmıştı: *Nadhezna, Gökfaresi* ve *Görünmez Kurt*. Havacılar metal masaların çevresinde toplanmış, kargolardan ve gaz fiyatlarından konuşuyordu. Aralarında; Caynacılar, Tibetliler, Zosalar, İnuitler, Ayr Tuaregleri ve Buz Diyarı'ndan kürk giyimli devler vardı. Uygurlu bir kız kırk telli gitarıyla "*Pervane Rüzgârı Serenadı*'nı çalıyor; zaman zaman bir hoparlörden anonslar duyuluyordu: "Yeni-Maya Palatin'den çikolata ve vanilya yüklü *Budala Rüzgâr,* üç numaraya iniş yaptı," ya da "*Şirona'm* yedi numaralı kalastradan Arkangel yönüne kalkışa geçiyor... "

Anna Fang hemen kapıdan içerideki küçük bir sunağın önünde durup, güvenli bir yolculuk yaptıkları için gökyüzü tanrılarına şükretti. Havacıların Tanrısı sevimli birine benziyordu -sunaktaki al yanaklı, şişman heykelcik Tom'a Chudleigh Pomeroy'u anımsatmıştı; ama tanrının eşi, Gök Kubbenin Hanımefendisi acımasız ve düzenbazdı; gazaba geldiğinde kasırgalar çıkarabilir ya da bir gaz tankını patlatabilirdi. Anna ona adak olarak pirinç gevreği ve uğur parası verdi; Hester ve Tom da, ne olur ne olmaz diye, şükranlarını sundular.

Başlarını kaldırdıklarında, havacı kadın çoktan yanlarından uzaklaşmış, bir köşe masada toplanmış havacılara doğru seğirtiyordu; "Khora!" diye seslendi. Tom ve Hester ona yetiştiklerinde, Anna Fang yakışıklı, genç bir Afrikalı'nın kollarında dönüp duruyor, Havasperanto dilinde cıvıldaşıyordu. Tom, kadının bir ara kendisine ve Hester'a göz atarak, "MEDUSA" dediğinden adı gibi emindi. Ancak onlar gruba yaklaşınca, sohbet Anglice'ye dönmüştü; Afrikalı, "Zagwa'dan buraya

Telegram: @cinciva

yüksek rüzgârda sürüklenerek geldik!" diyor ve bunu kanıtlamak için de, uçuş başlığına dolmuş kırmızı Sahra kumlarını silkeliyordu.

Silah gemisi *Mokele Mbembe*'nin[3] kaptanı Khora'ydı bu. Ay Dağları'nda, Mobillik Karşıtları Birliği'nin müttefiki olan sabit bir kuşatık yerden geliyordu. Şimdi de Shan Guo' ya bağlıydı ve Birlik'in Batmunkh Gompa'daki büyük kalesinde yeni bir görev turuna başlayacaktı. Tom, bir Birlik askeriyle aynı masayı paylaşıyor olmaktan dolayı şaşkınlık içindeyse de, Khora iyi birine benziyordu; en az Bayan Fang kadar nazik ve sevecendi. Havacı kadın yemek siparişi verirken, Khora da arkadaşlarını tanıttı: Uzun boylu, kederli adam *Bahçe Uçak Tuzağı*'nın sahibi Nils Lindstrom, gülmekte olan güzel Arap kadın da Palmyra'lı korsan gemisi *Zeynep*'in pilotu Yasemin Raşit'ti. Çok geçmeden havacılar, birbirlerine Yüz Adalar göklerinde yapılan savaşları ve Panzerkent-Linz'de erkek havacıların karargâhındaki içki partilerini anlatıp kahkahalar atıyorlardı. Anna Fang hikâyelerin arasında, masanın diğer ucundan konuklarına doğru tabaklar itti. "Biraz daha dövülmüş fındıkfaresi yer misin, Tom? Hester, bu nefis çeşnili yarasadan denesene!"

Tom, tabağındaki bilmediği tuhaf yemeği, çatal bıçak yerine verilen bir çift tahta çubukla dürtüp dururken, Khora ona doğru eğilip, "Sen ve kız arkadaşın *Jenny*'nin yeni mürettebatı mısınız yani?" diye sordu alçak bir sesle.

"Hayır, hayır!" dedi Tom telaşla. "Demek istediğim, hayır, o benim kız arkadaşım değil ve hayır, biz yalnızca yolcuyuz..." Çekirge püresini yemekle boğuşurken sordu: "Bayan Fang'i iyi tanır mısınız?"

"Ah, evet! " diye güldü Khora. "Hava-tüccarlarının hepsi tanır Anna'yı. Birlik'tekilerin hepsi de, tabii. Shan Guo'da ona *Feng Hua,* yani 'Rüzgâr Çiçeği' derler."

Tom, Bayan Fang'in Shan Guo'da niye özel bir adı olduğunu merak etti; ama o bunu soramadan Khora konuşmayı sürdürdü: "*Jenny Haniver*'ı kendi başına yaptığını biliyor musun? Henüz küçük bir kızken, o ve anne babası ne yazık ki, Arkangel tarafından yenen bir kasabadaymışlar. Havagemisi avlularında köle olarak çalıştırılmışlar ve yıllar boyunca, oradan motor, buradan pervane aşırmayı başarmış. Ta ki, *Jenny*'yi inşa edip kaçana kadar."

Telegram: @cinciva

Tom etkilenmişti. “Bundan *söz etmedi,*” diye mırıldandı, havacı kadına yeni bir gözle bakarak.

“Bunları pek anlatmaz,” dedi Khora. “Anne babası onunla kaçabilecek kadar uzun yaşayamamış; onların köle çukurlarında can vermelerine tanık olmuş.”

Tom kendisi gibi kimsesiz olan, zavallı Bayan Fang’e sempati duydu birden. Bu yüzden mi, kederini gizlemek için mi sürekli gülümsüyordu? Hester’ı ve onu kurtarmasının nedeni bu muydu, onları anne babasının kaderinden korumak mıydı? Kadına elinden geldiğince sevecenlikle gülümsedi; kadın da onun bakışını görüp karşılık verdi ve çarpık siyah bacaklarla dolu bir tabak uzattı. “Al Tom, tarantula soteden de dene...”

“On dört numaralı kalastraya iniş yapıldı!” diye gürledi tepedeki hoparlör. “Londra havagemisi GE47 yalnızca yolcu taşıyor.”

Tom yerinden fırlayınca, sandalyesi gürültüyle geriye düştü. Mühendisler’in, Londra’nın palet izlerini ve üstyapısını gözlemlemek için kullandığı, hızlı yol alan ufak keşif gemilerini biliyordu. Bunların adı olmaz, GE’yle başlayan birer sicil numarası taşırlardı. “Peşimizden birini göndermişler!” dedi soluğu kesilerek.

Bayan Fang de ayağa kalktı. “Rastlantı olabilir,” dedi. “Londra’dan buraya pek çok havagemisi geliyordur... Hem, Valentine peşinizden birilerini göndermiş olsa bile, burada dostlar arasındasınız. Sizin korkunç Muhallebi Askerleriniz bizi kolay kolay alt edemez.”

Bayan Fang’in gerginliği hafifletmek için bilerek yanlış söylediğini anladığı halde, “*Muhafız* Askerleri,” diye düzeltti hemen Tom. Hester’ın gülümsediğini görüp, yanında olmasına sevindi ve onu korumaya son derece kararlı hissetti kendini.

Derken, ışıkların hepsi birden sönüverdi.

Bağırtılar, yuhalamalar ve mutfakta düşen çanak çömlek sesi duyuldu. Pencereler karanlığın içine oyulmuş, alacakaranlık rengi loş şekiller olarak görünüyordu. “Gökliman’ın her yanında elektrikler kesik!” dedi Linstrom’un kasvetli sesi. “Enerji santralı bozulmuş olmalı!”

“Hayır,” dedi Hester telaşla. “Bu numarayı bilirim ben. Amaç kargaşa yaratıp, bizim kaçmamızı önlemek. Burada biri var, bizi arıyor...” Sesinde Tom’un daha önce, hatta Çerçi’de kovalanırken bile duymadığı bir panik izi vardı. Ansızın çok korkmaya başladı Tom.

Telegram: @cinciva

Kalabalığın ay ışığıyla aydınlanmış Yüksek Cadde'ye döküldüğü uzak köşeden bir çığlık yükseldi birdenbire. Ardından bir başkası; bunu kırılan cam sesleri, haykırışlar, küfürler, devrilen sandalye ve masa çatırtıları izledi. Kalabalığın üzerinden, balkabağından fener gibi, iki yeşil lamba belirdi.

"Bu bir Muhafız Askeri değil!" dedi Hester.

Tom onun korkmuş mu, yoksa rahatlamış mı olduğunu anlayamadı.

"HESTER SHAW!" dedi, demire sürten testereye benzer, cırtlak bir ses. Kapı girişinde aniden bir buhar bulutu oluştu ve içinden bir İz Sürücü çıktı.

İki metre boyundaydı, paltosunun altından metal zırhı görünüyordu. Uzun yüzü solgundu; kaygan, sümüksü bir tabakayla parlıyordu; derisinden yer yer mavi beyaz kemik parçaları dışarı fırlamıştı. Ağzı, metal dişlerle dolu bir yarıktı. Burnu ve kafasının üstü, uzun bir metal başlıkla kaplıydı. Bundan çıkan tüpler ve elektrik kabloları saç örgüleri gibi aşağıya sarkıyor, göğsündeki soketlere bağlanıyordu. Yuvarlak cam gözleri, sanki başına gelen dehşetli sürprizi hâlâ atlatamamış gibi, korku dolu bir ifade veriyordu suratına.

İz Sürücüler'in en korkunç yanı buydu: Bir zamanlar insandılar ve o demir başlığın altında bir yerlerde bir insan beyni hapsolmuştu.

"Bu imkânsız!" diye inledi Tom. "İz Sürücü diye bir şey *kalmadı!* Hepsi yüzyıllar önce yok edildi!" Ancak, İz Sürücü korkunç gerçekliğiyle karşılarında duruyordu. Tom gerilemeye çalıştıysa da, başaramadı. Bacaklarından aşağıya bir şey sızıyordu, çay gibi sıcak bir şey; altına kaçırmıştı.

İz Sürücü, boş masa ve sandalyeleri kenara iterek, yavaş yavaş yaklaşmaya başladı. Yere düşmüş bardaklar ayaklarının altında eziliyordu. Arkadaki gölgelerin arasından bir havacı İz Sürücü'ye kılıç salladıysa da, kılıç zırha çarpıp sekti ve İz Sürücü dönüp arkasına bile bakmadan, adamı koca bir yumruk darbesiyle kenara savurdu.

"HESTER SHAW," dedi. "THOMAS NATSWORTHY."

Adımı *biliyor,* diye düşündü Tom.

"Ben-" diye başladı Bayan Fang, ama o bile konuşmakta güçlük çekiyordu. Fang, Tom'u geriye doğru çekerken, Khora ve diğerleri kılıçlarını çekip yaratıkla avı arasına girdiler. Ama Hester aniden önlerine

Telegram: @cinciva

geçti. “Sorun değil,” dedi tuhaf, ince bir sesle. “Onu tanıyorum. Onunla konuşmama izin verin.”

İz Sürücü, ölü beyazı suratını Tom’dan Hester’a çevirdi hızla; mekanik gözlerinin içindeki lensler fır döndü.

“Merhaba, Shrike,” dedi Hester.

Kocaman kafa, kıza bakmak üzere aşağıya eğildi. Metal bir el havaya kalktı, duraksadı, ardından yağ izleri bırakarak kızın yüzüne dokundu.

“Seninle vedalaşmaya hiç fırsat bulamadığım için üzgünüm...”

“ARTIK LONDRA BELEDİYE BAŞKANI İÇİN ÇALIŞIYORUM,” dedi Shrike. “SENİ ÖLDÜRMEM İÇİN GÖNDERDİ BENİ.”

Tom inledi. Hester küçük, titrek bir kahkaha attı. “Ama... bunu yapmayacaksın, değil mi, Shrike? Sen beni öldürmezsin, değil mi?”

“ÖLDÜRÜRÜM,” dedi Shrike dümdüz; aşağıya kıza bakmayı sürdürüyordu.

“Hayır, Shrike!” diye fısıldadı Hester ve Bayan Fang bunu fırsat bilip, paltosunun kolundaki bir cepten çekip çıkardığı pervane biçimli küçük bir metal parçasını, İz Sürücü’nün boğazına doğru döndürerek fırlattı. Pervane ürkütücü bir sesle uçarken, kesici kenarlı, titreşen bir disk halinde açıldı. “Yeni-Maya Savaş Frizbisi!” dedi Tom soluğunu tutarak. Bu tür silahları Müze’nin Silahlar & Savaş Gereçleri bölümündeki camekânlar içinde görmüştü. Böyle disklerin bir insan boynunu altmış adım uzaktan kesebileceğini biliyordu; gergin bir halde, İz Sürücü’nün kafatasının omuzunun üstünden düşmesini bekledi; ancak frizbi Shrike’ın zırhlı boğazına çarpıp tıngırdadı ve oraya saplanıp titremeye başladı.

Ağız yarığı upuzun bir gülümsemeyle uzayan İz Sürücü, kertenkele çevikliğiyle öne sıçradı. Bayan Fang bir adım yana zıplayıp onu savuşturdu ve uçan bir tekme savurdu. Ancak, İz Sürücü ondan çok daha hızlıydı. “Koşun!” diye bağırdı kadın, Hester ve Tom’a. “Hemen *Jenny*’ye binin! Ben arkanızdan geliyorum!”

Başka ne yapabilirlerdi ki? Koştular. Eğilerek kaçarlarken, yaratık onlara doğru hamle yaptı; ancak Khora kolunu yakaladı, Nils Lindstrom da kılıcını suratına salladı. İz Sürücü, Khora’yı silkerek atıp elini havaya kaldırdı; kıvılcımlar saçıldı ve metalin metale sürtünmesinden çıkan tiz gıcırtılar duyuldu. Lindstrom kırılan kılıcını bırakıp haykırarak kolunu tuttu. İz Sürücü onu da bir kenara fırlattıktan sonra, yeni bir saldırıya

Telegram: @cinciva

girişen Anna'yı havaya kaldırıp çevirdi ve ona yardım etmeye çalışan Khora'yla Yasemin'in üstüne savurdu.

"Bayan Fang!" diye haykırdı Tom. Bir an için geri dönmeyi düşündü; ancak hiçbir şey yapamayacağını bilecek kadar tanıyordu İz Sürücüler'i. Kapı aralığına yığılmış insan cesetlerinin üstünden atlayarak Hester'ın ardı sıra gölgelere, alacakaranlığa, korkuyla kaçışan kalabalığa daldı. Bir siren ağıt yakarcasına ötüyordu. Acımsı bir duman esiyordu ve enerji santralının yakınlarında tüm havacıların korkulu rüyasının parıltısını görür gibi oldu: Yangın!

"Anlayamıyorum," dedi Hester soluk soluğa, Tom'a değil de kendi kendine. "O *beni* öldürmez, *öldüremez!*" Ama kaçmayı sürdürdü ve Tom'la birlikte *Jenny Haniver*'ın onları beklediği yedi numaralı kalastraya koştular.

Ne var ki, Shrike küçük havagemisinin o akşam hiçbir yere gitmemesi için gerekli önlemleri çoktan almıştı. Balonu boydan boya yarılmış, sancak tarafındaki motor bölmesi eski bir teneke kutuymuşçasına bükülerek açılmış ve yerlerinden sökülmüş kablolar makarna gibi rıhtıma saçılmıştı. Aralarında da, Bayan Fang'in gemisine göz kulak olması için para verdiği çocuğun cansız bedeni yatıyordu.

Tom enkaza bakakalmıştı. Arkasında, metal güverteyi gitgide yaklaşmakta olan belli belirsiz ayak sesleri dövüyordu: *Dang, dang, dang, dang.*

Çevrede Hester'ı arandı -gitmişti. Daire biçimindeki rıhtımda topallayarak uzaklaşıyordu kız -*yokuş aşağıya* koşuyordu! Hasar gören havakasabası kaygı verici biçimde yana yatmaktaydı. Tom, yandaki bir kalastraya doğru ilerleyen kızın arkasından, adını seslenerek koşmaya başladı. Az önce rıhtıma varan eski püskü bir balondan, çevre gezisine gelmiş kalabalık bir aile korku dolu bakışlarla iniyordu; bu karanlığın ve haykırışların olağanüstü bir durum mu, yoksa bir tür karnaval mı demek olduğuna karar verememişlerdi. Hester onları ite kaka aralarından geçerek, pilotu gözlüklerinden yakaladı ve sepetten çekip çıkardı. Sepetin içine zıplarken, balon rıhtımdan sürüklenmeye başladı. Pilot, "Durun! Hırsızlar! Korsanlar! İmdat!" diye bağırıyorsa da, Tom Yüksek Cadde boyunca hızla yaklaşan o belli belirsiz, korkunç *dang, dang, dang* lardan başka şey duymuyordu.

"Tom! Haydi!"

Telegram: @cinciva

Tüm cesaretini toplayıp, Hester'ın arkasından atladı. O sepetin dibini boylarken, Hester bağlama halatlarıyla boğuşuyordu. "Her şeyi aşağıya at," diye bağırdı Tom'a.

Tom söyleneni yaptı ve balon sarsılarak yükselmeye başladı; birinci kat pencerelerini, çatı tepelerini, Aziz Mikail'in sivri külahını aştılar. Çok geçmeden, Gökliman arkalarında alçalan karanlık bir simide, Shrike da, yeşil yeşil parlayan gözleriyle uzaklaşmalarını izleyerek kalastrada tehditkârca gidip gelen bir beneğe dönüştü.

Telegram: @cinciva

13
DİRİLTİLEN

Mobil Çağ başlamadan önceki karanlık çağlarda göçebe imparatorluklar, Avrupa'nın yanardağ labirentinde birbirleriyle çarpışmıştı. Savaş meydanlarındaki ölü savaşçıları alıp, sinir sistemlerine tuhaf Eski-Tekno makineler monte ederek, onları bir anlamda yeniden canlandıran ve böylece İz Sürücüler'i yaratan onlardı.

İmparatorluklar çoktan unutulduysa da, dehşetengiz Diriltilenler unutulmamıştı. Tom, Lonca Yetimhanesi'nde geçen çocukluğu sırasında, onlardan birini oynadığını hatırlıyordu. Kollarını dümdüz öne uzatıp ayaklarını yere vurarak, "BEN- BİR-İZ-SÜ-RÜ-CÜ-YÜM! YOK-ET!" diye bağırarak dolaşırdı, ta ki Bayan Plym gelip de gürültüyü kesmesini söyleyene dek.

Ama bunlardan biriyle *karşılaşacağını* asla ummamıştı.

Çalıntı balon akşam rüzgârının önünde doğuya doğru seyrederken, sallanan sepetin içinde titreyen Tom, Hester'ın, pantolonundaki ıslak lekeyi görmemesi için yan döndü. "Hepsi yüzlerce yıl önce öldü sanıyordum! Hepsi savaşlarda yok oldu ya da çıldırıp kendilerini parçaladı sanıyordum..."

"Shrike hariç," dedi Hester.

"Seni *tanıyordu!*"

"Elbette," dedi kız. "Shrike'la ben eski arkadaşız."

Hester anne babasının öldüğü günün sabahı, Av Alanı'nın deniz kıyısında, usul usul yağan yağmurun altında uyandığında tanışmıştı onunla. Oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve başı öyle kötü ağrıyordu ki, ne düşünebiliyor ne de hareket edebiliyordu.

Telegram: @cinciva

O güne dek gördüğü en küçük, en pis kasabanın yakınına sürüklenmişti. Sırtlarında hasır sepetler taşıyan insanlar, kasabanın merdivenlerinden ve borda iskelelerinden aşağıya iniyor, kıyıya vuran enkazları araştırıyor, sepetlerini döküntü ve tahta parçalarıyla doldurup geri dönüyorlardı. Birkaç kişi babasının sandalını almış götürüyordu ve çok geçmeden birileri Hester'ı fark etti. İki erkek yaklaştı, eğilip ona baktılar. Biri, sepetine eski vosvos parçaları doldurmuş, kir pas içinde, ufak tefek, tipik bir toplayıcıydı. Bir süre Hester'ı inceledikten sonra gerileyip, "Kusura bakmayın, Bay Shrike. Koleksiyonunuza ekleyebileceğinizi düşünmüştüm, ama hâlâ kanlı canlı..." dedi yanındakine.

Hester'la daha fazla ilgilenmeyip, arkasını döndü ve tüten çöplüğün içinde tökezleyerek uzaklaştı. Yalnızca satabileceği şeylerle ilgileniyordu o; yarı ölü bir çocuk, para etmezdi. Oysa, eski vosvos tekerleri -işte, *onlar* para ederdi...

Diğer adam yerinden kıpırdamadan Hester'a bakmayı sürdürdü. Ancak, uzanıp da kızın yüzüne dokununca, eldiveninin altındaki soğuk, sert demiri hisseden Hester onun gerçek bir insan olmadığını anladı. Konuştuğunda da sesi karatahtaya sürtülen tel gibi çıkıyordu. "BURADA KALAMAZSIN ÇOCUK," dedi ve kızı yerden kaldırıp omuzuna attığı gibi kasabaya götürdü.

Buranın adı Çapul'du ve toz toprakla uğraşmaktan katılaşmış, belalı elli toplayıcının barınağıydı. Bulabilirlerse Eski-Tekno alanları soyarlar, olmadı büyük kasabaların atıklarındaki hurdaları yağmalarlardı. Shrike onlarla birlikte yaşıyordu ama toplayıcı değildi. Büyük Mobil Kentler'den Dış-Topraklar'a kaçan suçlular olursa izlerini sürer, kafalarını keser ve bu kafaları özenle saklardı. Söz konusu kentle bir daha karşılaştığında, sakladığı kafayı yetkililere götürür ve ödülünü alırdı.

Hester onun kendisini neden kurtardığını asla anlayamamıştı. Ona acımış olamazdı, çünkü bu duygudan yoksundu. Ondaki yegâne şefkat işaretini ancak koleksiyonuyla ilgilendiğinde görmüştü. Eski makineler ve mekanik oyuncaklar onu büyüler, gelip geçen toplayıcıların ona getirdiği bu türden şeylerin hepsini satın alırdı. Çapul'daki yıkık dökük evi bunlarla doluydu: Hayvanlar, zırhlı şövalyeler, sırtlarında anahtarlarıyla kurmalı askerler, hatta süslü bir saatten çıkarılmış gerçek boyutlarda bir Ölüm Meleği. Ama en sevdikleri, kadın ve çocuk olanlardı: Güve yeniği giysili güzel kadınlar, porselen suratlı kız ve erkek çocuklar. Shrike her gece

Telegram: @cinciva

bunları sabırla parçalara ayırıp, kendisininkiyle ilgili ipucu arıyormuşçasına karmaşık mekanizmalarını inceler ve onarırdı.

Hester bazen kendisinin de bu koleksiyonun bir parçası olduğunu düşünürdü. Acaba ona, unutulup gitmiş savaşların yapıldığı meydanlarda henüz bir insanken aldığı yaraları mı anımsatıyordu?

Onun evinde beş uzun yıl yaşamıştı ve bu süre içinde yaralı yüzü kötü bir biçimde, çarpık, kalıcı bir somurtma halinde iyileşmiş, hafızası da yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı. Hatırladıklarının bir kısmı ürkütücü belirginlikteydi: Meşe Adası'nda kıyıya vuran dalgalar, annesinin sesi, rıhtımdaki ıslak ot ve hayvan pisliği kokusu taşıyan rüzgar. Diğer anılarsa kasvetli ve anlaşılması zordu; tam uykuya dalacakken zihninde belirir ya da Shrike'ın mekanik nesnelerinin sessizliğinde dolanırken onu hazırlıksız yakalarlardı. *Yıldız haritalarına sıçrayan kan. Metalik bir ses. Deniz grisi gözleri olan, uzun, güzel bir erkek yüzü.* Hepsi de bölük pörçük anı parçalarıydı ve toplayıcıların kazıp çıkardığı makine parçaları gibi, dikkatle toplanıp birleştirilmeleri gerekiyordu.

Bir gün birkaç adamın büyük Thaddeus Valentine hakkında anlattığı hikayelere kulak misafiri olunca, bazı şeyler yerine oturmaya başladı. Bu adı bildiğini fark etti: O, anne ve babasını öldüren, kendisini de canavara dönüştüren kişiydi. Düşünmeden bile, ne yapması gerektiğini biliyordu. Shrike'a gidip, Valentine'ın peşine düşmek istediğini söyledi.

"BUNU YAPMAMALISIN," demekle yetindi İz Sürücü. "ÖLDÜRÜLÜRSÜN."

Hester, "Öyleyse benimle gel!" diye yalvardıysa da, Shrike kabul etmedi. Londra'yı ve Magnus Crome'un teknoloji tutkusunu duymuştu. Oraya giderse, Mühendisler Loncası'nın onu yakalayıp etkisiz hale getireceklerini ve gizli laboratuvarlarında incelemek üzere parçalara ayıracaklarını düşünüyordu. Tek söylediği, "GİTMEMELİSİN," oldu.

Yine de gitti Hester. Shrike'ın makinelerine iyice dalmasını bekleyip, önce bir pencereden dışarı sıvıştı, sonra da Çapul'dan. Belinde çalıntı bir bıçakla Dış-Topraklar'ın ayazında, Londra'nın ve intikamının peşinde yollara düştü.

Telegram: @cinciva

Çaldıkları balonun sepetinde titrerken, "Onu o zamandan beri bir daha hiç görmedim," dedi Tom'a. "Kaçtığımda Çapul, Anglice Denizi'nin kıyılarındaydı; ama şimdi Shrike, Magnus Crome için çalışıyor ve beni öldürmek istiyor. Anlayamıyorum!"

"Kaçmakla onun duygularını incittin belki," diye fikir yürüttü Tom.

"Shrike'ın duyguları yoktur," dedi Hester. "Onu bir İz Sürücü'ye dönüştürürken, duygularını da, belleğini de tamamen sildiler."

Ona gıpta ediyormuş gibi konuşuyor, diye düşündü Tom. Yine de kızın sesi onu yatıştırmış, titremesi dinmişti. Oturdu, rüzgârın balonun halatlarında çıkardığı sesi dinledi. Batıdaki bulutlarda görülen siyah lekenin Gökliman'ın dumanı olduğunu düşündü. Acaba havacılar yangını kontrol altına alabilmişler miydi, yoksa kasaba yok mu olmuştu? Ya Anna Fang? Shrike muhtemelen onu ve arkadaşlarını öldürmüştü. O sevecen, gülümseyen havacı kadın da tıpkı anne babası gibi ölmüştü. Ona iyi davranan herkesi yok eden bir lanet vardı sanki üstünde. Keşke Valentine'la hiç tanışmamış olsaydı! Keşke ait olduğu yerde, Müze'de tehlikeden uzakta kalmış olsaydı!

Tom'un aklından geçenleri okumuş gibi, "Belki de durumu iyidir," dedi Hester ansızın. "Bence Shrike onunla oynuyordu; pençelerini falan çıkartmamıştı çünkü."

"*Pençeleri* mi var?"

"Shrike'ı fazla sinir etmediyse, muhtemelen onu öldürmekle zaman kaybetmemiştir."

"Ya Gökliman?"

"Fena zarar gördüyse, onarılmak üzere aşağıya indirilir herhalde."

Tom başıyla doğruladı. Mutlandırıcı bir düşünceye kapıldı. "Bayan Fang peşimizden gelir mi dersin?"

"Bilmiyorum," dedi Hester. "Ama Shrike gelecektir."

Tom omuzunun üstünden yeniden dehşetle baktı.

"Yine de," dedi kız, "en azından Londra'nın peşinde, doğru yönde ilerliyoruz."

Tom ihtiyatla sepetin kenarından aşağıya baktı. Bulutlar yeryüzünü beyaz bir kuştüyü yorgan gibi örtüyor, nerede olduklarına ya da nereye gittiklerine ilişkin ipucu verebilecek her şeyi gizliyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

Telegram: @cinciva

“Yıldızlardan tabii,” dedi Hester. “Annem öğretmişti. O da bir havacıydı, unuttun mu? Dünyanın dört bir yanını dolaşmıştı. Bir keresinde Amerika’ya bile gitmişti. Harita ya da işaretler bulunmadığında yolunu bulmak için yıldızları kullanmalısın. Bak, şuradaki Kutup Yıldızı, oradaki de Kadimler’in Büyük Ayı dediği, ama şimdilerde Kent denen takımyıldız. Ve *onun* sürekli sancak tarafımızda kalmasını sağlarsak, kuzeydoğuya ilerliyor oluruz…”

Kızın parmağını izlemeye çalışan Tom, “O kadar çok yıldız var ki!” dedi. Orada bulutların üstünde, kentten yükselen dumanın örtemediği ve Dış-Topraklar’ın tozunun gizleyemediği gece göğünde, milyonlarca soğuk ışık noktacığı parıldıyordu. “Bu kadar çok yıldız olduğundan hiç haberim yoktu!”

“Hepsi de uzayda milyonlarca ve milyonlarca kilometre uzakta yanıp duran güneşler,” dedi Hester. Tom kızın ona ne kadar çok şey bildiğini göstermekten gururlandığını hissetti. “Ama bazıları gerçek yıldız değil. Çok parlak olanlar, Kadimler’in binlerce yüzyıl önce yörüngeye soktuğu ve zavallı ihtiyar Dünya’nın çevresinde hâlâ dönüp dönüp duran, mekanik aylar.”

Tom yukarıda yanıp sönen karanlığa uzun uzun baktı. “Şuradaki ne peki?” diye sordu, batıda alçakta duran parlak bir yıldıza işaret ederek.

Hester bakınca, gülümsemesi silindi. Tom kızın yumruklarını sıktığını gördü. “O mu?” dedi Hester. “O bir havagemisi ve peşimizden geliyor.”

“Bayan Fang bizi kurtarmaya geliyordur belki, ha?” dedi Tom umutla.

Ama uzaktaki havagemisi arayı hızla kapatıyordu; birkaç dakika geçince de, onun Londra yapımı bir Spudbury Sunbeam ya da Atmaca-90 tipi küçük bir keşif gemisi olduğunu gördüler. Shrike’ın yeşil gözlerinin gökyüzü çölünün öte yanından kendilerini izlediğini hissettiler.

Hester balonun gaz basıncını ayarlayan paslı vana ve kollarla boğuşmaya başladı. Birkaç saniye sonra aradığını bulduğunda, tepelerinde bir yerden güçlü bir tıslama duyuldu.

“Ne yapıyorsun?” diye feryat etti Tom. “Torbadaki gazı kaçıracaksın! Yere çakılacağız!”

“Shrike’tan saklanmaya çalışıyorum,” dedi kız vevanayı biraz daha açtı. Tom yukarıda gaz torbasının sönmeye başladığını gördü. Peşlerindeki havagemisine göz attı. Gitgide yaklaşıyordu ama aralarında hâlâ birkaç mil vardı. Bu uzaklıktan, balonda bir tür sorun yaşandığını düşünmelerini

Telegram: @cinciva

umdu. Shrike'ın Hester'ın planını tahmin edememesini umdu. Küçük gemide roketatarlar bulunmadığını umdu...

Derken bulutların içine indiler ve girdap gibi dönen karanlık kümelerden, üstlerinde belirip kaybolan soluk aydan başka şey göremez oldular. Sepet gıcırdıyor, torba çırpıp duruyor, gaz vanası huysuzlanmış yılan gibi tıslıyordu.

"Yere değdiğimiz an, olabildiğince hızlı atla sepetten," dedi Hester.

"Tamam," dedi Tom; ama sonra, "Yani... balondan inecek miyiz demek istiyorsun?" diye sordu.

"Havada Shrike'a karşı hiç şansımız yok," diye açıkladı kız. "Karadayken onu atlatabileceğimi umuyorum."

"Karada mı?" diye sızlandı Tom. "Ah, yine Dış-Topraklar deme!"

Balon hızla alçalıyordu. Aşağıdaki karanlık manzara giderek büyüyor, ay ışığının birkaç sönük huzmesi ve bitki örtüsünün siyah lekeleri beliriyordu. Tepede, yoğun bulutlar hızla doğuya akıyordu. Shrike'ın havagemisinden iz yoktu. Tom kollarını gövdesine doladı. Yerden otuz metre kadar yukarıdaydılar, sonra on beş, sonra üç. Dallar balonun gövdesine çarptı, sürtündü; sepet sarsılarak kaydı ve çamurlu toprağa hızla çarpıp yeniden havaya yükseldi, sonra yeniden yere, yeniden havaya.

"Atla!" diye bağırdı Hester, balon tekrar yere değdiğinde. Tom atladı; sağını solunu çizen dalların arasından yumuşak toprağa düştü. Balon yeniden yükseldi; Tom bir an, Hester'ın onu çorak arazide ölüme terk etmesinden korktu. Avazı çıktığı kadar "Hester!" diye haykırdı. "Hester!" Solundaki çalılıktan bir hışırtı duydu ve kızın topallayarak yaklaştığını gördü. "Ah, şükürler olsun, Quirke!" diye fısıldadı.

Kızın durup bir süre dinlenmek ve sert, taşlık bir alan yerine yumuşak, ıslak toprağa düşmelerini sağlayan tanrılara şükretmek için yanına oturacağını sandı. Oysa Hester yanından dosdoğru geçip, topallaya topallaya kuzeydoğu yönünde yürümeyi sürdürdü.

Ayakta duramayacak kadar sarsılan ve titreyen Tom, "Dur!" diye bağırdı. "Bekle! Nereye gidiyorsun?"

Kız döndü, sanki Tom aklını oynatmış gibi baktı ona. "Londra'ya," dedi.

Tom inleyerek sırtüstü uzandı; yeni bir yorucu yürüyüş için güç toplamalıydı.

Tepesinde, onların ağırlığından kurtulan balon, gökyüzüne dönüyordu. Koyu renk bir gözyaşı damlası gibi bulutların arasında hızla kaybolup gitti.

Telegram: @cinciva

Birkaç dakika sonra, balonun peşindeki Shrike'ın havagemisinin motor sesini duydu. Derken geceden, ayazdan ve ay ışığının bozulmuş tepelerde sinsice dolanan örtüsünden başka şey kalmadı.

Telegram: @cinciva

14
LONCA BİNASI

Katherine en tepeden başlamaya karar verdi. Valentine'ın Londra'dan ayrılışının ertesi günü, babasının odasındaki terminalin pnömatik tüp sistemiyle, Belediye Başkanı'nın ofisine bir mesaj gönderdi. Yarım saat sonra Crome'un sekreterinden yanıt geldi: Belediye Başkanı, Bayan Valentine'la öğle saatinde görüşecekti.

Katherine soyunma odasına gidip, iş giysisine en benzeyen, dar siyah pantolonunu ve yüzgeç omuzlu gri ceketini giydi. Saçını geriye toplayıp eski bir arabanın arka lambalarından yapılmış bir tokayla tutturdu; altı hafta önce aldığı halde, takmaya fırsat bulamadığı, kulaklıklı son moda şapkasını bulup çıkardı. Dudaklarını renklendirip, ruju elmacık kemiklerinin üstünde azıcık gezdirdi. Kaşlarının arasına da, şık hanımlarda gördüğü sahte bir Lonca işareti olan küçük mavi bir üçgen çizdi. Bir defterle kalem buldu ve babasının ona on beşinci yaş gününde armağan ettiği, Londra'nın hemen her yerine girmesini sağlayan altın pasoyla birlikte, Valentine'ın ciddi görünüşlü, siyah evrak çantalarından birine yerleştirdi. Ardından aynadaki görüntüsünü inceleyip, birkaç hafta sonra keşif gezisinden dönenleri karşılamaya giderken düşledi kendini. Babasına, "*Hiçbir sorun kalmadı, her şeyi anlıyorum; daha fazla korkmana gerek yok artık...*" diyebilecekti.

On ikiye çeyrek kala evden çıkıp, Köpek'le birlikte Quirke Meydanı'ndaki asansör durağına yürüdü. Yolda yanından geçtiği insanların ona bakmaları hoşuna gitti. "*İşte, Bayan Valentine gidiyor,*" dediklerini düşledi. "*Belediye Başkanı'yla görüşmeye gidiyor...*" Asansör görevlilerinin hepsi onun yüzünü tanıdıklarından, "Günaydın Bayan Valentine," diye gülümseyerek, Köpek'i okşadılar ve Katherine'in Tepe Kat'a giden 11:52 asansörüne binmesi için pasosuna bakma gereği duymadılar.

Telegram: @cinciva

Asansör uğuldayarak yukarı çıktı. Katherine, Patemoster Meydanı'ndan canlı adımlarla geçerken, Köpek takla atan güvercinlere düşünceli düşünceli bakıp, Aziz Paul Katedrali'nin içinden yansıyan onarım seslerine dikti kulaklarını. Kısa süre sonra Lonca Binası'nın basamaklarını çıkıyor, refakatçi eşliğinde binanın içindeki küçük asansöre ilerliyorlardı. On ikiye bir kala, Belediye Başkanı özel ofisinin yuvarlak tunç kapısından içeriye alındı Katherine.

"Ah, Bayan Valentine. Bir dakika erken geldiniz." Crome, odanın öteki ucundaki kocaman masasından başını kaldırıp baktı ve okumakta olduğu rapora geri döndü. Başının hemen arkasında Aziz Paul Katedrali'ne bakan yuvarlak bir pencere vardı; kalın camın gerisinde yapı, tıpkı berrak suda görünen batık bir tapınak misali dalgalanıyor, gerçek dışı görünüyordu. Ofisin duvarlarının matlaştırılmış tunç kaplamalarına loş gün ışığı yansıyordu. Tablo, perde ya da herhangi bir süs yoktu; zemin çıplak metaldi. Katherine, ayakkabılarının tabanından işleyen soğuğu hissedip titredi.

Belediye Başkanı onu, sonsuzca sürecekmiş gibi gelen elli dokuz saniye boyunca bekletti. Raporu elinden bıraktığında, Katherine'in huzursuzluğu doruğa ulaşmıştı. Crome, daha önce gülümseme görmemiş, ama nasıl yapılacağını kitapta okumuş biri gibi, hafifçe gülümsedi.

"Babanın keşif ekibinden, menzilimizin dışına çıkmadan önce, şifreli bir telsiz sinyali aldığımı duyunca eminim çok sevineceksin," dedi. "*13. Kat Asansörü*'nde her şey yolundaymış."

"Çok iyi!" dedi Katherine; bunun eve dönüşe geçene kadar babasından alacağı son haber olduğunu biliyordu. Mühendisler bile, birkaç yüz mili aşan uzaklıklardan telsiz sinyali göndermeyi başaramamışlardı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Crome.

"Evet..." dedi Katherine; söylediklerinin kulağa aptalca gelmesinden korkup duraksadı. Crome'un soğuk ofisi ve ondan da soğuk gülümsemesi karşısında, bu kadar çok makyaj yapmamış ya da bu rahatsız edici resmi giysileri giymemiş olmayı diledi. Ne var ki, buraya bir amaç için gelmişti. "O kızın kim olduğunu ve niye babamı öldürmeye kalkıştığını öğrenmek istiyorum," dedi pat diye.

Belediye Başkanı'nın gülümsemesi kayboldu. "Baban onun kim olduğunu bana söylemeyi hiçbir zaman uygun görmedi. Valentine'ı öldürmeyi niye bu kadar çok istediği hakkında hiçbir fikrim yok."

Telegram: @cinciva

“Sizce MEDUSA’yla ilgili olabilir mi?”

Crome’un bakışları birkaç derece daha soğudu. “Bu konu seni hiç ilgilendirmez!” diye azarladı onu. “Valentine sana ne söyledi?”

“Hiçbir şey!” dedi Katherine hepten telaşlanarak. “Ama korktuğunu görebiliyorum; bunun nedenini bilmem gerek, çünkü-”

Masasından kalkıp Katherine’in yanına gelen Crome, “Beni dinle, çocuk,” dedi. İnce elleri kızın omuzlarını kavradı. “Valentine senden sır saklıyorsa, iyi bir neden içindir. Onun işinde henüz anlayamayacağın yönler var. Unutma, her şeye sıfırdan başladı; ben onu keşfetmeden önce, Dış-Topraklar’da yaşayan sıradan bir toplayıcıydı. Yeniden o duruma düşmesini mi istiyorsun? Ya da daha kötüsüne?”

Katherine, Crome’dan tokat yemiş gibi hissetti. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildiyse de, kendine hâkim oldu.

“Evine git ve onun dönmesini bekle,” diye emretti Crome. “Büyüklerin işini onlara bırak. Kızdan da, MEDUSA’dan da kimseye söz etme.”

Büyüklerin işi mi, diye düşündü Katherine öfkeyle. *Beni kaç yaşında sanıyor bu adam?* Ama başını eğip, “Peki, Belediye Başkanı,” dedi uysal uysal ve, “Haydi gel, Köpek,” dedi sonra da.

“Ayrıca, o hayvanı bir daha Tepe Kat’a getirme,” diye seslendi Crome. Sesi kızın ardından dış ofise çıktı; sekreterler dönüp, Katherine’in gözyaşıyla ıslanmış, kızgın yüzüne baktılar.

Quirke Meydanı’na geri gitmek için bindiği asansörde, “Ona gününü göstereceğiz, Köpek!” diye fısıldadı kurdunun kulağına.

Doğruca eve dönmek yerine Circle Park’ın kıyısında bulunan Clio Tapınağı’na uğradı. Hoş kokulu karanlıkta sakinleşmeye ve bundan sonra ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Nikolas Quirke tanrı ilan edilince, çoğu Londralı eski tanrı ve tanrıçaları önemsemez olduğundan, Katherine tapınakta tek başınaydı. Puerto Angeles’tayken annesinin tanrıçası olan ve koyu renk gözleri, müşfik gülümsemesiyle heykelini annesine benzettiği Clio’yu seviyordu. Annesinin ona öğrettiklerini anımsadı -zavallı tanrıçanın gelişme fırtınasıyla nasıl durmadan gerilere sürüklendiği, ama onun yine de zaman zaman nasıl gelip de tarihin gidişatını değiştirmeleri için insanlara ilham

Telegram: @cinciva

vermeyi başardığı hakkında anlattıklarını. Başını kaldırıp heykelin narin yüzüne baktı; "Ne yapmalıyım, Clio? Belediye Başkanı bana hiçbir şey anlatmazsa, babama nasıl yardım edebilirim?" dedi.

Gerçek bir yanıt gelmesini beklemiyordu; gelmedi de zaten. Babası ve zavallı Tom Natsworthy için çabucak dua etti, Clio'ya adaklarını sunup çıktı.

Clio Konağı'na doğru yolu yarılamıştı ki, ansızın aklına bir fikir geldi. Ona tanrıça tarafından yollanmış olmalıydı, öylesine beklenmedikti çünkü. Tom'un aşağıya düştüğü gece, atık kanallarına doğru koşarken, karşı yönden gelen biriyle geçiştiğini anımsadı Katherine; genç Mühendis Çırağı'nın öyle beti benzi atmış, öyle sarsılmış bir hali vardı ki, olup biteni görmüştü *mutlaka*.

Güneşle aydınlanmış parkın içinden eve koşturdu. Aradığı yanıt o genç Mühendis'teydi! Ayrıştırma Bölümü'ne inip onu bulacaktı! Neler olduğunu, hain Magnus Crome'dan hiçbir yardım almadan öğrenecekti!

Telegram: @cinciva

15
PASLISU BATAKLIKLARI

Tom ve Hester bütün gece yürümüşlerdi ve güneş soluk bir tepsi halinde sabah sisinin arasından yükselirken bile, ara sıra soluklanmanın dışında hiç durmadan devam ediyorlardı. Bulundukları arazi birkaç gün önce katettikleri çamur ovalarından çok farklıydı. Sık sık bataklık alanların ya da tuzlu su göletlerinin çevresinden dolanmak zorunda kalıyorlardı. Arada bir, yabani ot bürümüş, eski kasaba tekerleklerinin derin yarıklarına girseler de, buradan yıllardır hiçbir yerleşmenin geçmediği açıktı. Fundalık bürümüş izleri ve genç ağaçlarla yeşillenmiş dağ eteklerini işaret eden Hester, "Çalıların nasıl büyüdüğünü görüyor musun?" dedi. "Yarı hareketli, küçük bir köy bile, yakıta dönüştürmek için bunları keserdi."

"Buranın toprağı fazla yumuşaktır belki," diye fikir yürüttü Tom; yirminci kez yarı beline kadar yoğun çamura batmıştı. Londra Müzesi'nin giriş holünde asılı koca Av Alanı haritasını anımsamaya çalışıyordu. Merkezdeki dağlardan Kazak Denizi'nin kıyılarına dek, kilometrelerce yayılan sazlıkları ve mavi renkle gösterilmiş incecik çaylarıyla, engin bataklık topraklar uzanıyordu; hepsi, *Kasabalar ve Kentler İçin Elverişsizdir,* diye işaretlenmişti. "Bence burası Paslısu Bataklıkları'nın kıyısı olmalı. Adını, yollarını şaşırıp içine batan kasabaların paslanarak rengini kırmızıya dönüştürmesinden almış. Yalnızca deli cesareti olan bir belediye başkanı kasabasını buraya getirir."

"Öyleyse, Wreyland ve Anna Fang bizi sandığımdan çok daha güneye getirmişler," diye fısıldadı Hester kendi kendine. "Londra binlerce kilometre uzakta demektir. Ona yeniden yetişmemiz aylar alacak ve Shrike da hep benim peşimde olacaktır."

"Ama onu kandırdın!" diye anımsattı Tom. "Ondan kurtulmayı başardık!"

Telegram: @cinciva

“Uzun süre kanmaz,” dedi Hester. “Çok geçmeden izimizi tekrar bulacaktır. Yoksa ona niye İz Sürücü desinler ki?”

Hester dur duraksız önden yürüyerek Tom’u bayırlardan aşırıp, balçıklardan geçirip, insanı fena sokan sineklerin vızıldadığı vadilerden sürükledi. İkisi de bitap düşüp hırçınlaştılar. Tom biraz oturup dinlenmeyi önerdiği bir sefer Hester, “İstediğini yap. Bana ne?” diyerek onu tersledi. Tom sinirlendiyse de, sesini çıkarmadan, yorgun argın yürümeyi sürdürdü. Ne kadar da korkunç, çirkin, hain, acınası bir kızdı bu! Onca yaşadıklarına ve Dış-Topraklar’da yaralıyken ona yardım etmesine karşın, yine de Tom’u terk etmeye hazırdı. Keşke Shrike yakalamış olsaydı onu da, kendisi Khora ya da Bayan Fang’le kaçmış olsaydı. *Onlar,* Tom’a sızlayan ayaklarını dinlendirmesi için izin verirlerdi…

Ancak karanlık çöküp de, bataklıklardan mamut hayaletlerine benzeyen yoğun sis bulutları yükselmeye, yerdeki bitkilerden bir İz Sürücü’nün ayak sesine benzeyen hışırtılar duyulmaya başladığında, Hester yanında diye sevindi. Birkaç bodur ağacın arasında geceyi geçirebilecekleri bir yer buldu Hester. Daha sonra Tom, avlanan bir baykuşun ani çığlığıyla huzursuz uykusundan sıçrayınca, Hester’ın arkadaş canlısı bir çörten yaratık -*gargoyie* gibi yanına oturmuş, nöbet tuttuğunu gördü. “Her şey yolunda,” dedi kız ve birkaç dakika sonra, Tom’un daha önce de yakaladığı kısa süreli bir duygusallık içinde, “Onları özlüyorum, Tom. Annemi ve babamı,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Tom. “Ben de benimkileri özlüyorum.”

“Londra’da hiç mi ailen yok?”

“Hayır.”

“Arkadaşların da mı yok?”

Biraz düşündü Tom. “Yok sayılır.”

Kısa bir süre sonra, “O kız kimdi?” diye sordu Hester.

“Ne? Nerede?”

“O gece Ayrıştırma’da, senin ve Valentine’ın yanındaki . ”

“O Katherine’di,” dedi Tom. “Şey:… Valentine’ın kızı.”

Hester başını salladı. “Güzel kız,” dedi.

Telegram: @cinciva

Bunların ardından Tom, Katherine'in bir havagemisiyle yardıma geldiğini, onları bulutların üstündeki parlak ışığa taşıdığını düşleyerek kolayca uyudu. Yeniden gözlerini açtığında şafak söküyordu ve Hester onu sarsıyordu.

"Dinle!"

Dinledi; duyduğu ses ne ormanın ne de suyun sesiydi.

"Bir kasaba mı?" diye sordu umutla.

"Hayır..." Hester başını yana eğmiş, sesi kavramaya çalışıyordu. "Bu bir Rotwang hava-motoru..."

Gökyüzünden doğru inen ses gittikçe artıyordu. Girdap gibi dönen sisin üstünde bir Londra keşif gemisi parladı.

Donakaldılar; başlarının üstündeki ıslak, kara dalların yarattığı kafesin onları gizleyeceğini umdular. Havagemisinin gümbürtüsü hafifledi, ardından yine arttı; turluyordu. "Shrike bizi görebilir," diye fısıldadı Hester; yukarıya, görüşü engelleyen beyaz sise baktı. "Bizi izlediğini hissedebiliyorum..."

"Hayır, hayır," diye ısrar etti Tom. "Biz havagemisini göremiyorsak, o bizi nasıl görebilir? Çok mantıksız..."

Ancak, epeyce tepelerindeki Diriltilen, gözlerini kızılötesine ayarlayıp ısı algılayıcılarını açınca, ağaçların yumuşak gri kütleleri arasında parlayan iki insan formu görür. "YAKLAŞIN," diye buyurur.

"Madem onları şu anda açıkça görebiliyorsun, " diye homurdanır havagemisinin pilotu, "o kahrolası balonun boş olduğunu, balonu Av Alanı'nın yarısına kadar kovalamadan önce söyleseydin ya."

Shrike yanıt vermez. Bu mızmız Tek-Yaşamlı'ya açıklama yapmanın ne anlamı vardır ki? Shrike, yeniden bulutların üstüne yükseldiği an balonun boş olduğunu görmüş, ancak bunu kendine saklamayı yeğlemiştir. Hester Shaw'un hızlı düşünme becerisinden hoşnut kalmıştır; bu nedenle de kafası ağır işleyen bu Mühendis Havacı boş balonu kovalarken, Hester'ın ödül olarak birkaç saat fazla yaşamasına izin vermiştir.

Gözlerini yeniden normal ayarlarına getirir. Hester'ı zor yoldan, yani koku, ses ve normal görüşüyle avlayacaktır. Havagemisi sisin içinde aşağıya süzülürken, kızın yüzünü gözünün önüne getirir ve bunu zihnine yerleştirir.

Telegram: @cinciva

“Koş!” dedi Hester. Havagemisi bir iki metre ötede, sisin içinden korkunç bir hayal gibi çıkıverdi; rotorları sisi yumurta akıymış gibi çırparken yere indi. Hester, Tom’u işe yaramaz saklanma yerlerinden dışarıya, ağaç kökleriyle boğum boğum, vıcık zeminde sürükledi. Attıkları her adımda beyaz su damlaları fışkırdı, simsiyah balçık çizmelerine doldu. Körlemesine koştular, ta ki, Tom ansızın duran Hester’a arkadan çarpıp ikisi de yere yuvarlanana kadar.

Daire çizmişlerdi. Havagemisi hemen önlerinde süzülmekteydi ve devasa bir şey yollarını kapatıyordu. Dans eden su damlacıklarıyla dolu iki soluk yeşil ışık huzmesi saplandı üstlerine. “HESTER,” diye gıcırdadı metalik bir ses.

Hester el yordamıyla silah olarak kullanabileceği bir şey arandı ve eğri büğrü kuru bir dal yakaladı. “Daha fazla yaklaşma, Shrike!” diye uyardı. “O güzel yeşil gözlerini patlatırım! Kafanı yarıp beynini çıkartırım!”

“Haydi, gel!” diye cıyakladı Tom. Paltosunun kenarını çekiştirerek kızı uzağa sürüklemeye çalışıyordu.

Dönüp Tom’a kısa bir bakış atma riskini göze alan Hester, “Nereye gideceğiz?” dedi. Shrike azametle yaklaşırken, eğreti sopayı tutuşunu değiştirdi ve durduğu yerden ayrılmadı.

“İYİ İŞ ÇIKARDIN HESTER, AMA AV SONA ERDİ.” İz Sürücü ıslak toprakta dikkatle ilerliyordu. Attığı her metal adımda tıslayan bir buhar halkası yükseliyordu yerden. Ellerini kaldırdı, pençeye benzer bıçaklar çıktı dışarı.

“Londra hakkındaki fikrini değiştiren ne oldu, Shrike?” diye bağırdı Hester öfkeyle. “Crome’un iş bitiricisi haline nasıl geldin?”

“BENİ LONDRA’YA SEN SÜRÜKLEDİN, HESTER.” Shrike durakladı ve ölü suratına çelik bir gülümseme yayıldı. “ORAYA GİDECEĞİNİ BİLİYORDUM. ORAYA SENDEN ÖNCE VARMAK İÇİN KOLEKSİYONUMU SATIP BİR HAVAGEMİSİ TUTTUM.”

“Kurmalı insanlarını mı sattın?” Hester’ın sesi şaşkınlık doluydu. “Shrike, madem beni bu kadar çok istiyordun, niye izimi sürmekle yetinmedin?”

“AV ALANI’NI TEK BAŞINA GEÇMENE GÖZ YUMMAYA KARAR VERDİM,” dedi Shrike. “O BİR SINAVDI.”

“Sınavı geçtim mi bari?”

Telegram: @cinciva

Shrike onu duymazlıktan geldi. “LONDRA’YA VARDIĞIMDA BENİ DOĞRUCA MÜHENDİSLİK BİNASI’NA GÖTÜRDÜLER, AYNEN TAHMİN ETTİĞİM GİBİ. SENİN GELMENİ BEKLEYEREK ORADA ON SEKİZ AY GEÇİRDİM. MÜHENDİSLER BENİ ONLARCA KEZ PARÇALARA AYIRIP YENİDEN BİRLEŞTİRDİLER, AMA HEPSİNE DEĞERDİ. MAGNUS CROME’LA BİR ANLAŞMA YAPTIM. EN BÜYÜK ARZUMU GERÇEKLEŞTİRECEĞİNE SÖZ VERDİ.”

“Ah, harika,” dedi Hester güçlükle. İz Sürücü’nün neden söz ettiğini merak etmişti.

“AMA, ÖNCE ÖLMEN GEREKİYOR.”

“Niye, Shrike?”

Yanıt, boğuk, kuş ötüşü gibi bir uğultuyla boğuldu; İz Sürücü’nün havagemisi onsuz mu kalkıyor diye merak etti Tom. Yukarı baktı. Gemi aynı yerde duruyordu; ama pervanelerin düzenli vınlamasını bastıran yeni bir ses vardı: Her saniye biraz daha artan gümbürtülü, tiz bir uğultu. Shrike bile rahatsız olmuşa benziyordu. Gözleri titreşirken, kafasını yana eğip dinledi. Ayaklarının altında zemin sarsılmaya başladı.

İz Sürücü’nün gerisindeki sisin içinden çamur ve sudan bir duvar patladı, beyaz beyaz köpüklenerek birbirinin üstüne devrildi. Arkadan da, sekiz kalın tekerlekle ilerleyen küçücük, eski tarz bir kasaba çıkageldi. Hester hızla geriye kaçmaya çalışırken, Shrike kızın yüzünde beliren ifadeyi gördü ve nedenini anlamak için arkasına döndü. Tom, Hester’ı ensesinden kavrayıp, onu da savurarak yana doğru attı kendini. Havagemisi dönerek kaçmaya çalıştıysa da, hızla yaklaşan kasabanın tekerlerine takılıp parçalandı, tutuşan enkazı çamura gömülüp ezildi. Birkaç saniye sonra, İz Sürücü’nün “HESTER!” diye kükrediğini duydular, dev ön teker onu altına almıştı.

Hester’la Tom birbirlerine kenetlenmiş bir halde yuvarlandılar da yuvarlandılar; kasaba yanlarından uğuldayarak geçti. Çivi ve pistonları parıldıyor, metalden kıvılcımlar çıkıyor, gözlem güvertelerinden aşağıya minik siluetler bakıyor ve sisin içinde boğuk bir klakson sesi uzun uzun yankılanıyordu. Derken, nasıl birdenbire ortaya çıktıysa, aynı hızla kayboldu gitti kasaba. Hava, duman ve sıcak metal kokuyordu.

Doğruldular. Havagemisinden geriye kalan parçalar alev alev yanarak aşağıya süzülüyordu. İz Sürücü’nün durmuş olduğu yerdeki derin tekerlek izine hızla parlak siyah çamur doluyordu. Balçığın içinden demir ele

Telegram: @cinciva

benzeyen sivri bir şey çıkıyordu; bir buhar bulutu yükseldi üstünden ve yavaşça yok oldu.

"Acaba... *öldü* mü?" diye sordu Tom, korkudan titreyen bir sesle.

"Az önce üstünden bir kasaba geçti," dedi Hester. "Pek iyi durumda olduğunu sanmam..."

Tom, Shrike'ın "en büyük arzum" derken, neyi kastettiğini merak etti. Tek istediği Hester'ı öldürmekse, niye onun peşine düşmek için değerli koleksiyonunu satmıştı ki? Artık bunu öğrenmek mümkün değildi. "Havagemisindeki zavallı adamlar..." diye fısıldadı.

"Onlar, Shrike'ın bizi öldürmesine yardım etmek için gönderildiler, Natsworthy," dedi kız. "Onlar için boş yere üzülme."

Birkaç dakika sessizce sisi izlediler. Ardından, "Acaba neden kaçıyordu?" dedi Tom.

"Ne demek istiyorsun?"

"O kasaba," dedi Tom, "çok hızlı ilerliyordu... Bir şey onu takip ediyor olmalı..."

Hester, Tom'a baktı ve ne demek istediğinin ayırdına vardı yavaşça.

"Ah, *yıkıcılar*!" dedi.

İkinci kasaba neredeyse o anda üstlerine doğru gelmeye başladı. Kocaman, fıçı şeklinde tekerleriyle ilkinden daha büyüktü. Şakacı biri, kasabanın çenelerinin üstüne dişlek bir sırıtış çizmiş, *MUTLU YİYİCİ* diye yazmıştı.

Kasabanın önünden kaçacak kadar zamanları yoktu. Bu kez Hester, Tom'u yakaladı. Delikanlı, kızın bir şeyler bağırdığını gördü, ancak motorların gıcırtılı gümbürtüsünden ne söylediğini kavraması zaman aldı.

"*Buna binebiliriz! Benim yaptığımı yap!*"

Kasaba üstlerinden yuvarlanırken, her iki yanlarından tekerlekler geçiyordu. Yükselen bir çamur dalgası onları sabanın yoluna çıkmış iki karınca misali kaldırıp öyle yukarı fırlattı ki, neredeyse gümbürdeyen metal tavana yapışacaklardı. Hester dalganın tepesinde bir sörfçü gibi çömelirken, Tom onun yanında sağa sola yalpaladı, her an yaşamının bir vinç darbesiyle ya da tekerlerin altına savrularak son bulmasını bekliyordu. Hester yine bağırarak bir şeyler işaret ediyordu. Bir egzoz borusu devasa bir yılan gibi hızla yanlarından geçiyordu; kasabanın altındaki deliklerden gelen titrek ocak alevlerinin ışığında, bir bakım platformunun parmaklığını güçlükle seçti. Hester parmaklığa tutunup kendini yukarı

Telegram: @cinciva

çekti; Tom da peşinden fırladı. Elleri bir an boşlukta kaldıysa da, neredeyse kollarını koparacak, paslı bir demir parçası yakaladı parmakları. Hester aşağı uzandı, onu kemerinden sıkıca kavrayıp çekti, kurtardı.

Titremeleri yatışıp güçlükle ayağa kalkmaları epeyce zaman aldı. Her ikisi de, Dış-Topraklar çamurundan kabaca yapılmış heykellere benziyordu; üstleri başları, saçları ve yüzleri çamur içindeydi. Tom kıl payı kurtulmalarının ve hâlâ hayatta olmasının şaşkınlığıyla elinde olmadan gülüyordu; Hester da ona katıldı. Daha önce Hester'ın güldüğünü hiç duymamış ve kimseye karşı, o an ona hissettiği kadar yakınlık hissetmemişti.

"Her şey daha iyi olacak!" dedi Hester. "Çok daha iyi! Şimdi yukarı çıkıp nereye bindiğimizi öğrenelim!"

Her neyse, çok küçük bir kasabaydı, hatta yalnızca bir banliyöydü. Tom, nasıl bir yer olduğuna kafa patlatırken, Hester bir bodrum kapağının kilidini açtı ve Tom'u motorların ısısıyla buharlanmış, duvarları paslı, uzun bir merdiven boşluğundan yukarıya çıkardı. Delikanlı burayı, avın bol bulunduğu, dolayısıyla kentlerin küçük uydu kasabalar oluşturabildiği o muhteşem eski günlerde, Londra'nın kurduğu banliyölere, Crawley ya da Purley Spokes'a benzetti biraz. Eğer öyleyse, Londra'yla ticaret anlaşmasına sahip, kendine ait ticaret havagemileri olabilirdi.

Yine de aklını kurcalayan bir şey vardı: *Yalnızca deli cesareti olan bir belediye başkanı kasabasını buraya getirir...*

Crawley yada Purley Spokes, bir kasabacığı niye korkunç Paslısu Bataklıkları'nın içerilerine doğru kovalasındı ki?

Merdiven boşluğunu tırmanınca, ikinci bir kapağa ulaştılar. Bu kilitli değildi ve üst güverteye açılıyordu. Soğuk bir rüzgâr, sisi metal binaların arasına üflüyor; takip hızla sürerken, güverte plakaları sarsılıp sallanıyordu. Sokaklar terk edilmişe benzese de, Tom küçük kasabalarda birkaç yüz kişinin yaşadığını biliyordu. Belki hepsi motor dairelerinde çalışıyor ya da evlerinin güvenli ortamında, kovalamanın sona ermesini bekliyorlardı.

Ancak, hiç hoşuna gitmeyen bir şey vardı burada; umduğu küçük, temiz banliyö değildi bu. Güverte plakaları paslı ve pürüzlüydü; köhne

Telegram: @cinciva

evler kocaman yedek motorların gölgesinde kalmıştı. Başka kasabalardan yağmalanıp buraya gelişigüzel tutturulmuş motorlar, binaları saran ve güverte plakasında açılmış deliklerden aşağıya inen devasa tüp ağıyla bir alt güvertedeki ana motorlara bağlanmıştı. Arkada da, Tom parklar ve gözlem platformları görmeyi beklerken, banliyönün kenarını silah yatakları ve ahşap siper mezbeleliği çevreliyordu.

Hester, Tom'a sessiz olmasını işaret edip, onu sis basmış kıç tarafa yöneltti; burada, Tom'un Belediye Binası olduğunu tahmin ettiği, yüksekçe bir yapı gördüler. Yaklaştıkça, giriş kapısının üstündeki tabela okunur hale geldi:

DUBA TEKER'e
hoş geldiniz!
Nüfus:~~500~~ ~~467~~ 212
ve artmakta!

Tepesinde de siyah beyaz bir bayrak dalgalanıyordu; sırıtan bir kurukafa ve çapraz kemikler.

"Ulu Quirke!" dedi Tom soluğu kesilerek. "Burası bir korsan banliyö!"

Ansızın, her taraflarındaki sisli sokaklardan çıkan, en az kasaba kadar bakımsız, zayıf ve asık yüzlü, vahşi bakışlı insanlar, ellerinde Tom'un şimdiye dek gördüğü en büyük silahlarla onlara doğru yaklaşmaya başladılar.

Korsan banliyö hızla yoluna devam ederken, Paslısu'ya yalnız sazlıklarda dolaşan küçük yaratıkların bozduğu bir sessizlik çöker yeniden. Derken, derin tekerlek izlerinden birinin içinde balçık fokurdar ve Shrike'ın seğiren enkazını kusup dışarı atar.

Haykıran bir çadır kazığı gibi çamurun derinlerine çakılmış; ezilmiş, büzülmüş, bükülmüştür. Sol kolu birkaç yıpranmış kablonun ucundan sarkmakta, sağ bacağıysa hareket etmemektedir. Bir gözü kararmış ve körelmiş, diğerininse görüşü bulanıktır; dolayısıyla, düzeltmek için sürekli başını sallamak zorundadır. Belleğinin bazı bölümleri silinmiş, ama gerisi kendiliğinden yerine gelmiştir. Banliyönün tekerlek izlerinden uzaklaşırken, çarpışmak üzere yapıldığı eski savaşları anımsar: Tepe 20'de Tesla Silahları buzdan şimşekler

Telegram: @cinciva

gibi çatırdayarak, onu demir kemikleri üstündeki etini kızartan bir ateşle sardı. Ama ölmedi. Lazar Tugayı'ndan geriye tek o kaldı ve her zaman kurtuldu. Shrike'ın işini bitirmek için bir iki kasaba tarafından ezilmekten fazlası gerekir.

Pençelerinin yardımıyla sert toprağa doğru ilerler yavaş yavaş. Hester'ın sağ kaldığından emin olana kadar çevreyi koklar, araştırır, tarar. Onunla gurur duyar. En büyük arzusu! Yakında onu tekrar bulacak ve sonsuz yaşamının yalnızlığı dinecektir.

Banliyö, toprakta derin oyuklar bırakmıştır. Bacaklarından biri işe yaramaz halde arkasından sürüklense de, bir gözünü yitirmiş olsa da, zihni zaman zaman bulansa da, iz sürmek kolay olacaktır. İz Sürücü, başını geriye atar ve boş bataklıkta av çığlığını haykırır.

Telegram: @cinciva

16
DIŞKI HAVUZLARI

Londra, eskiden Avrupa olarak bilinen kıta boyunca, altındaki toprağı öğüte öğüte, günlerdir yoluna devam ediyordu. Sanki önünde muhteşem bir ödül vardı. Oysa, Tuzçengeli'ni yediğinden beri, gözcülerin tek tespiti birkaç ufak toplayıcı kasaba olmuştu; ama Magnus Crome onları yakalamak için bile kentin yön değiştirmesine izin vermemişti. Halk iyice huzursuzlanmaya, Belediye Başkanı'nın neyin peşinde olduğunu fısıldaşmaya başlamıştı. Londra bugüne dek hiç bu kadar uzaklara ve bu kadar hızlı ilerlemeyi amaçlamamıştı. Ortada kıtlık söylentileri dolaşıyordu; motorların ısısı güverte plakalarının arasından yukarı yayılıyor; öyle ki, Altıncı Kat'ın kaldırımlarında yumurta pişer, deniyordu.

Aşağıda, Ayrıştırma Bölümü'nde sıcaklık dayanılmazdı; Katherine, Tartarus Sokağı'nda asansörden dışarı adımını attığında fırına girmiş gibi oldu. Daha önce Ayrıştırma'nın bu kadar aşağılarına inmemişti; bu yüzden, gürültü ve karanlığın yarattığı şaşkınlıkla bir süre asansör terminalinin basamaklarında gözlerini kırpıştırarak durdu. Birinci Kat'ta Circle Park'ı aydınlatan güneşi ve gül çalılıklarını kıpırdatan serin esintiyi bırakmıştı. Buradaysa, gruplar halinde adamlar koşuşturuyor, klaksonlar çalıyor ve yakıt dolu büyük vagonlar yanından geçip ocaklara gidiyordu.

Bir an, eve dönmeyi düşündüyse de, babasının iyiliği için, buraya gelme amacını gerçekleştirmeliydi. Derin bir soluk alıp sokağa girdi.

Yukarı Londra'yla hiçbir benzerlik yoktu. Burada onun yüzünü kimse tanımıyordu; yanından geçenlere yol sorduğunda kaba davrandılar, mola saatinde kaldırımlarda aylaklık eden işçiler ıslık çalıp, "Merhaba, tatlım!" ya da "O şapkayı nerden aldın?" diye laf attılar. İriyarı bir ustabaşı, bir grup prangalı mahkûma yol açmak için onu kenara itti. Yakıt borularının altındaki sunaklarda motor dairelerinin ve duman bacalarının kambur tanrısı İsli Pete'in heykelleri etrafı süzüyordu. Katherine başını dikleştirip,

Telegram: @cinciva

onu korumak için yanında bulunduğuna sevindiği Köpek'in kayışını sıkıca kavradı.

Gerçeği öğrenmeyi umacağı tek yerin burası olduğunu biliyordu. Babası uzakta, Tom kayıp ya da ölü, Magnus Crome da konuşmamaya kararlı olduğuna göre, Londra'da, yüzü yaralı kızla ilgili sırrı bilebilecek tek bir kişi kalıyordu geriye.

Onu bulmak hiç kolay olmadı; ancak şükür ki, Hurdacılar, Ocakçılar, Tekerlek İşçileri ve Birleşmiş Ayrıştırma İşletmecileri Loncası'nın kayıt bürosu çalışanları Thaddeus Valentine'ın kızına memnuniyetle yardım ettiler. O akşam atık kanallarının yakınlarında bir Mühendis Çırağı varsa, dediler, mahkûm işçileri denetliyor olmalı. Eğer Çırak mahkûm işçileri denetliyorduysa, o zaman mutlaka Derin Ayrıştırma'daki Mühendisler'in deneysel hapishanesinden gelmiştir. Birkaç soru daha sorup, bir Ayrıştırma ustabaşısına azıcık rüşvet de verince, Katherine bir isim elde etti: Mühendis Çırağı Pod.

İşte, Belediye Başkanı'yla görüşmesinden yaklaşık bir hafta sonra, Çırak'la konuşmaya gidiyordu.

Derin Ayrıştırma Hapishanesi, dev bir taşıyıcı sütunun kaidesi çevresinde toplanmış, küçük bir kasaba büyüklüğündeki yapılar grubundan oluşuyordu. Katherine işaret direklerini izleyerek, paslı bir köprü iskeletine oturtulmuş, küre biçiminde metal bir yapı olan yönetim binasına ulaştı. Denetçilerin aşağıdaki hücre binalarını, talim avlularını ve yosun tarlalarını görebilmesi için, bina ağır ağır dönüyordu. Giriş koridorundaki neon ışıklar beyaz metal alanda parıldıyordu. Katherine içeri girerken, bir Mühendis ağır adımlarla yaklaştı. "İçeriye köpek sokmak yasak!" dedi.

Katherine en tatlı gülümsemesini takınarak, "O bir köpek değil, kurt," diye yanıtladı. Köpek naylon paltosunu koklamaya çalışınca, adam geriye sıçradı. İnce, kıvrık dudaklı, kelinde egzama lekeleri olan, ciddi görünümlü bir adamdı. Paltosundaki rozette, *Ayrıştırma Denetçisi Nimmo* yazıyordu. Katherine ona gülümseyip, başka itirazlarda bulunmasına fırsat vermeden, altın pasosunu gösterdi; "Baştarihçi olan babam adına bir görev için

Telegram: @cinciva

buradayım," dedi. "Çıraklarınızdan biriyle, Pod adındakiyle görüşmem gerek."

Denetçi Nimmo gözlerini kırpıp kekelemeye başladı: "Ama... ama..."

"Magnus Crome'un ofisinden geliyorum," diye yalan attı Katherine. "İsterseniz sekreterini arayıp sorabilirsiniz..."

"Hayır, öyle olduğundan eminim..." diye mırıldandı Nimmo. Daha önce, Ayrıştırma Bölümü'nün dışından hiç kimse bir çırakla görüşmek istememişti; bu durum Nimmo'nun hoşuna gitmedi. Buna karşı bir yasa vardı muhtemelen, ama Belediye Başkanı'nı tanıyan biriyle tartışmak istemedi. Katherine'e beklemesini söyleyip, hızla yanından ayrıldı ve koridorun sonunda, cam duvarlı bir ofise girip gözden kayboldu.

Katherine, Köpek'in başını okşayarak ve yanlarından geçen beyaz paltolu, kel kafalılara kibarca gülümseyerek bekledi. Çok geçmeden Nimmo geri döndü. "Çırak Pod'un yerini öğrendim," diye bildirdi. "60. Bölge'ye gönderilmiş."

"Ah, çok iyi, Bay Nimmo!" dedi Katherine; yüzü aydınlanmıştı. "Onu buraya çağırabilir misiniz?"

"Elbette, hayır," diye terslendi Mühendis; önemsiz bir Tarihçi kızından emir almak hiç hoşuna gitmemişti. Ancak, madem 60. Bölge'yi görmek istiyor, onu götürecekti. "Beni izleyin," dedi küçük bir asansöre doğru yönlenerek. "60. Bölge zeminaltı güvertelerdedir."

Zemin-altı-güverteler, Londra'nın her tür tesisatının bulunduğu yerdi. Katherine okul kitaplarında orayla ilgili bilgiler okuduğundan, derinlere inmeye hazırlıklıydı; ne var ki, hiçbir şey onu karşılaşacağı kokuya hazırlayamazdı. Asansör aşağıya varıp da kapısı açıldığı an çarptı koku onu. Islak dışkıdan bir duvarın içine girmek gibiydi.

"Burası en ilginç deneysel laboratuvar birimlerimizden, 60. Bölge," dedi kokuyu almamışa benzeyen Nimmo. "Bu bölgede görevlendirilen mahkûmlar, kent atıklarının geridönüşümünü sağlayacak heyecan verici yeni yöntemler geliştirilmesine yardım ediyorlar."

Katherine mendilini burnuna tutarak asansörden dışarıya adımını attı. Az aydınlatılmış, çok geniş bir alanda buldu kendini. Önünde, her biri Clio Konağı'ndan ve bahçelerinden daha büyük, üç havuz tank vardı. İçlerine, alçak tavandan sarkan dolambaçlı borulardan, leş kokan, sarı kahverengi pislik damlıyor; koyu gri mahkûm tulumları giymiş insanlar, göğüs

Telegram: @cinciva

hizasındaki pisliğin içinde bata çıka, ellerindeki uzun saplı tırmıklarla yüzeyde birikenleri topluyorlardı.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Katherine. "O şey de *nedir?*"

"Birikinti, Bayan Valentine," dedi Nimmo, sanki gururla. "Dışkı. Atık. İnsan beslenmesinin yan ürünü."

"Söylemeye çalıştığınız şey... kaka mı?" dedi Katherine dehşet içinde.

"Teşekkür ederim, Bayan Valentine; aradığım sözcük buydu, sanırım." Nimmo ona dik dik baktı. "Sizi temin ederim, bunun iğrenilecek bir yanı yok. Hepimiz... eh... zaman zaman tuvaleti kullanırız. Eh, şimdi... şeyinizin... *kakanızın* nereye gittiğini öğrenmiş oldunuz. 'İsraf etme - muhtaç olma', Mühendisler'in düsturudur, bayan. İnsan dışkısı doğru işlendiğinde, kentimizin motorları için elverişli bir yakıta dönüşür. Bir yandan da, onu lezzetli ve besin değeri yüksek bir çereze dönüştürmenin yollarını arıyoruz. Mahkûmlarımızı yalnızca bununla besleriz. Ne yazık ki, ölüp duruyorlar. Yine de, bunun geçici bir aksilik olduğundan eminim."

Katherine en yakındaki havuza yaklaştı. *Güneşsiz Ülke'ye inmişim,* diye düşündü. *Ah, Clio! Burası ölüler diyarı!*

Ancak, Güneşsiz Ülke bile buradan kötü olamazdı. Londra engebeli tepeleri aşarken, sulu pislik dalgalanıp kabararak havuzların kenarlarına çarpıyordu. Tonoz kemerli çatının altında yoğun kümeler halinde vızıldaşan sinekler, işçilerin suratlarına ve gövdelerine konuyordu. Tıraşlanmış kafaları loş ışıkta parlayan işçiler, boş bakışlarını yaptıkları işe dikmişlerdi. Suyun yüzeyindeki koyu köpüğü topluyor, başka mahkûmların havuz kenarlarındaki raylarda yürüttükleri vagonların içine aktarıyorlardı. Asık suratlı Mühendis Çırakları uzun, siyah coplarını sallayarak onları gözlüyorlardı. Yalnızca Köpek mutlu gibiydi; tasmasını çekiştirip kuyruğunu sallarken, ara sıra sevinçle başını kaldırıp, kendisini böylesine ilginç kokuların olduğu bir yere getirdiği için teşekkür edercesine Katherine'e bakıyordu.

Katherine altüst olan midesini bastırmaya çalışarak, Nimmo'ya döndü. "Zavallı insanlar! Kim bunlar?"

"Ah, *onlar* için kaygılanmayın," dedi denetçi. "Onlar mahkûmlar. Suçlular... Bunu hak ediyorlar."

"Suçları nedir?"

"Ah, şu yada bu. Ufak tefek hırsızlıklar. Vergi kaçırma. Belediye Başkanı'mızı eleştirme. Yine de kendilerine çok iyi davranılıyor. Neyse, biz

Telegram: @cinciva

Çırak Pod'u bulalım..."

Nimmo konuşurken, Katherine en yakındaki havuzda yaşananları izliyordu. Çalışanlardan biri durmuş, elindeki tırmığı bırakmış, başı dönüyormuş gibi kafasını tutuyordu. Çırak kızlardan biri onu fark edip havuzun kenarına çıktı ve copuyla adamı dürttü. Copun değdiği yerde mavi kıvılcımlar çaktı; adam çırpındı, inledi, debelendi ve sonunda kabaran pisliğin içinde gözden kayboldu. Diğer mahkumlar, ona yardım etmeye ve yanına gitmeye çok korktuklarından, adamın battığı yere bakakaldılar.

Olanları fark etmemişe benzeyen Nimmo'ya dönen Katherine, "Bir şeyler yapın!" diye soludu.

Havuzun kenarından koşarak gelen bir çırak, arkadaşlarına yardım etmeleri için aşağıdaki mahkûmlara bağırdı. İki üç kişi adamı çekip çıkardı, yeni çırak havuza eğilip, üstüne başına pislik sıçratarak adamı yukarıya çekti. Pek çok nöbetçi gibi, onun da yüzünde küçük bir bez maske vardı; ama Katherine onu tanıdığına emindi. Yanında Nimmo'nun, "Pod!" diye kükrediğini duydu.

Ona doğru yürüdüler. Çırak Pod yarı boğulmuş mahkûmu havuzların arasındaki metal geçite sürüklemiş, yakın bir dikme borudan gelen suyla adamın yüzündeki pisliği yıkamaya çalışıyordu. Zavallı adamı az önce copuyla dürtmüş olan diğer çırak tiksintiyle bakıyordu. "Yine suyu boşa harcıyorsun, Pod! " dedi kız, Katherine ve Nimmo yukarı koşarken.

"Burada neler oluyor, çıraklar?" diye sordu Nimmo ters ters.

"Bu adam görevini ihmal ediyordu," dedi kız. "Biraz hızlanmasını sağlamaya çalışıyordum."

Leş kokulu pisliğe bulanmış Çırak Pod başını kaldırıp, "Ateşi var!" dedi üzüntüyle. "Çalışamamasına şaşmamalı."

Katherine yanına diz çökünce, onun varlığını yeni fark eden çırağın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Adamın yüzündeki pisliğin çoğu temizlenmişti; Katherine uzanıp elini adamın ıslak alnına koydu. Derin Ayrıştırma'nın sıcağına rağmen adamın ateşi hissediliyordu. "Gerçekten de çok hasta," dedi, başını kaldırıp Nimmo'ya bakarak. "Yanıyor. Hastaneye yatırılması gerek..."

"Hastane mi?" diye yanıtladı Nimmo boş boş. "Burada hastanemiz yok. Bunlar mahkûm, Bayan Valentine. Suçlu. Tıbbi bakıma ihtiyaçları yoktur."

"Yakında K Birimi için yeni bir vaka olacak bu da," dedi çırak kız, sıkkın bir tavırla.

Telegram: @cinciva

“Kapa çeneni!” diye fısıldadı Nimmo hemen.

“K Birimi’yle ne demek istedi?” diye sordu Katherine.

Nimmo yanıt vermedi. Çırak Pod gözünü Katherine’e dikmişti; delikanlının yüzünde gözyaşları gördüğünü sandı Katherine; gerçi ter de olabilirdi. Uykuya dalmış gibi görünen mahkûma baktı. Metal güverte kaplaması fena halde sert görünüyordu; ani bir dürtüyle şapkasını çıkarıp katladı, yastık olarak mahkûmun başının altına yerleştirdi. “Burada olmamalı!” dedi hiddetle. “Korkunç havuzlarınızda çalışamayacak kadar güçsüz!”

“Evet, rezalet,” dedi onunla hemfikir olan Nimmo. “Son günlerde bize gönderilen mahkûmlar son derece zayıf. Tüccarlar Loncası yiyecek kıtlığı sorununu çözmek için biraz daha çaba harcasa, mahkûmlar daha sağlıklı olur. Ya da Seyrüseferciler bir kerelik olsun doğru dürüst bir avın izini sürse... Bence yeterince şey gördünüz, Bayan Valentine. Lütfen bir an önce Çırak Pod’a babanızın öğrenmek istediği her neyse sorun da, sizi asansörlere geri götüreyim.”

Katherine geriye Pod’a döndü. Maskesini indirmiş olan çırak, koyu renk iri gözleri ve küçük, kusursuz ağzıyla beklenmedik derecede yakışıklıydı. Kendini aptal gibi hissederek birkaç saniye boyunca gözlerini ondan alamadı kız. İşte karşısındaydı; o cesurca davranarak zavallı adama yardım etmeye çalışırken, Katherine ansızın önemsiz görünen bir konuda onu rahatsız ediyordu.

Köpek, hasta adamın parmaklarını koklamak için delikanlının yanından geçerken, “Siz Bayan Valentine’sınız, değil mi, bayan?” dedi Çırak Pod korkuyla.

Katherine başını salladı. “Tuzçengeli’ni yediğimiz gece seni Ayrıştırma Bölümü’nde gördüm,” dedi. “Atık kanallarının orada. Sanırım babamı öldürmeye yeltenen kızı gördün. Hatırladığın her şeyi bana anlatabilir misin? ”

Delikanlı, Katherine’in şapkası çıkınca yüzüne düşen koyu renk, uzun saç tellerinin büyüsüne kapılmış bakıyordu. Derken bakışlarını Nimmo’ya çevirdi. “Ben bir şey görmedim, bayan,” dedi. “Yani, bağrışlar duyunca yardım etmek için koştum; ama çok duman falan vardı... Kimseyi görmedim.”

“Emin misin?” diye yalvardı Katherine. “Çok çok önemli olabilir bu.”

Telegram: @cinciva

Çırak Pod başını iki yana sallarken, Katherine'in bakışlarından kaçındı. "Özür dilerim..."

Yerde yatan adam ansızın kıpırdanıp derin bir nefes verince, hepsi ona döndüler. Katherine adamın öldüğünü birkaç saniye sonra anlayabildi.

"Gördünüz mü?" dedi çırak kız kendini beğenmişçesine. "Size onun K'lık olduğunu söylemiştim."

Nimmo, cesedi çizmesinin ucuyla kayıtsızca dürttü. "Onu buradan götür, Çırak."

Katherine titriyordu. Ağlamak istiyor ama ağlayamıyordu. Keşke bu zavallı insanlara yardım için bir şeyler yapabilseydi! "Eve döndüğünde babama bu olanların hepsini anlatacağım!" diye söz verdi. "Bu korkunç yerde neler olduğunu o da öğrendiğinde-" Buraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Yanında duran Pod'un, "Üzgünüm, Bayan Valentine," dediğini duydu; ama Katherine'e yardımcı olamadığı için mi, yoksa Katherine Londra'nın altındaki yaşamla ilgili gerçeği öğrendiği için mi üzgündü, anlayamadı.

Nimmo iyiden iyiye sinirleniyordu. "Buradan hemen gitmeniz gerektiği konusunda ısrar ediyorum, Bayan Valentine. Burada olmamalısınız. Madem babanızın bu Çırak' la bir işi var, Lonca'sından bir yetkili göndermesi gerekirdi. Hem, delikanlıdan ne öğrenmeyi umuyordu ki?"

"Geliyorum," dedi Katherine ve ölü mahkûm için yapabileceği tek şeyi yaptı: Uzanıp yavaşça adamın gözlerini kapattı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Çırak Pod, Katherine'i oradan götürürlerken.

Telegram: @cinciva

17
KORSAN BANLİYÖ

Duba Teker, o gece geç saatlerde, Paslısu Bataklıkları'nın derinliklerinde, avına yetişti sonunda. Yorgun düşen kasabacık yolunu şaşırıp bir su çukurunu boylayınca, banliyö şimşek hızını biraz olsun kesme gereği duymadan, yandan bindirdi ona. Dönüp enkazı yutmaya hazırlanırken, çarpmanın etkisiyle harap olan kasabacığın parçaları banliyönün sokaklarına yağdı. "Yürüyen yiyecekler!" diye haykırdı korsanlar.

Hester ve Tom, banliyönün ayrıştırma bölümündeki kafeslerinin içinden, parçalayıcı makinelerin, sağ kalanların inmesini bile beklemeden küçük yerleşmeyi hurda yığınlarına ayırmaya başlamasını dehşetle izliyorlardı. Aşağı inmeyi başaran birkaç kişi de kendilerini bekleyen korsanlar tarafından kıskıvrak yakalandı. Aralarından genç ve güçlü görünenler, Hester'la Tom'unkine benzeyen daracık kafeslere sürüklendi. Diğerleriyse oracıkta öldürülüp, cesetleri sindirim avlusunun kenarındaki çöp yığınına atıldı.

"Ah, Ulu Quirke!" diye fısıldadı Tom. "Bu korkunç bir şey! Kentsel Darvincilik'in tüm kurallarını hiçe sayıyorlar..."

"Bu bir korsan banliyö, Natsworthy," dedi Hester. "Ne bekliyordun ki? Avlarını olabildiğince hızlı bir biçimde parçalar, tutsakları da motor dairelerinde köle olarak çalıştırırlar. Yiyeceği ve yatacak yeri, çalışamayacak kadar güçsüzlere harcamazlar. Aslında senin pek değerli Londra'nın yaptıklarından çok da farklı değil bu. En azından bu herifler kendine korsan deme dürüstlüğünü gösteriyor."

Avlularda Tom'un gözüne kızıl bir cüppe ilişti. Korsan banliyösünün belediye başkanı son avına bakmak için aşağıya inmiş, çevresini saran korumalarıyla hücrelerin hemen önündeki yolda kurumla yürüyordu. Kambur, düşük omuzlu, ufak tefek bir adamdı; keldi ve cüppesinin kedi kürklü yakasından cılız boynu görünüyordu. Dost canlısına benzemiyordu.

Telegram: @cinciva

Hester'ın kolunu çekiştirip, adamı işaret eden Tom, "Bir belediye başkanından çok, postunu güve yemiş bir akbabaya benziyor!" diye fısıldadı. "Sence bize ne yapacak?"

Hester yaklaşan gruba bakarak omuz silkti. "Herhalde motor dairelerine götürürler-" Sonra, sanki belediye başkanı o güne dek gördüğü en inanılmaz kişiymiş gibi, dondu kaldı. Tom'u omuzlayarak kenara itti ve yüzünü kafesin parmaklıklarına dayayıp bağırmaya başladı. "Peavey!" diye haykırdı, ayrıştırma bölümünün gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak. "Peavey! Bu tarafa!"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Tom; aklı karışmıştı. "Arkadaşın mı? İyi biri midir?"

"Benim arkadaşım yoktur," diye tersledi Hester, "ve hiç iyi biri değildir; acımasız, cani bir hayvandır. İnsanları sırf kendisine tuhaf baktılar diye öldürdüğünü gördüm. O yüzden, umarım av yakaladığı için keyfi yerindedir. Peavey! Bu tarafa! Benim! Hester Shaw!"

Acımasız, cani hayvan onların bulunduğu kafese dönerek kaşlarını çattı.

"Adı Chrysler Peavey," diye kısaca açıkladı Hester. "Shrike'la birlikte yaşadığım yıllarda, ticaret yapmak için birkaç kez Çapul'a uğramıştı. O zamanlar başka bir toplayıcı kasabanın belediye başkanıydı. Böyle gösterişli bir banliyöde ne işi olduğunu tanrılar bilir... Sesini çıkarma, bırak da onunla ben konuşayım!"

Tom, arkasında toplanmış yardakçılarıyla birlikte, tutsaklara göz atmak için azametle yaklaşan Chrysler Peavey'yi inceledi. Adamın yüzüne bakılır yanı yoktu. Yamru yumru kelinde ocakların kızıl parlaklığı yansıyor, tepesinden süzülen ter, kirli suratında çizgiler oluşturuyordu. Sanki kafasının kelliğini telafi edercesine, diğer her yanı tüylerle kaplıydı; çenesinden kirli beyaz, sert kıllar fışkırmış, kulak ve burun deliklerinde sık kır demetler filizlenmişti; inanılmaz büyüklükte, gür ve kıvrık kaşları vardı. Boynunda, matlaşmış bir makam zinciri taşıyordu ve omuzuna da sıska bir maymun tünemişti.

"Kim bunlar?" diye sordu.

"İki kaçak yolcu, patron -yani, Peavey Hazretleri..." dedi korumalarından biri. Saç örgüleri sertleştirilip iki uzun boynuz halinde kıvrılmış bir kadındı.

Telegram: @cinciva

“Kovalama sırasında binmişler, Peavey Hazretleri,” diye ekledi bir başkası; yakalama işinden sorumlu olandı. Tom’un üstünden çıkarttırdığı içi yünlü havacı ceketini gösterdi Peavey’ye. “Birinden aldım bunu.”

Peavey homurdandı. Dönüp gidecek gibiydi; ama Hester çarpık ağzıyla gülümsemeyi sürdürerek, adamın hırs dolu siyah gözlerinde bir idrak kıvılcımı çakana dek, “Peavey! Benim!” deyip durdu.

“Vay canına!” diye kükredi. “Teneke adamın çocu’u bu!”

“Çok iyi görünüyorsun, Peavey!” dedi Hester. Kızın yüzünü korsanlardan saklamaya çalışmaması Tom’un dikkatini çekti. Adamlara hiçbir zayıflık belirtisi göstermemesi gerektiğini biliyor olmalıydı.

“Kahrolmayasıca!” dedi Peavey, kızı baştan aşağı süzerek. “Kahrolmayasıca! Gerçekten de osun! İz Sürücü’nün küçük yardımcısı, büyümüş ve her zamankinden de çirkin! Peki, bizim Shrike nerde?”

“Öldü,” dedi Hester.

“Öldü mü? Neden, metal yorgunlu’undan mı?” Şiddetli bir kahkaha patlattı ve korumalarının hepsi itaatkâr bir biçimde ona katıldı; omuzundaki maymun çığlıklar eşliğinde zincirini şangırdattı. “Metal yorgunlu’u! Çaktın mı?” “

“Peki, nasıl oldu da Duba Teker’in başına geçtin?” diye sordu Hester, hâlâ gözlerindeki yaşı silip kıkırdayan Peavey’ye. “Son duyduğumda burası saygın bir banliyöydü. Eskiden kuzeyde, buzların kıyısında avlanırdı.”

Peavey demir parmaklıklara yaslanıp kıkırdadı. “Kıyak yer, ha?” dedi. “Birkaç yıl önce benim kasabayı yedi bu. Bi’ gün aniden çıkageldi ve onu yuttu. Başındakiler çok yumuşaktı; beni ve adamlarımı hesaba katmadılar. Ayrıştırmadan kaçıp her yeri ele geçirdik; belediye başkanını ve konseyini kazan dairesinde çalışmaya yollayıp, onların rahat evlerine, lüküs Belediye Binası’na yan gelip yerleştik. Böölece benim için toplayıcılık geçmişte kaldı! Artık doğru dürüst bir belediye başkanıyım. Chrysler Peavey Hazretleri hizmetinizde!”

Tom, Peavey’nin kabadayıları burayı ele geçirdiğinde gerçekleşmiş olabilecek korkunç olayları düşünerek titredi; oysa Hester hayran kalmışçasına başını salladı. “Kutlarım,” dedi. “Güzel bir kasaba. Hızlı, demek istiyorum. İyi inşa edilmiş. Yine de riske giriyorsun. Avın durmamış olsaydı, Paslısu’nun tam ortasına saplanıp taş gibi batardın.”

Peavey uyarıyı eliyle savuşturdu. “Duba Teker’e böole bi’şey olmaz, tatlım. Bu geliştirilmiş bir banliyö. Çamurun, bata’ın bize zararı olmaz. Bu

Telegram: @cinciva

bataklık arazide gizlenen semiz kasabalar var, gitmeyi planladı'ım yerdeyse daha da semizleri var."

Hester başıyla doğruladı. "Peki, bizi buradan çıkarmaya ne dersin?" diye sordu kayıtsızca. "Yakalanacak onca av varken, üst kademelerde birkaç güçlü yardımcıya ihtiyacın olacaktır."

"Ha ha!" diye kıs kıs güldü Peavey. "İyi denemeydi Hettie, ama bugün şanssız günündesin. Son birkaç yıldır av iyice azaldı. Ayrıca, bütün ganimet ve esirleri adamlarımın mutlulu'u için kullanmam lazım. Aralarına yeni yüzler katmaya başlarsam hiç de mutlu olmazlar; hele seninki gibi korkunç yüzler." Yine böğüre böğüre gülmeye başladı ve kahkahalarına katıldıklarından emin olmak için dönüp korumalarına baktı. Maymun Peavey'nin tepesine tırmandı, çöküp konuşur gibi sesler çıkardı.

"Ama bana ihtiyacın var, Peavey!" dedi Hester; çaresizlik içinde Tom'u tamamen unutmuştu. "Ben yumuşak biri değilim. Belki de en iyi adamlarının çoğundan daha sertim. Gerekirse, zirveye ulaşmak için dövüşürüm..."

"Ah, işime yararsın yaramasına," diye kabullendi Peavey, "ama zirvede de'il. Benim motor dairelerinde işgücüne ihtiyacım var. Kusura bakma, Hettie!" Arkasını dönüp, boynuzlu kadına işaret etti. "Onları zincirleyip köle çukurlarına götür, Maggs."

Kafeste, Hester umutsuzca yere çöktü. Tom omuzuna dokununca, sinirle silkindi. Tom, Hester'ın arkasında, kanla lekelenmiş avlulardan kasıla kasıla geçen Peavey'nin uzaklaşmasını, korsanların silah ve kelepçelerle kafese yaklaşmalarını izledi. Hayrettir ki, korkudan çok öfke duyuyordu. Başlarından geçen onca şeyden sonra, köle olacaklardı işte! *Haksızlıktı* bu! Ne yaptığının farkında olmadan, bir anda ayağa fırlayıp, yağlı parmaklıkları yumruklamaya başladı. Yabancı, tiz bir sesle, "HAYIR!" diye bağırdığını duydu.

Peavey arkasına döndü. Kaşları haşin alnında dağa tırmanan birer tırtıl misali yükseldi.

"HAYIR!" diye bağırdı Tom yeniden. "Onu tanıyorsun ve senden yardım istedi; bu yüzden ona yardım etmelisin! Senden kaçamayan kasabaları yiyen, insanları öldüren ve kendi adamlarından korktuğu için insanlara yardım etmeyip köle çukurlarına gönderen bir korkaksın sen!"

Maggs ve diğer korumalar silahlarına sarılıp Peavey'ye baktılar. Onun, bu küstah mahkûmu delik deşik etmeleri için emir vermesini bekliyorlardı.

Telegram: @cinciva

Ama Peavey durmuş, gözlerini Tom'a dikmişti; sonra da ağır adımlarla kafese doğru yürüdü.

"Ne dedin?" diye sordu.

Tom bir adım geriledi. Tekrar konuşmayı denediyse de, ağzından ses çıkmadı.

"Sen Londralı'sın, ha?" diye sordu Peavey. "Bu şiveyi nerde olsam tanırım! Dahası, Aşa'a Mahalleler'den de de'ilsin. Hangi kattan geliyorsun?"

"İ-ikinci," diye kekeledi Tom.

"İkinci Kat mı?" Peavey dönüp yanındakilere baktı. "Duydunuz mu? İkinci Kat dedi, Yukarı Londra sayılır! Bu herif bir Yukarı Londra beyefendisi. Onun gibi bir beyefendiyi ne demeye hücreye tıktın, Maggs?"

"Ama dediniz ki-" diye karşı çıktı Maggs.

"Ne *DEDİ'İMİ* boş ver!" diye bağırdı Peavey. "Onu DIŞARI çıkar!"

Boynuzlu kadın kilitle boğuşup kapıyı açtı, diğerleri Tom'u kafesten dışarıya sürüklediler. Peavey onları kenara itip, sert bir nezaketle delikanlının giysilerindeki tozu silkelemeye koyuldu, bir yandan da söyleniyordu: "Bir beyefendiye böole mi davranılır! Spanner, ona ceketini geri ver!"

"Ne?" diye bağırdı Tom'un ceketini giymiş olan korsan. "Hayatta vermem!"

Peavey silahını çekti, adamı vurup öldürdü. Bakakalmış cesede, "Beyefendiye CEKETİNİ geri ver, dedim!" diye bağırdı; diğerleri ceketi adamın üstünden telaşla soyup, Tom'a giydirdiler. Peavey ceketin göğsünde dumanı tüten kurşun deliğine hafifçe vurarak, "Kan bulaştığı için kusura bakmayın," dedi içtenlikle. "Bu herifler çok kabadır. İzin verirseniz bu yanlış anlamadan dolayı sizden alçakgönüllülükle özür diler ve mütevazı kasabamıza hoş geldiniz, demek isterim. Bunca zamandan sonra gerçek bir beyefendiyi a'arlamak bizim için onurdur, bayım. Umarım, Belediye Binası'nda içece'imiz ikindi çayında bana katılırsınız..."

Tom adama bakakalmıştı. Öldürülmeyeceğini yeni yeni kavrıyordu. İkindi çayı beklediği son şeydi. Korsan belediye başkanı, delikanlıyla birlikte yürüyüp gitmeye hazırlanırken, Tom hâlâ kafeste yere çökmüş duran Hester'ı anımsadı. "Onu burada bırakamam!" dedi.

"Kimi, *Hettie'yi* mi?" Peavey hayret etmişti.

"Birlikte yolculuk ediyoruz," diye açıkladı Tom. "O benim arkadaşım..."

Telegram: @cinciva

“Duba Teker’de bolca kız var,” dedi Peavey. “Hem daha güzel kızlar, burunları felan her şeyleri var. Hatta, şahsen benim güzel kızım size eşlik etmekten memnuniyet duyacaktır…”

“Hester’ı bırakamam,” dedi Tom, cüret edebildiği kadar kararlı bir şekilde. Bunun üzerine belediye başkanı başını eğip, adamlarına kafesi yeniden açmaları için işaret etti.

Tom başta Peavey’nin Bayan Fang’le aynı şeyi öğrenmek istediğini düşündü: Londra’nın hedefini, onu saklandığı yerden çıkarıp Av Alanı’nın ortasına getiren nedeni. Ancak, korsan belediye başkanı Tom’un kentteki yaşamıyla ilgili peş peşe sorular sorduysa da, anlaşılan Londra’nın hareketleriyle ilgilenmiyordu. O yalnızca, kendi deyimiyle, kasabasında “bir Yukarı Londra beyinin” olmasından memnundu.

Tom’la Hester’a Belediye Binası’nı gezdirip, onları adları gibi sert görünüşlü “danışmanlar kurulu”yla tanıştırdı: Janny Maggs, Thick Mungo, Stadtsfesser Zeb, Pogo Nadgers, Zip Risky ve Traktiongrad Kid. Ardından sıra başkanın özel konutunda ikindi çayı içmeye geldi. Burası, Belediye Binası’nın en üst katında, yağmalanmış ganimetlerle ve adamın sürekli ayak altında dolaşıp zırlayan, sümüklü çocuklarıyla dolu bir yerdi. En büyük kızı Cortina zarif porselen fincanlarda çay ve özel çatlak camlı tepsi içinde salatalıklı sandviç getirdi. Islak mavi gözleri olan, donuk, ürkek bir kızdı; babası sandviç ekmeklerinin kenarlarını kesmediğini görünce, ona vurup puftan arkaüstü düşürdü. “Thomas LONDRALI ! ” diye bağırdı, sandviçleri kıza fırlatarak. “O, her şeyin ZAARİF olmasını ister! Sandviçleri küçük ÜÇGENLER şeklinde kesmen gerekirdi!”

“Daha neyapiim?” diye yakındı Tom’a dönerek. “Onu bir han’fendi gibi yetiştirmeye çalıştım, ama anlamıyo. Yine de iyi kızdır. Bazen ona bakıp, keşke annesini vurmasaydım diyorum…” Burnunu çekti, üstünde kurukafa ve çapraz kemikler olan kocaman bir paçavrayla gözlerini sildi. Cortina tir tir titreyerek yeni sandviçlerle geri geldi.

“Mesele şu ki,” diye açıklamaya koyuldu Peavey, ağzı ekmek ve salatalık dolu, “mesele şu ki, Tom, hayatım boyunca korsan olarak yaşamak istemiyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu Tom.

Telegram: @cinciva

“Hayır,” dedi Peavey. “İşin aslı, Tommy o’lum, ben küçükken senin kadar şanslı de’ildim. Hiç e’itim me’itim görmedim; hem, hep bööle, karga kadar çirkindim…”

“Hayır, böyle demeyin,” diye mırıldandı Tom nezaketen.

“Çöp yı’ınları ve hendeklerde başımın çaresine bakmak zorundaydım. Ama bir gün şansımın dönece’ini biliyordum. Londra’yı bir kez uzaktan gördüm, biliyor musunuz; bir yerlere gidiyordu. Bütün o katlar, en tepede güneşin altında parlayan beyaz villalar -hayatımda gördü’üm en güzel yerdi. Sonra, orda yaşayan zenginlerle ilgili anlatılanları duydum ve onlar gibi yaşamak istedi’ime karar verdim -şık giysiler, bahçede parti vermeler, tiyatroya gitmeler falan. Bunun üzerine, toplayıcı oldum ve sonra da küçük bir kasaba edindim, şimdi de daha büyü’üne sahibim. Ama, asıl istedi’im şey…” (Tom’a doğru iyice eğildi) “asıl istedi’im *saygın biri olmak*.”

“Evet, evet, elbette,” diye hak verdi ona Tom; gözucuyla Hester’a baktı.

“Ne düşünüyorum, biliyor musunuz,” diye devam etti Peavey, “bu av yolculu’u umdu’um gibi sonlanırsa, Duba Teker yakında zengin olacak. Gerçekten zengin. Bu banliyöyü seviyorum, Tom. Buranın büyüdü’ünü görmek istiyorum. Düzgün bir üst katmanı olsun istiyorum, kıroların olmadı’ı parkları, şık konaklan ve yukarı aşa’a inip çıkan asansörleri olsun istiyorum. Duba Teker’i benim belediye başkanlı’ım sırasında bir kente, ama düzgün büyük bir kente, torunlarıma bırakabilice’im bir yere dönüştürmek istiyorum. Ve Tommy, senin bana bir kentin nasıl olması gerekti’ini anlatmanı, bana kibarlık ö’retmeni istiyorum. Görgü, falan. Böölece ben de, öteki belediye başkanları arkamdan alay etmeden onlarla içip e’lenebilirim. Tabii, adamlarıma da -domuzlar gibi yaşıyorlar burda. Ee, ne diyo’sun? Bizleri birer beyefendiye dönüştürecek misin?”

Tom gözlerini kırptı; korsanların haşin suratlarını anımsayıp, birbirlerine kapı açmalarını ve yemeklerini ağızlarını kapatarak çiğnemelerini söylemeye başladığında ne yapacaklarını merak etti. Ne diyeceğini bilemiyordu ama sonunda, gerekenleri onun yerine Hester söyledi.

“Tom banliyönüze bindiği için ne kadar şanslısın,” dedi Belediye Başkanı’na. “Görgü konusunda uzmandır. Tanıdığım en kibar insandır. Sana öğrenmek istediğin her şeyi anlatacaktır, Peavey.”

“Ama-” dedi Tom ve kız ayak bileğine bir tekme indirince, hafifçe inledi.

Telegram: @cinciva

“Şa’ane!” diye böğürdü Peavey, ikisine doğru sandviç kırıntıları püskürterek. “Tommy o’lum, yaşlı Chrysler’a güven, gerisini merak etme. Büyük avımızı yutunca, hemen çalışmaya başlarsın. Bizi bataklı’ın öte tarafında bekliyor. Haftanın sonuna do’ru ulaşırız ona...”

Tom çayını yudumladı. Av Alanı’nın büyük haritasını yine zihninde canlandırdı; geniş bir alana yayılan Paslısu ve ötesinde... “Bataklığın ötesinde mi?” dedi. “Ama bataklığın ötesinde Kazak Denizi’nden başka bir şey yok ki!”

“Rahatla, Tommy o’lum!” diye kıs kıs güldü Chrysler Peavey. “Söyledim ya, Duba Teker *geliştirilmiştir!* Yalnızca bekle ve gör. Bekle ve *göl,* çaktın mı? Bekle ve göl, ha ha ha ha!” Tom’un sırtına bir şaplak attı, sonra da küçükparmağını kibarca havaya kaldırarak çayını bir yudumda içti.

Telegram: @cinciva

18
BEVIS

Birkaç gün sonra Londra yeniden av gördü: Slav dilinde konuşan bir grup küçük mobil köy, yaşlı kireçtaşı tepelerin sarp uçurumları arasında gizlenmeye çalışıyordu. Kent öne arkaya ilerleyerek bunları mideye indirirken, Londralıların yarısı olayı izlemek ve tezahürat yapmak için kentin ön tarafındaki gözlem platformlarında toplandı. Av Alanı'nın batıdaki loş düzlükleri geride kalmış, dünkü hoşnutsuzluk da tümüyle unutulmuştu. İnsanların Aşağı Mahalleler'de sıcak çarpması yüzünden ölüyor olması kimin umurundaydı? Hey gidi koca Londra! Hey gidi koca Crome! Bu, yıllardır gördükleri en iyi sürek avıydı!

Kent önce hızlı kasabaları kovalayıp yedi, sonra geri dönüp yavaş olanların peşine düştü. Neredeyse bir hafta sonra, son köy de yakalandı; bu, bir zamanlar onurlu, büyük bir yerdi ve yağmacı banliyölerin saldırılarından aldığı hasar yüzünden, yoluna aksayarak devam etmekteydi. Bu köyün de sonunda mideye indirildiği gece, Londra parklarının hepsinde av sonrası partileri düzenlendi. Kuzey yönünde çok uzaklarda bir ışık kümesi görüldüğünde kutlamalar daha da coşku kazandı. Bir dedikodu dolaşmaya başladı: Bu ışıklar çok büyük ama hasarlı bir kente aitti; Valentine bu kenti bulmak üzere gönderilmişti ve *13. Kat Asansörü*'nden gelen telsiz sinyalleri Londra'ya, en büyük yemeğine doğru, kuzeye yol gösterecekti. Havai fişekler sabahın ikisine kadar çatırdayarak patlatıldı ve Baştarihçi vekili Chudleigh Pomeroy, Müze'nin Ana Salonu'nda maytap ateşlediği için Herbert Melliphant'ı Üçüncü Sınıf Çıraklığa indirdi.

Ancak, tan ağardığında tüm sevinç ve dedikodular son buldu. Kuzeydeki ışıklar gerçekten de kocaman bir kente aitti; ama hasarlı değildi, tam gaz güneye ilerliyordu ve aç bir hali vardı. Çok geçmeden, Seyrüseferciler Loncası bunun, dört büyük Mobil Kent'in -*Traktionstadts*-

Telegram: @cinciva

birleşiminden meydana gelmiş bir kümekent olan Panzerkent-Bayreuth olduğunu tespit etti. Kentin *adı* kimsenin umurunda değildi; herkes ondan bir an önce kurtulmak istiyordu.

Londra, kümekent ufkun gerisinde kaybolana kadar, motorlarına tam gaz verip hızla doğuya kaçtı; ama ertesi sabah yine arkalarındaydı, gündoğumunun ışıkları altında parlıyordu ve daha da yaklaşmıştı.

Katherine Valentine ne kutlamaya ne şamataya ne de şimdi kenti saran paniğe katılmıştı.

Derin Ayrıştırma Bölümü'nden döndüğünden beri odasından çıkmamış, 60. Bölge'nin o korkunç pislik kokusundan arınmak için yıkanıp yıkanıp duruyordu. Hiçbir şey yiyemiyordu ve hizmetkârlara o gün giydiklerini geridönüşüm kutusuna attırmıştı. Okula da gitmiyordu. Öğrendiği şeylerden sonra, giysiler ve erkekler konusunda aptalca gevezelik eden arkadaşlarına nasıl katlanabilirdi? Dışarıda güneş çimen tarhlarında oynaşıyor, çiçekler açıyor ve ağaçlar körpe yapraklarla yeşilleniyordu. Bundan sonra Yukarı Londra'nın güzelliğinden nasıl keyif alacaktı? Kendisi gibi birkaç şanslı ve varlıklı insanın konforlu yaşaması uğruna eziyet görüp sefalet içinde ölen binlerce Londralı'dan başka şey düşünemiyordu.

İzleme Ekranı yetkililerine ve polise durumu anlatan birer mektup yazdı; ama sonra ikisini de yırttı. Polisi de, İzleme Ekranı'nı da Magnus Crome'un denetlediği herkesin malumuyken, bunları göndermek neye yarardı? Clio Tapınağı'nın Yüksek Rahibi'ni bile Magnus Crome atamıştı. Derin Ayrıştırma Bölümü konusunda harekete geçmek için babasının dönmesini beklemeliydi -tabii, o zamana kadar Londra başka bir kent tarafından yenmezse.

Yüzü yara izli kızla ilgili yaptığı araştırma da tıkanıp kalmıştı. Çırak Pod hiçbir şey bilmiyor ya da öyleymiş gibi yapıyordu. Katherine'in aklına başka nereye başvurabileceği de gelmiyordu.

Londra'nın Panzerkent-Bayreuth'tan kaçışının üçüncü gününde, kahvaltı saatinde bir mektup geldi Katherine'e. Mektubu kimin göndermiş olabileceğine ilişkin en ufak fikri yoktu; Altıncı Kat posta damgasına uzun uzun bakıp, tuhaf bir korku duyarak zarfı birkaç kez evirip çevirdi.

Telegram: @cinciva

Sonunda yırtarak açınca, önündeki yosun gevreğinin içine incecik bir kâğıt düştü. Londra'da kullanılan, 'İsraf etme -Muhtaç olma' filigran baskılı sıradan bir not kâğıdıydı; öyle çok geridönüştürülmüştü ki, yumuşacık ve incecikti.

Sevgili Bayan Valentine,
Lütfen bana yardım edin, size anlatmam gereken bir şey var. Bugün saat 11'de Beşinci Kat'taki Belsize Park'ta Pete'in Sofrası'nda olacağım.
Saygılarımla,
Bir Dost.

Birkaç hafta önce olsa Katherine heyecanlanırdı; ama gizemli olayların peşine düşecek ruh durumunda değildi artık. Biri şaka yapıyor olmalı, diye düşündü. Şaka kaldıracak halde de değildi. Nasıl olabilirdi ki? Londra canını kurtarma derdinde, alt katlarsa acı ve sefalet içindeyken... Notu geridönüşüm kutusuna fırlatıp dokunmadığı kahvaltısını itti ve tekrar yıkanmaya gitti.

Yine de, elinde olmadan meraklanmıştı. Saat dokuza gelince, "Gitmeyeceğim," dedi kendi kendine.

Dokuz buçukta Köpek'e, "Gitmemin gereği yok, orada kimse olmayacaktır," dedi.

Saat onda, "Pete'in Sofrası... Ne biçim ad bu? Uyduruk olmalı," diye mırıldandı.

Yarım saat sonra Merkez Durak terminalinde, aşağıya inen bir asansör bekliyordu.

Aşağı Holborn'da inip, harap metal apartmanların bulunduğu sokaklardan geçerek katın kenarına doğru yürüdü. Üstünde en eski püskü giysileri, başı öne eğik halde ve yanı başında Köpek'le hızlı hızlı yürüyordu. İnsanlar ona dik dik bakınca gururlanmıyordu artık. "*Bu Katherine Valentine, Birinci Kat'tan kendini beğenmiş, küçük bir hanımefendi. Yukarı Londralılar'ın dünyadan haberi yok,*" dediklerini duyar gibi oluyordu.

Belsize Park neredeyse terk edilmişti; Londra'nın motorlarından yükselen kurumlu is havayı ağırlaştırmıştı. Çimen ve çiçek tarhları uzun yıllar önce tarıma ayrılmıştı. Katherine yalnızca, lahana sıraları arasında

Telegram: @cinciva

dolanarak yaprak biti ilacı sıkan, Parklar & Bahçeler'e bağlı işçilere rastladı. Biraz ileride koni biçiminde harap bir bina vardı; çatısında asılı tabelada, "Pete'in Sofrası" ve hemen altında da küçücük harflerle "Kafe" yazıyordu. Kapının önündeki kaldırımın üstüne yerleştirilmiş gölgeliklerin altında metal masalar vardı; daha fazlası da içerideydi. İnsanlar yarısı açık argon bir kürenin titrek ışığı altında oturmuş sohbet ediyor, sigara içiyorlardı. Kapının yakınındaki bir masada tek başına oturan bir delikanlı ayağa kalkıp el salladı. Köpek kuyruğunu salladı. Katherine'in Çırak Pod'u tanıması biraz zaman aldı.

Katherine karşısına otururken, "Adım Bevis," dedi delikanlı tedirgin bir gülümsemeyle. "Bevis Pod."

"Anımsadım."

"Geldiğinize sevindim, bayan. 60. Bölge'ye indiğiniz günden beri sizinle konuşmak istiyorum; ama Lonca sizinle temas kurduğumu bilmemeli. Yabancılarla görüşmemizden hoşlanmazlar. Önemli bir toplantıya hazırlandıkları için bugün izin alıp bu kata çıktım. Mühendisler'in burada yemek yediğine rastlanmaz pek."

"Şaşırmadım," dedi mönüye bakan Katherine kendi kendine. "Mutlu Yemek" adında bir şeyin renkli, büyük bir resmi vardı: İki dilim yuvarlak yosun ekmeğinin arasına acayip pembelikte bir et parçası konmuştu. Katherine nane çayı sipariş etti. Çay elastik bir su bardağında geldi, kimyasal bir tadı vardı. "Beşinci Kat'taki tüm lokantalar böyle midir?"

"Ah, hayır," dedi Bevis Pod. "Bu diğerlerinden çok daha iyidir." Gözlerini kızın saçından alamıyordu. Ömrünü Ayrıştırma'nın Mühendis mahallelerinde geçirdiğinden, Katherine'inki gibi upuzun, parlak ve canlı saçları olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Mühendisler saçın gereksiz olduğunu söylerdi -sabit yerleşmelerden kalma bir gelenek; ama Katherine'in saçlarını görünce, düşünekalmıştı Bevis...

"Yardımıma ihtiyacın olduğunu yazmışsın..." diyerek konuya girdi Katherine.

"Evet," dedi Bevis. Kendilerini izleyen var mı diye omuzunun üstünden arkayı kontrol etti. "Bana sorduğunuz soru hakkında. Dışkı Havuzlarının orada anlatamazdım, özellikle de Nimmo izlerken. O zavallı adama yardım etmeye çalıştığım için başım yeterince dertteydi zaten..."

Koyu renk gözleri yine dolmuştu; Katherine bir Mühendis'in bu denli kolay ağlayabilmesini tuhaf karşıladı. "Bevis, olanlar senin suçun değil,"

Telegram: @cinciva

dedi. “Peki, ya şu kız? Onu gördün mü?”

Bevis, Londra’nın Tuzçengeli’ni yediği akşamı anımsayarak başını salladı. “Kız yanımdan koşarak geçti; Tarihçi Çırağı da peşinden. Çırak bağırarak yardım isteyince, ben de onun arkasından koştum. Atık kanallarına ulaşınca kızın döndüğünü gördüm. Yüzünde bir tuhaflık vardı…”

Katherine başını salladı. “Devam et.”

“Çırak’a bağırdığını duydum; ama motorların ve Parçalama Avluları’nın gürültüsünden ne dediğini tam anlayamadım. Ama babanızla ilgili bir şey anlattı, bayan. Sonra da kendini işaret edip, ‘Bir şey, bir şey, bir şey, Hester Shaw,’ dedi ve ardından da atladı.”

“Zavallı Tom’u da peşinden sürükledi.”

“Hayır, bayan. Çırak orada aval aval bakakaldı. Derken, her yanı duman kapladı, hiçbir şey göremez oldum. Tek bildiğim, her yerin polis kaynadığıydı ve ben de tüydüm. Görev yerimden ayrılmam yasaktı, anlarsınız, o yüzden kimseye gördüklerimi anlatamadım.”

“Ama bana anlatıyorsun,” dedi Katherine.

“Evet, bayan.” Çırak’ın yüzü al al oldu.

“Hester Shaw?” Katherine hafızasını iyice yokladı ama bu ad ona hiçbir şey çağrıştırmadı. Çırak’ın anlattıklarının babasınınkilerle tutmamasını da anlamlandıramıyordu. Bevis yanılmış olmalı, diye karar verdi.

Çırak yeniden endişeyle çevresine bakındıktan sonra, sesini alçaltarak fısıldadı: “Babanızla ilgili söylediklerinizde ciddi miydiniz, bayan? Mahkûmlara yardım için bir şeyler yapabilir mi gerçekten?”

“Ona neler döndüğünü anlattığımda edecektir,” diye söz verdi Katherine. “Hiçbirinden haberi olmadığına eminim. Ama, bana bayan demene gerek yok; adım Katherine. Kate.”

“Tamam,” dedi Bevis ağırbaşlı bir ifadeyle. “Kate.” Yeniden gülümsedi, yine de huzursuzdu. “Lonca’ya sadığım,” diye açıkladı. “Kendimi bildim bileli Mühendis olmak istedim; ama deneysel hapishanede görevlendirilmeyi hiç beklemiyordum. İnsanları kafeslere kapatmak, onları Ayrıştırma Bölümü’nde çalışmaya ve o dışkı havuzlarının içine girmeye zorlamak… mühendislik değil bu. Yalnızca zalimlik. Onlara elimden geldiğince yardım etmeye çalışsam da, fazla bir şey yapamam. Denetçilerin tek isteği, onları ölümüne çalıştırmak, sonra da plastik torbalar içinde K

Telegram: @cinciva

Birimi'ne göndermek. Mahkûmlar öldükten sonra bile huzur bulamıyorlar."

"K Birimi nedir?" diye sordu Katherine; çırak kız bundan söz edince Nimmo'nun onu nasıl susturduğunu anımsıyordu. "Hapishanenin bir birimi mi?"

"Ah, hayır. Orası yukarıda, Mühendislik Binası'nda bir yer. Dr. Twix'in yönettiği, bir tür deney birimi."

"Cesetlerle ne yapıyor?" diye sordu Katherine tedirginlikle. Yanıtı öğrenmek istediğinden pek emin değildi.

Bevis Pod'un yüzü biraz daha soldu. "Bu yalnızca bir söylenti bayan, ama bazı Lonca üyeleri Dr. Twix'in onları birer İz Sürücü'ye dönüştürdüğünü söylüyor. Diriltilenler'e."

"Ulu Clio! " Katherine kendisine İz Sürücüler'le ilgili öğretilenleri düşündü. Babası ona, Mühendisler'in incelemesi için kazılarından paslanmış iskeletler çıkardığını, ancak Mühendisler'in yalnızca bunlardaki elektronik beyinlerle ilgilendiklerini söylemişti. Gerçekten yeni İz Sürücüler üretmeye çalışıyor olabilirler miydi acaba?

"Niye?" diye sordu. "Demek istediğim, onlar asker değil miydi? Eski savaşlar için geliştirilen bir tür tank insan..."

"Mükemmel işçilerdir, bayan," dedi Bevis gözlerini kocaman açarak. "Gıda, giysi, barınak gibi ihtiyaçları yoktur; üstelik çalışmaları gerekmediğinde düğmelerini kapatıp depoya kaldırırsın olur biter. Yani saklaması da kolaydır. Lonca'ya göre, gelecekte alt katlarda ölen herkes diriltilecek ve böylece denetçiler dışında yaşayan insanlara ihtiyaç kalmayacak."

"Korkunç bir şey bu!" diye karşı çıktı Katherine. "O zaman Londra ölüler kenti olur!"

Bevis Pod omuz silkti. "Ayrıştırma Bölümü zaten öyle gibi. Size yalnızca duyduklarımı anlatıyorum. Crome, İz Sürücü üretilmesini istiyor, Dr. Twix de bizim bölümden gönderilen cesetlerle bunu yapıyor."

Katherine, "İnsanların bu korkunç plandan haberi olsa, eminim-" diye söze başlamıştı ki, aklına bir şey geldi. "Bunun bir kod adı var mı? MEDUSA diyor olabilirler mi?"

"Kahretsin! MEDUSA'yı da nereden biliyorsunuz?" Bevis'in iyice beti benzi atmıştı. "Bunu kimsenin bilmemesi gerekiyor!"

Telegram: @cinciva

“Niye?” diye sordu Katherine. “Nedir peki? Eğer, yeni İz Sürücülerle ilgili değilse-”

“Bu büyük bir Lonca sırrı,” diye fısıldadı Bevis. “Çıraklar’ın, adını bile bilmemesi gerekiyor. Ama Denetçiler’in onun hakkında konuştuklarını ister istemez duyuyoruz. Ne zaman bir şeyler ters gitse ya da kentin başı dertte olsa, MEDUSA’yı uyandırdığımızda işlerin nasıl yeniden yoluna gireceğini söylüyorlar. Tıpkı bu hafta kümekent bizi kovalarken olduğu gibi. Herkes panik içinde Londra’nın sonunun geldiğini düşünüp dört dönerken, üstdüzey Lonca üyeleri birbirlerine, ‘MEDUSA her şeyi çözecektir,’ diyorlar. Bu akşam Mühendislik Binası’nda düzenlenen büyük toplantının nedeni de bu. Magnus Crome onun hakkında açıklama yapacak.”

Mühendislik Binası’nı ve o simsiyah pencerelerinin ardında dönen dolapları düşününce, Katherine’in tüyleri ürperdi. Babasının sorularının ipucunu bulacağı yer orasıydı. MEDUSA. Aradığının MEDUSA’yla bir ilgilisi olmalıydı.

Delikanlıya doğru eğilip fısıldadı: “Bevis, dinle -Bu toplantıya sen de katılacak mısın? Crome’un söyleyeceklerini bana anlatır mısın?”

“Ah, hayır, bayan… yani, Kate demek istedim. Hayır! Yalnızca Lonca Üyeleri katılabilir. Çıraklar değil…”

“Lonca üyesi kılığına falan giremez misin?” diye ısrar etti Katherine. “İçimden bir his kötü bir şeyler olduğunu söylüyor ve bence işin temelinde şu MEDUSA var.”

“Özür dilerim, bayan,” dedi Bevis, başını iki yana sallayarak. “Buna cesaret edemem. Öldürülüp, Üst Kat’a çıkartılarak bir İz Sürücü’ye dönüştürülmek istemiyorum.”

“Öyleyse, yardım et de *ben* gideyim!” dedi Katherine hevesle. Bevis’in elini tutmak için uzandı; ama delikanlı kızın dokunmasıyla elini hızla geri çekip, herhangi birinin onlara dokunmak isteyebileceği daha önce aklının ucundan geçmemiş gibi, hayretle parmaklarına baktı. Katherine ısrarla yeniden uzanıp, delikanlının titreyen her iki elini de yumuşakça avucuna aldı, gözlerinin ta içine baktı.

“Crome’un niyetinin ne olduğunu öğrenmek zorundayım,” diye açıkladı. “Babamın iyiliği için. Lütfen, Bevis. Mühendislik Binası’na girmek zorundayım!”

Telegram: @cinciva

19
KAZAK DENİZİ

Birkaç saat sonra, Paslısu Bataklıkları'ndan akşam sisi kıvrım kıvrım yükselirken, Duba Teker denizin kenarına indi. Bir süre gözünü uzağa, gümüş gibi parıldayan denizin içinden yükselen karanlık ve engebeli ada grubuna dikip bekledi. Kuşlar uzun sürüler halinde akın akın açıklara doğru süzülüyordu. Banliyö motorlarını durdurunca, kanat sesleri kurumuş çamur yataklarının üstünde yankılandı. Küçük dalgalar düzenli aralıklarla kıyıya vuruyor, doğudan doğru bir esinti, gri ve cılız kıyı otlarının arasından ıslık çalıyordu. Ne bataklıkta ne de denizde başka bir ses, başka bir hareket, başka bir ışık ve bataklığın ya da denizin herhangi bir yerinde gezen bir kentin duman izi vardı.

"Natswurvy!" diye seslendi Chrysler Peavey. Yüksek Belediye Binası'nın gözlem köprüsündeki penceresinin önünde durmuş, teleskoptan bakıyordu. "Nerde bu çocuk? Natswurvy'yi ça'ırın!" Korsanlarından birkaçı Tom ve Hester'ı içeriye getirince, yüzünde geniş bir gülümsemeyle dönüp teleskopu uzattı; "Bak bakalım, Tommy o'lum! Sana seni buraya getirece'imi söylemiştim, ha? Bataklıkları sana kazasız belasız aşırtaca'ımı demiştim, ha? Bak da, nereye gidiyoruz gör!" dedi.

Tom teleskopu alıp gözüne yaklaştırdı; daire içinde titreşen, bulanık manzaranın görüntüsü netleşene kadar gözünü kırpıştırdı. Önlerinde uzanan denizde benek benek serpilmiş onlarca minik adanın yanı sıra, doğuda, devasa bir tarihöncesi canavarının suları yaran sırtı gibi yükselen büyükçe bir ada vardı.

Teleskopu ürpererek indirdi. "İyi de, orada hiçbir şey yok..." dedi.

Duba Teker batak zeminde bir hafta boyunca ağır ama emin adımlarla ilerlemişti. Chrysler Peavey'nin Tom'a bir anda kanı kaynadıysa da, ona o

Telegram: @cinciva

uzak yerde ne bulmayı umduğunu açıklamamıştı. Adamlarına da herhangi bir şey söylenmemişti; ama onlar, Paslısu'nun dolambaçlı arazisine sığınmış ufacık yerleşmeleri mideye indirdikleri için yeterince mutluydular. Tekerlekleri yosun kaplı, ahşap güverteleri muhteşem oymalarla süslü, yarı hareketli bu yerler aslında öyle küçüktüler ki, yemeye değmezdi; ancak Duba Teker onları yine de yuttu, insanlarını ya öldürdü ya da köle yaptı ve o güzelim oymalarla ocaklarını besledi.

Tom allak bullak edici, korkunç günler yaşıyordu. Kentsel Darvincilik'in asil ve üstün bir sistem olduğuna inandırılarak yetiştirilmişti; oysa Duba Teker'in asil ve üstün herhangi bir yanını göremiyordu.

O hâlâ Belediye Binası'nın onur konuğuydu, Hester da öyle -Gerçi Peaveyyara izli, asık suratlı, sessiz kızla Tom arasındaki bağı tam çözememişti. "Niye benim Cortina'ya çıkma teklif etmiyorsun?" diyerek tatlı dille kandırmaya çalıştı onu bir akşam. Artık Peavey'nin yemek salonu olan eski konsey odasında yan yana oturuyorlardı. "Ya, son avda ele geçirdi'imiz kızlardan birine ne dersin? Aralarında çok güzel olanlar var, hem tek kelime Anglice bilmezler, yani kafanı da şişiremezler..."

"Hester benim kız arkadaşım değil!" diye başlayacaktı Tom; ama Belediye Başkanı'nın kızıyla çıkmak istemediği gibi, Peavey'nin gerçeği anlayamayacağını da biliyordu -Tom'un, kilometrelerce süren macerası boyunca çehresi zihninde fener gibi asılı Katherine Valentine'a âşık olduğu gerçeğini. Bu nedenle, "Hester'la birlikte çok badireler atlattık, Bay Peavey. Ona Londra'ya dönmesi konusunda yardım edeceğime söz verdim," dedi.

"Ama bu geçmişte kaldı," dedi belediye başkanı onu ikna etmeye çalışarak. "Sen artık bir Duba Tekerli'sin. Burda, benlen yaşıyacaksın, sahip olamadı'ım o'lummuşun gibi. Düşündüm de, yanında daha iyi görünümlü bir kız, anlarsın ya, daha hanımefendi biri olsa, benimkiler seni biraz daha kolay kabul eder."

Tom masa gruplarına baktı, korsanlar onu düşmanca süzüp, parmaklarını bıçaklarında gezdiriyorlardı. Tom'u asla kabullenmeyeceklerdi. Kibar bir kentli ve Peavey'nin gözdesi olduğu için delikanlıdan nefret ediyorlardı. Onları suçlayamazdı.

Daha sonra, Hester'la paylaştığı küçük odada, "Buradan gitmeliyiz," dedi. "Korsanlar bizden hoşlanmıyor ve Peavey'nin onlara sürekli

Telegram: @cinciva

nezaketten falan söz etmesinden de sıkılmaya başlıyorlar. Ayaklanırlarsa başımıza neler gelebileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Bekleyip görelim," dedi uzak bir köşeye kıvrılmış olan Hester. "Peavey güçlüdür, söz verdiği o büyük avı yakaladığı sürece adamlarını dizginleyebilir. Şu av neymiş, ancak Quirke bilir."

"Yarın anlayacağız," dedi Tom, huzursuz bir uykuya dalarken. "Yarın bu saatlerde korkunç bataklığı geride bırakmış olacağız..."

Ertesi gün o saatlerde korkunç bataklık *gerçekten de* geride kalmıştı. Peavey'nin seyrüseferci haritalarını gözlem köprüsündeki masaya yayarken, Belediye Binası'nın merdiven boşluklarından yukarıya tuhaf bir tıslama sesi yankılandı. Tom başını kaldırıp, Peavey'nin harita masasının çevresine toplanan yardakçılarına göz gezdirdi. Hester'dan başka kimse sesi duymuşa benzemiyordu. O da Tom'a tedirginlikle bakıp omuz silkti.

Seyrüseferci, Bay Ames adında zayıf, görgözlüklü bir adamdı. Peavey başa geçene kadar banliyönün okul öğretmeniydi. Şimdi bir korsan olarak mutluydu, yeni yaşamına giderek alışıyordu. Çok daha eğlenceli, çalışma saatleri daha uygun bir işti bu; üstelik Peavey'nin haydutları eski öğrencilerinin çoğundan daha terbiyeliydi. Uzun ince elleriyle haritalarını yayarken anlatmaya başladı: "Burası eskiden yüzlerce küçük su kasabasının av alanıydı, ancak hepsi birbirini yedi ve bugün Mobillik Karşıtı işgalciler yavaş yavaş dağlardan inmeye ve bunun gibi adalara yerleşmeye başladılar..."

Tom yakından bakmak için başını uzattı. Büyük Kazak İçdenizi'nde onlarca ada görünüyordu; ama Ames'in işaret ettiği en büyükleriydi ve yaklaşık otuz iki kilometre uzunluğunda, kabaca baklava biçimindeydi. Adanın niye bu kadar ilgi çekici olduğunu kavrayamıyordu, diğer korsanların çoğu da afallamıştı; ama Peavey kıs kıs gülerek coşkuyla ellerini ovuşturuyordu.

"Kara Ada," dedi. "Baktı'ında bir şeye benzemiyor, ha? Ama orası bizi zengin edecek, çocuklar, zengin. Bu geceden sona eski Duba Teker düzgün bir kente dönüşecek."

"Nasıl?" diye ısrarla sordu Mungo. Chrysler Peavey'e en az güvenen, Tom'dan da en çok nefret eden korsandı. "Orada hiçbir şey yok, Peavey.

Telegram: @cinciva

Yalnızca birkaç yaşlı ağaç ve işe yaramaz Yosunlular."

"Yosunlular da neyin nesi?" diye fısıldadı Hester'a Tom.

"Sabit yerleşmelerde yaşayan halk demek istiyor," diye fısıldayarak yanıtladı kız. "Hani, 'Yürüyen teker yosun tutmaz, diye bir eski deyiş vardır ya..."

"Mesele şu ki, bayanlar baylar," diye duyurdu Peavey, "Kara Ada'da bir şey var. Birkaç gün önce -siz gelmeden hemen önce, Tom- bataklı'ın tepesinde avare gezinen bir havagemisini düşürdük. Mürettebatı, öldürülmeden önce bana ilginç bir şey söyledi. Anlaşılan, Gökliman'da büyük bir savaş yaşanmış; yangınlar, makine hasarları, gaz kaçakları falan... Bütün liman öyle kötü hasara u'ramış ki, daha fazla havada kalamayarak onarım için aşa'a inmiş. Sizce nereye inmiş olabilir, ha?"

Peavey'nin açgözlü sırıtışına bakıp, "Kara Ada'ya mı?" diye fikir yürüttü Tom.

"İşte adamım Tommy! Orda bir havakervansarayı var; havakonvoyları da'ların güneyindeki Birlik topraklarından havalanırken orda ikmal yaparlar. Gökliman'ı oraya indirmişler. Dört tarafları denizle çevrili ve kendilerine yardım edecek Yosunlu arkadaşları var diye, güvendeyiz sanıyorlar. Ama, Duba Teker karşısında güvende olamazlar!"

Korsanlar arasında bir heyecan dalgası dolaştı. Tom, Hester'a döndü; kız gözünü denizin ötesine, uzaktaki adaya dikmişti. Delikanlı bir yandan, o güzel uçan kasabanın hasarlı bir halde, orada yenmeye hazır bekliyor olması düşüncesiyle dehşete düşmüştü; öte yandan da, Peavey'nin oraya nasıl ulaşmayı planladığını merak ediyordu.

"Herkes görev yerine, canlarım!" diye bağırdı korsan Belediye Başkanı. "Motorları çalıştırın! Silahları doldurun! Yarın şafak sökerken, hepimiz zengin olaca'ız!"

Korsanlar emirleri yerine getirmek için telaşla çıkarken, Tom pencereye koştu. Neredeyse karanlık çökmüştü, bataklıkların üzerinde, günbatımının son uğursuz ışıkları göğü boyuyordu. Ama Duba Teker'in sokakları ışıl ışıldı ve banliyönün dış kenarları boyunca, bir hızlı çekim filmde mantarların büyümesi gibi, turuncu renkte kocaman şeyler açılıyordu. Alt güverteden yükselen tıslama sesinin ne olduğu şimdi anlaşılıyordu; Peavey konuşurken, kasabası duba bölümlerine ve bu şişirilebilir muşamba eteklere hava basmakla meşguldü.

Telegram: @cinciva

Döner sandalyesinde oturmuş, motor dairelerine komut veren korsan başkan, "Haydi, yüzmeye!" diye bağırdı. Dev motorlar gümbürtüyle canlanırken, kasabanın kıç tarafına doğru bir egzoz gazı bulutu yayıldı ve Duba Teker sahilde sarsıla sarsıla ilerleyip denize girdi.

Başta her şey yolunda gitti; Duba Teker duman çıkara çıkara doğuya ilerlerken, kararan sular durgundu ve Kara Ada karşılarında yavaş yavaş büyüyordu. Tom köprünün küçük yan pencerelerinden birini açmış, baştan aşağı tuzlu gece havasını hissederek, yabancısı olduğu bir heyecanla dikiliyordu. Banliyönün ön ucundaki eski pazar meydanında korsanların toplandığını görebiliyordu. Gökliman banliyönün çenelerine sığmayacak kadar büyük olduğundan, borda kanca ve merdivenlerini hazırlıyorlardı; Gökliman'ı zorla ele geçirecek, sonra da yavaş yavaş parçalayacaklardı. Bu düşünceden hiç hoşlanmadı Tom; havacı arkadaşları da hâlâ Gökliman'da olabilirdi. Ne var ki, kasabanın kasabayı yediği bir dünyada yaşıyorlardı sonuçta. Hem, Peavey'nin planının kıyıcı pervasızlığında heyecan verici bir yan da *yok değildi*.

Derken, ansızın gökyüzünden bir şey düştü ve pazar meydanında patladı. Güvertede simsiyah, derin bir yarık oluştu; Tom'un seyrettiği adamlar orda yoktu artık. Birileri ellerinde su kovaları ve yangın söndürücülerle koşarak geldi. "Havagemisi! Havagemisi! Havagemisi!" diye bağırıyordu biri. Sonrasında ortalığı iyice telaş sardı ve banliyönün dört bir yanında binalar havaya uçarken, insanlar çılgın akrobatlar gibi taklalar atarak havaya savruldu.

"İsli Pete aşkına!" diye haykıran Peavey, kırılan gözlem penceresine koşup, aşağıya, dumanla kaplanan sokaklara baktı. Maymunu omuzunun üstünde sıçrayarak çığlıklar atıyordu. "Bu Yosunlular umdu'umuzdan daha iyi örgütlenmiş me'er," dedi başkan. "Projektörler, çabuk!"

Kasabadan yukarıya iki titrek ışık huzmesi yükseldi, dumanlarla parçalanmış gökte uzadı. Tom, ikisinin birleştiği noktada, yükselmekte olan irice bir cismin kıpkırmızı parladığını gördü. Banliyönün silahları hızla yukarı çevrildi, borda topları ateşlendi ve süzülerek geçen bulutlar alevlere hedef oldu.

Telegram: @cinciva

“Iska!” diye hayıflandı, gözünü kısmış teleskoptan bakan Peavey. “Lanet olsun, Gökliman’ın gözcü gemiler kaldırca’anı tahmin etmeliydim. O cadı Fang’in paslı kovasıydı bu bence!”

“*Jenny Haniver!*” diye soluğu kesildi Tom’un.

“Bu kadar sevinmiş görünme,” diye tersledi onu Peavey. “O tam bir baş belasıdır. Rüzgâr Çiçe’i diye bir şey duymadın mı?”

Tom, korsan başkana Gökliman’daki maceralarından söz etmemişti. Bayan Fang’in hâlâ hayatta olmasından duyduğu sevinci gizlemeye çalışarak, “Hakkında bir şeyler *duydum*. Bir hava-tüccarı...” dedi.

“Yapma ya?” Peavey güverteye tükürdü. “Tüccarlar bööle silahlar mı taşır sanıyorsun sen? O Mobillik Karşıtları Birliği’nin bir numaralı ajanlarındandır. Bizim gibi zavallı mobil kasabaların canına okumaktan hiç çekinmez. Marsilya’yı batıran bombayı yerleştiren de, Palau Pinang’ın zavallı kadın sultanını bo’an da oydu. Ellerinde binlerce kasaba halkının kanı var! Yine de ona gününü gösterece’iz, ha, Tommy o’lum? Ba’ırsaklarından gulaş yapaca’ım! Leşini atmacalar yesin diye sallandıraca’ım! Mungo! Pogo! Maggs! O kırmızı havagemisini indirene, ya’madan fazla pay verece’im! ”

Kimse kırmızı havagemisini vurup indiremedi; çoktan menzilden çıkmış, Gökliman’ı yaklaşmakta olan tehlikeye karşı uyarmak için Kara Ada’ya geri dönüyordu. Ancak Tom, havagemisinin alevler içinde düştüğünü görseydi, bundan daha fazla kederlenip öfkelenmezdi. Demek Bayan Fang kendisini bu yüzden kurtarmış, ona bu yüzden nazik davranmıştı! Demek tek istediği Birlik’e bilgi toplamaktı ve arkadaşı Kaptan Khora da işin içindeydi -Tom’un sempatisini kazanmak için o masalı uydurmuştu. Quirke’e şükürler olsun ki, ona hiçbir şey anlatmamıştı!

Duba Teker hasar görmüş, yanıyordu; ama *Jenny Haniver*’ın roketleri ciddi zarar veremeyecek kadar küçüktü ve ilk şok atlatıldığından, Bayan Fang yeniden saldırma riskine atılmamıştı. Banliyö, alevlerle aydınlanan suyu yararak doğuya ilerlemeye devam ediyordu. Tom Kara Ada’nın ışıklarını, kıyıda fenerlerin titreştiğini görebiliyordu artık. Biraz daha yaklaştıklarında, adayla banliyö arasında yeni bir ışık kümesi belirdi. “Tekneler!” diye bağırdı silahının dürbününden bakmakta olan Mungo.

Peavey pencereye yaklaştı; cüppesi, şiddetlenen rüzgârla uçuşuyordu. “Balıkçı filosu!” diye memnun mırıldandı. “Gecenin ilk öğünü; onları

Telegram: @cinciva

aperitif olarak yiyece'iz. Yani, başlangıç yeme'i olarak, sersemler."

Duba Teker hızla yaklaşırken balıkçı tekneleri dağılıp, kıyıya sığınmak için kaçışmaya başladılar. Ancak diğerlerinden daha büyük ve ağır olan bir tanesi rüzgâr altına sürüklendi. "Onu yakalayaca'ız," diye gürledi Peavey; Maggs onun emrini diyafondan tekrarladı. Banliyö motorları gümbürdeyerek hafifçe yön değiştirdi. Kara Ada'nın sarp kayalıkları önlerini kapıyor, doğu göğündeki yıldızların görünmesini engelliyordu. *Ya tepede silahlar varsa,* diye düşündü Tom. Varsa da, şu anda sessizdiler. İleride, teknenin suda bıraktığı beyaz izi seçebiliyordu; onun gerisinde de, kıyıda belli belirsiz bir dalga kırılmasını...

Ansızın başkaları göründü; yakınlarında, hemen önlerinde dalgalar kırılmaya başladı ve Hester, "Peavey! Bu bir tuzak!" diye bağırdı.

Hepsi fark ettiler, ama iş işten geçmişti. Balıkçı teknesi sığ dipli olduğundan yüzeye yakın kayalıklardan rahatça geçip giderken, Duba Teker'in hantal kütlesi tüm hızıyla resife bindirdi ve keskin kayalar gövdeyi çizip yardı. Banliyö sarsılarak dibe oturunca, Tom'un ayakları yerden kesildi, yuvarlanıp harita masasının bacaklarına sertçe çarptı. Motorlar durdu, izleyen korkunç sessizlikte, ürkmüş bir öküzün böğürtüsüne benzeyen bir klakson ötmeye başladı.

Tom emekleyerek yeniden pencereye ulaştı. Aşağıda parmaklıkların arasından sular coşkun sel gibi çağlarken, sokakların karardığını gördü. Su basan alt güvertenin ızgaralarından yukarıya akın akın beyaz köpükler püskürüyordu. Beyazlığa siyah enkaz parçaları ve çabalayan minicik siluetler karışmıştı. Tekne çok uzaklarda, eserinin keyfine varmak için yön değiştiriyordu. Talihsiz banliyöyle adanın sarp sahilleri arasında metrelerce deniz vardı.

Bir el omuzunu kavrayıp onu çıkışa doğru çekiştirdi. "Benlen geliyorsun, Tommy o'lum," diye hırladı Chrysler Peavey. Duvardaki raftan koca bir tüfek kapıp omuzuna astı. "Sizler de, Amesy, Mungo, Maggs, benlen geliyorsunuz..."

Peavey, Tom'u merdivenlerden aşağı sürüklerken, korsanlar belediye başkanlarının çevresinde etten duvar örmüşlerdi. Hester topallayarak onları izliyordu. Aşağıdan çığlıklar yükseliyor, çoktan diz boyu suya gömülmüş üçüncü kat sahanlığında korku dolu suratlar, gruba doğru yukarıya bakıyordu. "Kasabayı terk edin!" diye bağırdı Peavey. "Önce kadınlar ve belediye başkanları!"

Telegram: @cinciva

Hızla Peavey'nin konutuna girdiler; Cortina, korku içindeki kız ve erkek kardeşlerine sımsıkı sarılmıştı. Peavey ona aldırmadan suda bata çıka, köşede duran bir sandığa yöneldi; kaşlarını çatarak yoğunlaştı, şifreli kilidi sağa sola çevirdi. Kapak savrularak açılınca, içinden turuncu renkte, küçük bir bohça çıkardı ve yeniden yola koyulup, parmaklıklarından denizin taşmakta olduğu balkona çıktılar. Tom, Cortina ve çocuklara yardım etmek için odaya doğru döndüyse de, Peavey onları unutmuştu bile. Dalgaların içine fırlattığı bohça karmaşık bir tıslamayla açılıp küçük, yuvarlak bir kurtarma botuna dönüştü. Adam, "Haydi bin," diye azarlayarak Tom'u tuttuğu gibi sala doğru itekledi.

"Ama-"

"Bin!" Arkadan yediği bir çizme Tom'u balkon parmaklıklarının üstünden yuvarlayıp, salın esnek lastik zeminine düşürdü. Peşinden Mango, ardından da diğerleri öyle hızlı doluştular ki, suya hafifçe batan sala yanlarından su doldu. Sol tarafta bir yerden, "Ah! Ah! Ah!" diye inleyen Cortina Peavey'nin sesi duyuluyordu. Tom kendini Bay Ames'in altından kurtardığında banliyö çoktan uzaklaşmış, kıçı suya batmış, baş tarafı karanlık gökyüzüne doğru kalkmıştı. Hester'ı arandı -hemen yanı başında çömelmişti. Maymun korkudan çığlıklar atarak Peavey'nin tepesinde zıplayıp duruyordu. Uzaktan, "Ah! Ah! Ah!" diye çığlıklar duyuluyor, insanlar parmaklıklardan, işe yaramaz yırtık pırtık hava torbalarından aşağıya atlarken sular beyaz beyaz sıçrıyordu. Salın kenarlarına eller tutundu; Mungo ve Peavey onlara vurup uzaklaştırdılar. Çılgına dönmüş siluetler dalgaların arasından onlara doğru yüzdü; Janny Maggs ayağa kalkıp makineli tüfeğini ateşleyince, salın çevresinde dalgalanan suyun rengi kırmızıya kesti. Banliyö gittikçe daha da eğiliyordu; deniz kazan dairesine dolunca bir buhar bulutu yükseldi ve şaşırtıcı bir hızla banliyö aniden suya gömüldü. Su fokurdayıp kabardı. Çığlıklar, cılız yardım çağrıları bir süre daha devam etti. Suda yüzen bir enkaz parçasını elde etmek için, kısa süren silah sesleri duyuldu. Birkaç şanslı korsan kıyıya çıkma mücadelesini başarırken, daha uzun süreli tarama sesleri yankılandı.

Ardından sessizlik çöktü ve sal, küçük daireler çizerek akıntıyla kıyıya sürüklendi.

Telegram: @cinciva

20
KARA ADA

Shrike, şafak sökerken deniz kıyısına gelir. Sular yükselmektedir ve denize inen derin tekerlek izleri çoktan silinmeye başlamıştır. Doğuda, Kara Ada'nın kıyılarındaki yerleşim alanlarından duman çıkmaktadır. İz Sürücü, Hester Shaw'dan ve onun geride bıraktığı yıkım izlerinden hoşnuttur; ölü yüzü bir gülümsemeyle çarpılır.

Onu bataklıktan buralara kadar sürükleyen tek şey Hester düşüncesidir. Hasarlı bacağını emen çamurdan ve yer yer boyunu geçen acı sularına battığı bataklıktan her seferinde onu çekip çıkaran bu düşünce olmuştur. En azından banliyönün bıraktığı izleri takip etmek kolaydır. Şimdi yine bu izlerin peşinde, tıpkı sabah turuna kararlı bir yüzücü gibi, ağır adımlarla kıyıdan aşağıya denize doğru, dalgaların içine yürür. Tuzlu su gözlerindeki merceklere çarpar, zırhındaki derin yarıklardan sızarak canını yakar. Martıların ve rüzgârın sesi uzaklaşır, yerini deniz dibindeki derin tıslamaya bırakır. Hava ya da su, Diriltilenler için hiç fark etmez. Balıklar onu aranır, sonra da yosun ormanlarına dalarlar. Yengeçler yolundan kaçar ve sanki zırhlı, yenilmez bir yengeç tanrısına ibadet ediyorlarmışçasına, kıskaçlarını havaya kaldırıp ona doğru sallarlar. Shrike, onu Duba Teker'e götürecek olan, suya karışmış yakıt ve gres yağı kokusunu izleyerek, güçlükle ilerlemeyi sürdürür.

Chrysler Peavey, kıyıya çıktıkları koydan birkaç kilometre ileride, dik bir tepenin üstünde durup, diğerlerinin yetişmesini bekledi. Yavaş yavaş gelmeye başladılar -önce Tom ve Hester, ardından haritasıyla Ames, en sonunda da silahlarının ağırlığı altında iki büklüm olmuş Maggs ve Mungo. Geriye baktıklarında adanın denize inen yalçın kayalıklarını ve Duba Teker'in batığı üstünde toplanmış tekneleri görebiliyorlardı. Vinçli

Telegram: @cinciva

bir sal, banliyönün üstüne çoktan demirlemişti. Adalılar batmış banliyöyü yağmalamak konusunda hiç vakit kaybetmemişlerdi.

"Adi Yosunlular!" diye homurdandı Peavey.

Güçbela kıyıya çıktıklarından beri Tom, belediye başkanıyla konuşmamaya çalışıyordu. Küçük adamın gözlerinde yaşlar parıldadığını görünce şaşırmıştı şimdi. "Aileniz için çok üzgünüm, Bay Peavey. Onlara ulaşmaya çalıştım ama-"

"Küçük pislikler!" diye öfkeyle patladı Peavey. "Burnumu *onlar* için çekmiyorum. Ah, sevgili banliyöm! Ona bir baksana! Kahrolası Yosunlular..."

O sırada güneyden belli belirsiz silah sesleri duydular.

Peavey'nin yüzü aydınlandı. Diğerlerine döndü. "Duydunuz mu? Çocuklardan bazıları kıyıya ulaşmış olmalı! O Yosunlular'a günlerini gösterecekler! Onlarla buluşaca'ız! Ve de Gökliman'ı ele geçirip, onarım için birkaç kişiyi bırakaca'ız, di'erlerini hep öldürüce'iz ve anakaraya uçarak zengin dönece'iz. Gökliman'ın korsanlaştırıldı'ı duyulmadan önce birkaç semiz kasabanın tepesine inece'iz! Kendimize bir kent bile yakalarız belki!"

Maymunu kambur omuzunda, iri kayaları peş peşe tırmanarak yeniden yola koyuldu. Diğerleri de onu takip etti. Maggs ve Mungo, Duba Teker'i kaybettikleri için sarsılmış görünüyorlar, Peavey'nin son planına ikna olmamışa benziyorlardı. Bakışıp duruyor, başkanları duymayacak uzaklıktayken fısıldaşıyorlardı. Ancak yabancı bir ülkedeydiler ve Tom onların Peavey'ye başkaldıracak kadar cesaret topladıklarını sanmıyordu - henüz. Bay Ames'se daha önce hiç çorak topraklara ayak basmamıştı. "Korkunç bir şeymiş!" diye homurdanıyordu. "Üstünde yürümesi amma zor... Bütün bu otlar! Vahşi hayvanlar, yılanlar falan da vardır burda... Atalarımızın toprak üstünde yaşamaktan neden vazgeçtiğini şimdi kavrıyorum!"

Tom adamın neler hissettiğini çok iyi anlıyordu. Kara Ada'nın kayalıkları bulundukları yerden kuzeye ve güneye doğru uzanıyor, tepelerindeki neredeyse dimdik yamaç, rüzgâr estikçe hayalet sesleriyle uğuldayan karanlık yarıklara yükseliyordu. Çok daha yukarıdaki sivri kayalardan bazıları öyle biçimlerde yontulmuştu ki, kıyıdan kale gibi görünüyorlardı. Peavey onların yalnızca kaya olduğunu geç fark ettiğinden grubunu uzun, dolambaçlı bir yola sürdü.

Telegram: @cinciva

Tom'un yanında topallayan Hester, "Çok güzel," diye iç geçirdi. Delikanlının, daha önce yaptığını hiç görmediği şeyler yapıyor, kendi kendine gülümsüyor ve hafifçe ıslık çalıyordu.

"Niye bu kadar mutlusun?" diye sordu Tom.

"Gökliman'a gidiyoruz, öyle değil mi?" diye yanıtladı kız fısıltıyla. "İleride bir yerlerde gizleniyordur; Yosunlular ve Gökliman halkı ona karşı birlik olmuşken de, Peavey'nin küçük çetesi orayı mümkünü yok ele geçiremez. Öldürülecekler; biz de kuzeye, Londra'ya gidecek bir gemi bulacağız. Anna Fang orada, unutma. Bize yine yardım edebilir."

"Ah, Anna Fang!" dedi Tom öfkelenerek. "Peavey'nin anlattıklarını duymadın mı? Birlik casusuymuş."

"Tahmin etmiştim," diye itiraf etti Hester. "Londra ve Valentine hakkında o kadar çok soru sordu ki bize."

"Bana söylemeliydin!" diye karşı çıktı Tom. "Farkında olmadan önemli bir sır açıklayabilirdim ona!"

"Neden umurumda olsun?" diye sordu Hester. "Hem, Tarihçi Çırakları ne zamandan beri önemli sırlara ortak ediliyor? Her neyse, onun casus olduğunu fark ettin sanmıştım."

"Casusa benzemiyordu."

"Eh, çoğunlukla benzemezler zaten. Boyunlarında 'CASUS' yazılı bir tabela taşımalarını ya da özel bir casus şapkası takmalarını beklemiyordun herhalde." Kız tuhaf, esprili bir ruh hali içindeydi. Tom, bunun nedeni, tırmandıkları karanlık dik tepelerin ona adada geçen çocukluğunu anımsatması mı, merak etti. Birdenbire koluna dokunup, "Zavallı Tom," dedi kız. "Valentine'ın bana yıllar önce öğrettiği şeyi sen yeni öğreniyorsun: Kimseye güvenilmez."

"Hıh," dedi Tom.

"Ah, seni kastetmiyorum," diye ekledi kız telaşla. "Sanırım sana güveniyorum -neredeyse. Duba Teker'de benim için yaptığın -Peavey'nin beni o kafesten çıkarmasını sağlaman... Başkası zahmet etmezdi. Hele, benim gibi biri için."

Tom dönüp kıza baktı ve çirkin maskenin gerisinden bakan sevecen, utangaç Hester'ı hiç olmadığı kadar açık bir şekilde gördü. Tom ona öyle içten gülümsedi ki, Hester kızardı (En azından, o ayrıksı yüzü pençe pençe oldu, yara izi de morardı). Peavey geriye dönüp onlara seslendi: "Haydin, çifte kumrular! Tatlı anlamsızlıklar fısıldaşmayı bırakın da, *yürüyün!*"

Telegram: @cinciva

İkindi vakti, bulutlar doğu yönünde dağılırken, güneş ışığı dalgaların sırtında parıldamakta, Duba Teker'in su üstündeki bölümlerinde titreşmektedir. Shrike, başını yavaş yavaş sağa sola çevirerek banliyönün sokaklarında ilerler. Su basmış odalarda, demlikte uzun süre bırakılmış, soğuk sallama çay poşetleri gibi, cesetler yüzmektedir. Küçük balıklar bir korsanın ağzının içine dalıp çıkar. Bir kızın saçları akıntıyla kıvrılır. Hurdacı teknelerinin koyu omurgaları tepesinde hareket halindedir. Üç çıplak oğlan suya dalarken, Shrike gölgelere saklanarak bekler; çocuklar, arkalarında gümüş baloncuklardan izler bırakarak, hızlı devinimlerle yanından yüzüp geçer; sonra da, silahlar, şişeler ve bir deri kemerle birlikte, geriye, yüzeye doğru ayak çırparlar.

Hester burada değildir. Shrike batık banliyöden uzaklaşıp, dip balçığının üstünde yüzen yağların gölgesini izler. Enkaz denizin dibine yayılmıştır ve yüzen cesetler ona Kara Ada'nın dip yamaçlarını işaret etmektedir.

Arkasında yosunlardan şeritler sürüyüp, paralanmış zırhından sular akıta akıta kıyıya çıktığında akşam olmuştur. Görüşünü berraklaştırmak için başını sallar ve karanlık uçurumların dibindeki siyah kumlu sahilde çevresine bakınır. Aşağı yuvarlanmış ev büyüklüğünde kayaların arasında gizli kurtarma salını bulması neredeyse bir saate yakın zamanını alır. Yeniden kaçmasını önlemek için, metal pençelerini çıkarıp salın zeminini yırtar. Hester yine elindedir. O öldüğünde, bedenini boğulmuş güneş ışığından, yosun ormanlarından, bataklıktan ve Av Alanı'nın uzayıp giden arazisinden özenle geçirip, Crome'a teslim edecektir. Onu, uyuyan çocuğunu kollarında taşıyan bir baba gibi, kucağında Londra'ya götürecektir.

Elleri ve dizleri üstüne çöküp, kumda kızın kokusunu aramaya başlar.

Nihayet yamacın tepesine vardıklarında gün kavuşuyordu; yukarıdan, Kara Ada'nın göbeğine bakar buldular kendilerini.

Tom buranın sönmüş bir yanardağ olduğunu daha önce fark etmemişti; ama bulundukları noktadan açıkça anlaşılıyordu -Derin, kara yarıklar kabaca yuvarlak bir çanak biçimindeki, yemyeşil tarlalara bölünmüş bir alanı çevreliyordu. Korsanların çömeldiği yerin neredeyse hemen altında, mavi bir gölün yanı başında küçük bir sabit yerleşme yayılıyordu. Taş binaların yanı sıra havagemisi hangarları ve halat direkleri vardı. Bunların gerisindeki düzlükte, her şeyi cüceleştiren Gökliman, yüzlerce incecik

Telegram: @cinciva

ayağın üstüne tünemiş bir halde, kanadı kırık bir kuş kadar çaresiz görünüyordu.

"Havakervansarayı!" diye kıkırdadı Peavey. Teleskopunu çıkarıp gözüne yerleştirdi. "Nasıl da çalışıyorlar! Gökyüzüne geri dönmek için gaz torbalarını tekrar şişiriyorlar..." Teleskobu çevreyi kuşatan yamaçlarda gezdirdi. "Bizim çocuklardan hiç iz yok. Ah, hiç de'ilse toplardan birini kurtarabilseydik! Ama üstesinden gelece'iz, ha çocuklar? Bir avuç hava-perisi bize vız gelir! Haydi, biraz daha yaklaşalım..."

Belediye Başkanı'nın sesinde bir tuhaflık vardı. *Korkuyor,* diye düşündü Tom. *Ama Maggs, Mungu ve Ames'in kendisine duydukları inancı yitirmemek için itiraf edemiyor.* Korsan Belediye Başkanı'na acıyabileceği aklının ucundan geçmemişti ama, acıyordu işte. Peavey ona karşı kendince nazik davranmıştı ve şimdi onun, adamları arkasından söylenip küfrederken, ıslak topraklarda koşuşturacak kadar alçaldığını görmek üzücüydü.

Yine de başkanlarını takip ettiler; yamaçtaki taş yığınlarının arasından aşağıya, sönmüş yanardağ kraterinin içine indiler. Bir ara uzaktaki bir yarıkta atlı siluetleri görüldü; batan korsan kasabasından sağ kurtulanları araştıran adalıların devriyesiydi. Derken, alçaktan uçan bir havagemisi geçti tepelerinden. Peavey, şikâyet çığlıklarını susturmak için maymununu cüppesiyle sararken, herkesin derhal yere yatmasını, kıpırdamamasını tısladı. Havagemisi bir tur attı, ancak güneş çoktan batmıştı ve pilot hemen altındaki alacakaranlıkta, baykuştan saklanan fareler gibi sinmiş siluetleri fark etmedi. Kervansaraya inmek için geri dönerken, doğudaki yarıkların üstünden tombul bir ay yükseldi.

Tom rahatlayarak soluğunu koyverdi, toparlanıp kalktı. Çevresinde diğerleri de homurdanarak yavaş yavaş ayaklandı; yerinden oynattıkları taşlar yamaçtan aşağıya yuvarlandı. Havakervansarayının sokaklarında, ellerinde fener ve meşalelerle koşuşturan insanları, içerde sıcak ve güvende olmanın harikalığını düşünmesine yol açan ışıklı pencereleri görebiliyordu. Gökliman elektrik ışığıyla ışıl ışıldı; rüzgâr uzaktan buyurgan haykırışları, müziği ve coşkulu sesleri taşıyordu onlara.

"Pete aşkına!" diye tısladı Mungo. "Geç kaldık! Kalkıyor!"

"Asla," diye dudak büktü Peavey.

Oysa, Gökliman'ın gaz torbalarının neredeyse tamamen dolduğunu görüyordu hepsi. Birkaç dakika sonra motorlarının gümbürtüsü rüzgârın değişen esintisiyle alçalıp yükselerek yamaca ulaştı. Uçan kasaba

Telegram: @cinciva

yükselirken, yengecinkilere benzeyen ayakları da altına katlanıyordu. "Hayır!" diye haykırdı Peavey.

Sonra da bayır aşağıya koştu, kaydı, krater zeminindeki balçık düzlüğe doğru taş yığınlarıyla birlikte yuvarlandı. Bir yandan da, "Geri dön! Sen benim avımsın! Senin için kasabamı batırdım!" diye bağırdığını duyuyorlardı.

Mungo, Maggs ve Ames arkasından koşturdular, Hester ve Tom da peşlerinden. Yamacın dibinde yumuşak, vıcık vıcık toprağa ayak bastıklarında, su birikintilerinde ayın ve göğe yükselen kasabanın ışıkları yansıyordu.

"Geri dön!" Peavey'nin önlerinde bir yerlerde bağırdığını duyabiliyorlardı. "Geri dön!" Sonra da: "Ahh! Uff! İmdat!"

Onun bağrışlarını ve maymunun vahşi çığlıklarını izleyerek, derin bir bataklığın kenarına gelip durdu hepsi. Peavey çoktan beline kadar gömülmüştü. Maymun, batan gemideki bir denizci gibi onun keline tünemiş, korkuyla sırıtıyordu. "Elinizi verin çocuklar!" diye yalvardı Belediye Başkanı. "Yardım edin! Onu hâlâ ele geçirebiliriz! Sadece motorlarını deniyor! Tekrar aşa'a inecek!"

Korsanlar sessizce seyrediyordu. Uçan kasabayı ele geçirme şanslarının olmadığını, üstelik Peavey'nin çığlıklarının büyük olasılıkla yerlerini adalılara belli ettiğini biliyorlardı.

Öne hamle yaparak, "Ona yardım etmeliyiz!" diye fısıldadı Tom; ama Hester onu durdurdu.

"Çok geç," dedi kız.

Peavey derine doğru batıyor, boynundaki makam zincirinin ağırlığı onu aşağıya çekiyordu. Kara çamur ağzına dolarken, karmakarışık bir şeyler geveliyordu. "Yapmayın çocuklar! Maggs? Mungo? Ben sizin belediye başkanınızım! Her şeyi sizin için yaptım!" Korku dolu, deli bakışlarla Tom'u arandı. "Söyle onlara, Tommy o'lum!" diye hıçkırdı. "Onlara Duba Teker'i büyük yapmak istedi'imi söyle! Saygın olmak istedim! Söyle onlara-"

Mungo'nun ilk ateşiyle, maymun alazlanan tüy bulutu halinde Peavey'nin tepesinden çamura düştü. İkinci ve üçüncü kurşun Peavey'nin göğsüne girdi. Başı öne eğildi ve çamur hafif seslerle fokurdayarak onu yuttu.

Korsanlar dönüp Tom'a baktılar.

Telegram: @cinciva

“Sen olmasaydın, muhtemelen burada değildik,” diye homurdandı Mungo.

“Eğer başkanın kafasını bütün o görgü kuralları, kentler falan gibi düşüncelerle doldurmasaydın,” diye onayladı onu Maggs de.

“Her tabak ayrı çatalla yenirmiş de, ağız doluyken konuşulmazmış da!” diye alay etti Ames.

Tom gerilemeye başlamıştı ki, Hester delikanlıyı şaşırtarak aralarına girdi hemen. “Tom’un suçu değil!” dedi.

“Sen de işimize yaramazsın,” diye kükredi Mungo. “İkiniz de yaramazsınız. Biz korsanız. Görgü kuralları derslerine de, bize ayak ba’ı olacak, topal bir yaralı surat kıza da ihtiyacımız yok.” Silahını kaldırdı, Maggs de ona katıldı. Ames bile küçük bir tabanca çekip doğrulttu.

O sırada karanlığın içinden bir ses duyuldu: “ONLAR BENİM.”

Telegram: @cinciva

21
MÜHENDİSLİK BİNASI'NDA

Londra, kasabaların yardığı toprağın ince bir kar tabakasıyla örtüldüğü yüksek bir platoya doğru tırmanışa geçmişti. Yüz elli kilometre kadar arkasından yuvarlanarak gelen Panzerkent-Bayreuth, artık ufukta hayal meyal bir tehdit değil, tekerlekleri ve katlarıyla devasa, karanlık bir kütleydi. Süslü üst güvertesinin altın tel işlemesi, fabrika ve motor dumanlarının üstünden açıkça görülebiliyordu. Londralılar kıç taraftaki gözlem platformlarında toplanmış, iki kentin arasındaki mesafenin yavaş yavaş azalmasını izliyorlardı sessizce. O gün öğleden sonra, Belediye Başkanı paniğe kapılmaya gerek olmadığını, Mühendisler Loncası'nın kenti bu krizden kurtaracağını duyurmuştu; ama alt katlarda ayaklanma ve yağmalama çoktan başlamış, Ayrıştırma Bölümü'nde düzeni sağlamak için aşağıya Muhafız Asker birlikleri gönderilmişti.

Quirke Meydanı Asansör Durağı'nın o akşamki görevlilerinden biri, "Bizim Crome neden söz ettiğini bilmiyor," diye homurdandı. "Bunu söyleyeceğim daha önce aklımın ucundan geçmezdi, ama sersemin biri o. Meğer bizim zavallı Londra'yı günlerdir, haftalardır yollara düşürüp bu kadar doğuya getirmesi, kocamış bir dev kümekente yedirmek içinmiş. Keşke Valentine burada olsaydı. O ne yapılması gerektiğini bilirdi-"

"Sessiz ol, Bert," diye fısıldadı arkadaşı, "bak, onlardan birileri geliyor."

Adamlar, iki Mühendis ağır adımlarla turnikeye yaklaşınca saygıyla eğildiler; genç bir adam ve kız, gözlerine birbirinin eşi yeşil elastik *goggle*'lar takmış, kapüşonlu beyaz naylon paltolar giymişlerdi. Kız altın bir paso uzatıp çekti. Onlar bekleyen asansöre binince, Bert arkadaşına dönüp, "Mühendislik Binası'nda önemli bir durum olmalı," diye fısıldadı. "Hepsi de beyaz kurtçuklar gibi, Derin Ayrıştırma Bölümü'ndeki yuvalarından dışarı uğruyor. Böyle bir zamanda Lonca toplantısı düzenlediklerine inanabiliyor musun!"

Telegram: @cinciva

Katherine asansörde Bevis Pod'un yanına oturdu; delikanlının ödünç verdiği ceketin içinde şimdiden terlemiş, sıkılmıştı. Birbirilerinin alnına özenle çizdikleri kırmızı çarkların dağılmadığından emin olmak için, delikanlıya göz atıp sonra da camdaki kendi yansımasını kontrol etti. Bu *goggle* ve kapüşonlarla gülünç görünüyordu ama, son günlerde pek çok Mühendis'in bunlardan giydiğine ikna etmişti onu Bevis. Kabin sarsıla sarsıla Tepe Kat'a çıkarken, asansördeki diğer yolcu, şişman Seyrüseferci onlara bakmadı bile.

Katherine bütün günü Bevis'in kıyafetlerle gelmesini bekleyerek huzursuz geçirmişti. Oyalanmak için, babasının kitaplarındaki dizinlerde HESTER SHAW adını aramış ama bulamamıştı. *Londra Müzesi Eksiksiz Kataloğu*'nda bir *Pandora* Shaw'a ait kısa bir bilgi vardı; ancak onun Tarihçiler Loncası'na birkaç değersiz fosil ve Eski-Tekno parçası sağlayan bir Dış-Topraklar toplayıcısı olduğu belirtiliyordu yalnızca. Ölüm tarihi de verilmişti: Yedi yıl önce. MEDUSA'ya da bakmış, eski bir hikâyede geçen, bir tür canavar olduğunu öğrenebilmişti. Magnus Crome'un ve Mühendislerinin canavarlara inandığını sanmıyordu.

Tepe Kat'ta Bevis'le birlikte Mühendislik Binası'nın ana girişine doğru yürürlerken, kimse onlara dönüp ikinci bir kez bakmadı. Zaten çok sayıda Mühendis telaşla giriş basamaklarından çıkıyordu. Altın pasosunu sıkı sıkı tutan Katherine de onlara katıldı; birbirinin eşi beyaz paltolar içindeki kalabalıkta Çırak'ı kaybetmek korkusuyla, delikanlının yanı başından ayrılmıyordu. *İçeriye asla giremeyeceğiz,* diye düşünüyordu sürekli; ancak kapıda görevli Lonca üyeleri pasolara bakma zahmetine katlanmıyorlardı. Aziz Paul Katedrali kubbesinin ardında solan günbatımına son kez bakıp içeriye yürüdü.

Burası beklediğinden daha büyük ve aydınlıktı. Binanın merkezindeki büyük boşluktan uzaydaki gezegenler gibi yüzlerce argon küre sarkıyordu. Merdivenleri görmek için çevresine bakınırken, Bevis kolunu çekiştirdi: "Yukarıya monorayla çıkacağız. Bak..."

Mühendisler küçük monoray vagonlarına biniyorlardı. Katherine ve Bevis de sıraya girdiler ve alçak sesle yapılan sohbetleri, birbirine sürtünen paltoların gıcırtısını dinlediler. *Goggle*'ın ardında Bevis'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, korku doluydu. Katherine bir monoraya yalnız binip konuşabileceklerini ummuştu; ama Mühendisler akın akın gelmeyi sürdürüyorlardı. Sonunda tıklım tıklım bir vagonun ucunda, Man-Sev

Telegram: @cinciva

Araştırma Bölümü'nden bir grupla dip dibe, delikanlıdan uzakta oturmak zorunda kaldı.

"Siz hangi bölümdensiniz, Lonca üyesi?" diye sordu yanında oturan adam.

"Şey... " Katherine panik içinde Bevis'e baktı; ama Çırak ona kopya veremeyecek kadar uzaktaydı. Aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. "K Birimi."

"Yaşlı Twixie'yle çalışıyorsunuz, ha?" dedi adam. "Duyduğuma göre yeni modellerden inanılmaz sonuçlar alıyormuş."

Katherine, "Ah, evet, hem de çok," diye yanıtladı. Derken vagon sarsılarak hareket etti ve yanındaki yolcu, akan manzaradan büyülenerek pencereye döndü.

Katherine monorayın asansöre benzeyeceğini sanmıştı; ancak hızı ve spiral dönüşleriyle oldukça farklıydı ve midesini yatıştırmak için epeyce çabalamak zorunda kaldı. Diğer Mühendisler hiç etkilenmemiş görünüyorlardı. "Belediye Başkanı ne hakkında konuşacak dersin?" diye sordu biri.

"MEDUSA hakkında olmalı," dedi diğeri. "Onu teste hazırladıklarını duydum."

"İşe yaramasını umalım," dedi Katherine'in tam karşısında oturan kadın. "Ne de olsa, makineyi bulan Valentine'dı. Bir Tarihçi'dir o, biliyorsunuz. Onlara güven olmaz."

"Ah, Valentine, Belediye Başkanı'nın adamıdır," dedi bir başkası. "Alnındaki Tarihçiler Loncası dövmesi seni aldatmasın. Ona bol para vermeye devam ettiğimiz ve yabancı kızına bir Yukarı Londra hanımefendisi gibi davrandığımız sürece köpek kadar sadık kalacaktır."

Çalışan Mühendisler'le dolu devasa bir arı kovanına benzeyen ofis ve atölyelerin yanından döne döne yukarıya çıktılar. Vagon beşinci katta durunca, Katherine duyduklarının öfkesiyle pancar kesilmiş bir halde kendini dışarı attı. Yine Bevis'le yan yana geldiler ve kalabalıkla birlikte, buz gibi, beyaz koridorlarda, şeffaf plastik perdelerin arasından sürüklendiler. İleriden konuşma sesleri işitiliyordu; birkaç kez sağa sola döndükten sonra heybetli bir konferans salonuna girdiler. Bevis çıkış kapılarından birine yakın bir koltuğa yöneldi. Katherine çevresine bakınarak Denetçi Nimmo'yu aradıysa da, adamı ayırt etmek olanaksızdı. Konferans salonu beyaz paltolar ve kel ya da kapüşonlu kafalar deryasıydı; üstelik, girişlerden hâlâ akın akın yenileri geliyordu.

Telegram: @cinciva

“Bak!” diye fısıldadı Bevis onu dürterek. “İşte şuradaki Dr. Twix, hani sana söz etmiştim ya!” Ön sırada, yanındakilerle neşeyle gevezelik eden, fıçı gibi, ufak tefek kadını işaret ediyordu. “Üst düzey Lonca üyelerinin hepsi burada! Twix, Chubb, Garstang... güvenlik şefi Dr. Vambrace de!”

Katherine korkmaya başladı. Gerçek kimliği kapıda ortaya çıkmış olsaydı, şaka yaptığını söyleyerek durumu geçiştirebilirdi. Oysa artık Mühendislerin gizli mabedinin içindeydi ve çok önemli bir şeye tanık olacağını tahmin edebiliyordu. Kimliği açığa çıksa bile, Mühendislerin Thaddeus Valentine’ın kızına zarar vermeye cüret edemeyeceklerini hatırlatıp durdu kendine. Bevis’e ne yapacaklarınıysa hiç düşünmemeye çalıştı.

Sonunda kapılar kapandı ve ışıklar kısıldı. Konferans salonuna çöken beklenti dolu sessizlik, beş yüz Mühendisin gıcırtılar eşliğinde ayağa kalkmasıyla bölündü.

Katherine ve Bevis de herkesle birlikte yerlerinden fırlayarak önlerindekilerin omuzları üstünden sahneyi görmeye çalıştılar. Magnus Crome metal bir kürsüde durmuş, buz gibi bakışlarını seyircilerin üstünde gezdiriyordu. Bir an doğrudan Katherine’e bakar gibi oldu; öyle ki, Katherine kendine, Crome’un onu başındaki kapüşon, gözündeki *goggle* ve paltosunun kalkık uzun yakaları yüzünden asla tanıyamayacağını tekrarlama ihtiyacı duydu.

“Oturabilirsiniz,” dedi Crome ve devam etmeden önce herkesin yerine yerleşmesini bekledi. “Bu, Lonca’mız için zafer dolu bir gün, dostlarım.”

Konferans salonunda olduğu kadar Katherine’in içinde de bir heyecan dalgası dolaştı. Crome sessizlik uyarısı yaptı.

Yukarıda, salonun tavanında bir slayt projektörü vızıldayarak çalıştı ve Crome’un başının arkasındaki ekranda bir resim belirdi -karmaşık, dev bir makinenin şeması.

“MEDUSA,” diye bildirdi Crome. Mühendislerin hepsi bir ağızdan, “*MEDUSA!*” diye soluklanınca, yankılanma oluştu sanki.

“Bazılarınızın zaten bildiği gibi,” diye sözlerini sürdürdü Crome, “MEDUSA, Altmış Dakika Savaşı’ndan kalma bir deneysel enerji silahıdır. Bunu bir süredir biliyoruz -aslına bakılırsa, Valentine yirmi yıl önce Amerika’ya yaptığı keşif gezisinde bu belgeleri bulduğundan beri.”

Ekranda, solmuş şemalar ve kargacık burgacık bir el yazısı titreşiyordu. *Babam bana bundan hiç söz etmedi,* diye düşündü Katherine.

Telegram: @cinciva

“Tabii, bu şema parçaları MEDUSA’yı yeniden yapmamız için yeterli değildi,” diyordu Crome. “Ancak, yedi yıl önce, yine Valentine’ın sayesinde, Amerika çölünde uzun süredir kayıp bir askeri bölgede, müthiş bir Eski-Tekno parçası ele geçirdik. Bu, belki de bugüne dek keşfedilen, en iyi korunmuş durumdaki antik bilgisayar çekirdeği, hatta ondan da öte bir şeydir; bu, MEDUSA’nın beyni, bir zamanların olağanüstü makinesine güç veren yapay zekâdır. Dr. Splay’in ve B Birimi’ndeki arkadaşlarının azimli çalışmaları sayesinde, sonunda onu yeniden işler duruma getirdik. Lonca üyeleri; Londra’nın aç kentlerden kaçıp saklanması gereken günler sona erdi! MEDUSA elimizdeyken, o kentlerin herhangi birini göz açıp kapayana kadar küle çevirmemiz işten bile değil!”

Mühendisler çılgınca alkışladılar. Bevis Pod, alkışa katılması için Katherine’i dürtüklediyse de, kızın elleri koltuğunun metal kolçaklarına yapışmış gibiydi. Uğradığı şoktan serseme dönmüştü. Altmış Dakika Savaşı hakkında duyduklarını, Kadimlerin o korkunç şimşek silahlarının sabit kentlerini nasıl havaya uçurduğunu, toprağı ve gökyüzünü nasıl zehirlediğini hatırlıyordu. Babası böylesine dehşet verici bir şeyin yeniden yaratılması için asla Mühendisler’e yardım etmiş olamazdı!

“Üstelik, artık Tuzçengeli gibi hurda yığınlarını kovalamak zorunda değiliz,” diye devam etti Crome. “Londra önümüzdeki hafta Batmunkh Gompa’nın -Kalkan Duvar’ın sahasına girecek. Mobillik Karşıtları Birliği binlerce yıldır onun arkasına sinerek, tarihin akışına karşı durmuştur. MEDUSA bu duvarı tek vuruşla yerle bir edecek. Gerisindeki topraklar; bütün o sabit koca kentleri, ekinleri, ormanları, el değmemiş yeraltı zenginlikleriyle birlikte, Londra’nın yeni av alanı olacak!”

Artık sesini duymak zorlaşmıştı; Mühendislerin coşkusu koca bir dalga gibi Crome’un arkasındaki duvarda patladı. Duvar yavaşça kayarak açılınca, Aziz Paul Katedrali’ne ve Lonca Binası’nın kulelerine bakan uzun bir pencere ortaya çıktı.

“Ama önce,” diye bağırdı Crome, “halletmemiz gereken, önemli bir başka konu var. MEDUSA’yı Kalkan Duvar’a varana kadar sır olarak saklayabilmeyi umut ettiysem de, gücünü kanıtlayacak bir gösteri şart oldu. Ben burada konuşurken, Dr. Splay’in ekibi yeni silah için bir deneme atışı hazırlıyor.”

Katherine daha fazla dinlemek istediyse de, Crome’un dinleyicileri heyecanla kendi aralarında konuşmaya başladığından kısa süre sonra bu

Telegram: @cinciva

tamamen olanaksız hale geldi. Olasılıkla MEDUSA projesiyle ilişkili birkaç Mühendis telaşla çıkış kapılarına yönelmişti. Katherine ayağa kalkıp kapıya doğru kendine yol açmaya başladı. Biraz sonra, antiseptik kokan koridordaydı ve şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

"Kate?" Bevis Pod arkasında belirdi. "Nereye gidiyorsun? Senin çıktığını fark ettiler! Birkaç Lonca güvenlik görevlisinin bizi izlediğini gördüm..."

"Buradan hemen çıkmak zorundayız," diye fısıldadı Katherine. "Çıkış nerede?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti delikanlı. "Daha önce bu kata hiç gelmedim. Sanırım, monoraya ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız..." Katherine elini tutmak için uzanınca, silkindi Bevis. "Hayır! Biri görür. Mühendislerin birbirine dokunması yasaktır..."

Tüp koridorlarda koştururlarken, "Crome yalan söylüyordu !" dedi Katherine. "Babam yedi yıl önce Amerika'ya gitmedi. Batı Okyanus adalarına küçük bir gezi yaptı, o kadar. Üstelik, önemli bir şey bulduğundan hiç söz etmedi bana. Gerçekten MEDUSA'yı bulmuş olsaydı, bana mutlaka söylerdi. Zaten, eski dünya silahlarıyla işi olamaz onun..."

"İyi de, Belediye Başkanı niye yalan söylesin?" diye sordu Bevis. Lonca'sının Kadimler'e ait bir gizemin yanıtına rastlantı sonucu ulaşmasına içten içe sevinmişti. "Zaten, babanın bu şey için Amerika'ya gittiğini söylemedi, yalnızca onu bulduğunu söyledi. Belki de bir toplayıcıdan falan satın almıştır. Crome'un gösteri derken neyi kastettiğini merak ediyorum..."

Durdu. Koridorun sonuna gelmişlerdi ve görünürde monoray yoktu. Önlerinde üç kapı duruyordu. İkisi kilitliydi, üçüncüsüyse, Paternoster Meydanı'nın metrelerce üstünde, Mühendislik Binası'ndan çıkıntı oluşturan dar bir balkona açılıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Katherine; sesinin korkudan yüksek ve tiz çıktığını işitti. Bevis de en az onun kadar gergin, "Bilmiyorum," diye yanıtladı.

Katherine soluklanmak için balkona çıktı. Ay yükselmiş, ama incecik bir bulutla örtülmüştü; çiselemeye başlayan yağmur havayı serinletmişti. Sıcaktan ve kimyasal kokudan kurtulmanın sevinciyle gözlüğünü çıkarıp yüzünü yağmura tuttu Katherine. Babasını düşündü. MEDUSA'yı gerçekten o mu bulmuştu? Bevis haklıydı; Crome'un yalan söylemesi için

Telegram: @cinciva

hiçbir neden yoktu. Zavallı babası! Şu anda Shan Guo'nun karlı doruklarının üstünde bir yerlerde uçuyor olmalıydı. Keşke, keşfettiği şeyle ne yapmayı planladıkları konusunda onu uyarabilmenin bir yolunu bilseydi!

Ayla aydınlanmış meydanın karşı tarafından mekanik, hafif bir gümbürtü yükseldi. Katherine eğilip ıslak güverte plakalarına baktıysa da, sesin kaynağını göremedi. Bir şey, bakışlarını Aziz Paul Katedrali'ne çevirmesine neden oldu. Soluğu kesildi. "Bevis! Bak!"

Eski katedralin kubbesi, patlayan dev bir tomurcuk gibi, yavaş yavaş açılıyordu.

Telegram: @cinciva

22
SHRIKE

Acaba İz Sürücü yeni mi gelmişti, yoksa kayalık bayırda taş gibi hareketsiz, çıt çıkarmadan karanlığa sinip, onların kavgalarını mı izlemişti? Bir adım öne çıktı, ayağının altındaki nemli otlardan duman tüttü. "ONLAR BENİM."

Korsanlar savrularak döndüler; Maggs'in makineli tüfeği demir adama mermi yağmuru püskürtürken, Mungo'nun el topu zırhında kara delikler açıyor, Ames tabancasıyla peş peşe ateş ediyordu. Üçlü ateş altında kalan Shrike bir an sallanarak durdu. Sonra, şiddetli rüzgâra karşı yürümeye çalışan bir adam gibi, ilerlemeye başladı. Mermiler kıvılcımlar çakarak zırhından sekerken, üstündeki palto yırtılıp lime lime oldu. Topların açtığı deliklerden kan da, yağ da olabilecek bir şey sızıyordu. Kollarını öne doğru uzattı; bir demir pençe fırladı, sonra bir tane daha. Maggs'e ulaştı; kadın boğulma sesleriyle gerileyerek çalılığın içine yuvarlandı. Ames tabancasını atıp kaçmaya davrandıysa da, Shrike arkasında bitiverince, göğsünden fırlayan bir pençe dolusu kırmızı bıçağa ağzı açık kısa bir süre bakakaldı.

Mungo'nun silahında mermi kalmamıştı. Silahı bir tarafa fırlatıp kılıcını çekti, ama Shrike onun hamle yapmasına fırsat vermeden saçlarından yakalamıştı bile; kafasını geriye çekti ve tek bir kesici darbeyle gövdesinden ayırdı.

"Tom," dedi Hester. "*Kaç!*"

Shrike kafayı kenara fırlatıp öne adım atınca, Tom koşmaya başladı. Aslında bunu yapmak istemiyordu; işe yaramayacak olması bir yana, Hester'ın yanında kalması gerektiğini de biliyordu. Ne var ki, bacakları başka düşünüyordu; tüm bedeni bayırdan aşağıya ona doğru gelen o korkunç, ölü şeyden uzaklaşmak istiyordu. Derken ayaklarının altında toprak yok oldu; soğuk çamura saplanıp düştü. Yuvarlandı geldi, Chrysler

Telegram: @cinciva

Peavey'i yutan krater bataklığının kenarından fışkırmış bir kayaya çarptı kaldı.

Geriye bakınca, İz Sürücü'nün saçılmış cesetlerin ortasında dikildiğini gördü. Gökliman hemen yukarıda, sırayla tek tek makinelerini deniyor, ışıkları Shrike'ın ay gümüşü kafatasında soğuk yansımalar yaratıyordu.

Hester cesurca karşısına geçmiş duruyordu. *Beni kurtarmaya çalışıyor! Kaçabilmem için zaman kazanmaya çalışıyor! Ama, onu öldürmesine izin veremem, yapamam,* diye düşündü Tom.

Kaç, diye haykıran sayısız hücresini duymazlıktan gelip, bayırı yeniden tırmanmaya başladı.

"HESTER SHAW," dediğini duydu Shrike'ın; ses yükselip alçalan kötü bir kayıt gibiydi. İz Sürücü'nün göğsündeki deliklerden buhar çıkıyor, her yanından siyah irin damlıyor ve ağzının kenarında köpükleniyordu.

"Beni öldürecek misin?" diye sordu kız.

Shrike koca kafasını bir kez eğdi. "KISA SÜRELİĞİNE."

"Ne demek istiyorsun?"

Uzun ağız yanlara çarpıldı -gülümsedi. "BİRBİRİMİZ İÇİN YARATILMIŞIZ, SEN VE BEN. BUNU SENİ SAHİLDE BULDUĞUM GÜN ANLAMIŞTIM. BENİ TERK ETTİĞİNDE, YALNIZLIK-"

"Gitmek zorundaydım, Shrike," diye fısıldadı kız. "Ben senin koleksiyonunun parçası değildim."

"BENİM İÇİN ÇOK DEĞERLİYDİN."

Bu şeyde bir tuhaflık var, diye düşündü Tom, tepeye yaklaşırken. İz Sürücüler'in *duyguları* olamazdı. Kendisine, Diriltilenler'in sonunda nasıl kafayı yedikleri hakkında öğretilenleri anımsadı. Shrike'ın tepesindeki yarıklardan sarkanlar yosun olabilir miydi? Acaba beyin aksamları mı paslanmıştı? Göğsünde açılan mermi deliklerinin ardında kıvılcımlar çakıyordu...

"HESTER," diye gıcırdayan Shrike dizlerinin üstüne düştü; şimdi suratı kızınkiyle aynı seviyedeydi. "CROME BANA SÖZ VERDİ. ADAMLARI BENİM YAPIMLA İLGİLİ SIRLARI KEŞFETTİLER."

Tom'un sırtı korkuyla ürperdi.

"BEDENİNİ LONDRA'YA GERİ GÖTÜRECEĞİM," dedi Shrike kıza. "CROME SENİ BİR DEMİR KADIN OLARAK YENİDEN DİRİLTECEK. ETİN ÇELİKLE, SİNİRLERİN KABLOLARLA, DÜŞÜNCELERİN

Telegram: @cinciva

ELEKTRİKLE DEĞİŞTİRİLECEK. ÇOK GÜZEL OLACAKSIN! SONSUZA KADAR YOLDAŞIM OLACAKSIN."

"Shrike," dedi Hester öfkeyle. "Crome *benim* diriltilmemi istemez..."

"NİYE İSTEMESİN? SENİ YENİ BEDENİNLE KİMSE TANIYAMAYACAK; ANILARIN, DUYGULARIN OLMAYACAK, ONUN İÇİN BİR TEHDiT OLUŞTURMAYACAKSIN. SENiN YERİNE BEN ANIMSAYACAĞIM, KIZIM. VALENTINE'IN İZİNİ BİRLİKTE SÜRECEĞİZ."

Hester bir kahkaha attı; öyle tuhaf, öyle delice, öyle korkunç bir sesti ki, Mungo'nun cesedinin yanına varmış olan Tom'un kanı dondu. Ağır kılıç hâlâ korsanın avucunda sıkılı duruyordu; Tom uzanıp onu kurtarmaya uğraştı. Başını kaldırdığında, Hester'ın İz Sürücü'ye bir adım yaklaşmış olduğunu gördü. Kendini pençelere hazırlarcasına başını geriye atıp boğazını açmıştı kız. "Pekâlâ," dedi. "Ama Tom'un gitmesine izin ver."

"ÖLMELİ," diye ısrar etti Shrike. "CROME'LA PAZARLIĞIMIN BİR PARÇASI O DA. YENİ BEDENİNİN İÇİNDE UYANDIĞINDA ONU ANIMSAMAYACAKSIN."

"Ah lütfen Shrike, olmaz," diye yalvardı Hester. "Crome'a onun kaçtığını, boğulduğunu falan söyle. Ya da onun Dış-Topraklar'da bir yerde öldüğünü ve onu geri getiremediğini söyle. Lütfen."

Tom kılıcı sıkıca kavradı, kabzası hâlâ Mungo'nun terinden yapış yapıştı. Zaman gelmişti, ama değil ayağa kalkıp Shrike'la yüzleşmek, korkudan nefes bile alamıyordu. *Yapamayacağım,* diye düşündü. *Ben bir Tarihçiyim, savaşçı değil!* Ama Hester'ı terk edemezdi, hele de delikanlıyı kurtarmak için canı pahasına pazarlık ederken. Kızın gözlerindeki korkuyu ve Shrike'ın ona doğru uzanan pençelerinin keskin parıltısını görecek kadar yakındaydı.

"ÖYLE OLSUN," dedi İz Sürücü. Bıçakların keskin uçlarıyla kızın yüzüne dokundu. "O YAŞAYABİLİR." El, son hamleyi yapmak için geriye çekildi. Hester gözlerini kapattı.

"Shrike!" diye haykıran Tom ayağa fırladı, kılıcı dümdüz önünde tutarak ileri doğru atıldı. Shrike onunla karşılaşmak için hızla arkaya dönerken, Tom yeşil ışıkların yüzünü yaladığını hissetti. Ansızın savrulan demir bir kol, onu geriye düşürdü. Göğsünde yakıcı bir acı hissetti ve bir an, iki parçaya ayrıldığını sandı; oysa ona vuran şey İz Sürücü'nün pençesi değil, koluydu. Tek parça halinde yere düşüp acıdan soluksuz bir halde

Telegram: @cinciva

yuvarlanırken, Shrike'ın kendisine son kez saldırmasını ve ardından da her şeyin sona ermesini bekledi.

Ama Shrike yerdeydi, Hester'sa üstüne eğilmişti. Tom, İz Sürücü'nün gözlerinin titreştiğini, içinde bir şeylerin parıldayıp çatırdayarak patladığını, bir duman bulutunun kıvrım kıvrım yükseldiğini gördü. Shrike'ın göğsündeki yarıkların birinden çıkan kılıcın kabzasında mavi kıvılcımlar çakıyordu.

"Ah, Shrike!" diye fısıldadı Hester.

Shrike, kız elini tutabilsin diye pençelerini dikkatle geri çekti. Parçalanmış zihninde beklenmedik anılar uçuşuyordu ve ansızın, İz Sürücü'ye dönüştürülmek için Diriltme Masası'na sürüklenmeden önceki kimliğini anımsadı. Hester'a anlatmak istedi ve büyük, demir kafasını kıza doğru kaldırdı; ancak, sözcükleri ağzından çıkaramadan, ölümün yanı başında olduğunu hissetti. Bu kez de ölüm, geçen seferkinden daha kolay değildi.

Devasa demir ceset hareketsiz kaldı, duman rüzgârla uzaklara savruldu. Aşağıdaki vadide borular ötüyordu; Tom, silah seslerini duyup alarma geçen bir grup atlının kervansaraydan doğru bayırı tırmanmaya başladığını gördü. Ellerinde mızraklar ve yanan meşaleler taşıyorlardı; onlardan iyilik gelmezdi. Ayağa kalkmaya çalıştıysa da, göğsündeki acıdan az kalsın bayılıyordu.

Hester inlediğini duyup hızla ona doğru döndü. "Bunu niye yaptın?" diye bağırdı.

Kızdan tokat yemiş olsa, bu kadar şaşırmazdı Tom. "Seni öldürecekti!" diye karşı çıktı.

"Beni *kendi* gibi yapacaktı!" diye haykırdı Hester; Shrike'a sarılmıştı. "Ne dediğini duymadın mı? Bunca zamandır istediğim şeyi yapacaktı: Anılarımı, duygularımı yok edecekti. Valentine'ı yakaladığımda yüzünün alacağı şekli düşünsene! Of, *neden* sürekli işime *karışıyorsun?*"

"Seni bir canavara dönüştürecekti!" Tom, acı ve korkunun yerini alan bir öfkeyle haykırdığını duydu.

"Ben zaten bir canavarım!" diye feryat etti kız.

"Hayır, değilsin!" Tom dizlerinin üstüne doğrulmayı başardı. "Sen benim arkadaşımsın!" diye haykırdı.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" diye feryat etti Hester.

Telegram: @cinciva

“Hoşuna gitse de gitmese de, sana değer veriyorum!” diye bağırdı Tom. “Anne babasını kaybeden yalnızca sen misin sanıyorsun? Ben de en az senin kadar öfkeli ve yalnızım; ama birilerini öldürmek için dolanmıyorum, beni İz Sürücü’ye dönüştürsünler diye uğraşmıyorum! Sen kaba, kendine acıyan-”

Ancak kıza söylemeyi düşündüğü diğer şeyler hayret dolu bir hıçkırığın içinde boğuldu; çünkü ansızın, aşağıdaki kasabayı, Gökliman’ı ve yaklaşan atlıları, gün ortasıymışçasına açık seçik görmüştü. Yıldızlar solmuş; ağzının köşelerinden yaş sızan Hester’ın yüzü haykırışın ortasında donmuştu. Kendi titrek gölgesi kanla ıslanmış otların üstünde dans ediyordu.

Sarp kayalıkların üstünde, gece göğü dünyasal olmayan bir ışıkla kaplanmış, sanki kuzeye doğru çok uzaklarda bir yerde, Dış-Topraklar’da yeni bir güneş doğmuştu.

Telegram: @cinciva

23
MEDUSA

Katherine, katedralin kubbesinin siyah eklemlerinden ikiye ayrılıp, taç yaprakları gibi dışa kıvrılışını şaşkınlıktan donarak izledi. İçinden bir şey, ortadaki kulenin üstünden yavaş yavaş yükseliyor; yükseldikçe de soğuk, beyaz bir metal orkide gibi açılıyordu. Dev hidroliklerin gümbürtüsü meydanda yankılanıyor, Mühendislik Binası'nın dış kaplamasını titretiyordu.

"MEDUSA!" diye fısıldadı kızın arkasında, kapı aralığında duran Bevis Pod. "Meğer katedrali onarmıyorlarmış! MEDUSA'yı onun içine inşa etmişler!"

"Lonca üyeleri?"

Döndüler. Arkalarında bir Mühendis duruyordu. "Ne yapıyorsunuz?" diye terslendi. "Buraya yalnızca L Birimi'nde çalışanlar gire-"

Lafını kesip bakışlarını Katherine'e dikti. Bevis'in de fal taşı gibi açılmış, korku dolu koyu renk gözlerini ona diktiğini fark etti Katherine. Bir an, delikanlıya ne olduğunu anlayamadı. Derken, uyandı. Yağmur! Bevis'in kaşları arasına dikkatle çizdiği Lonca işaretini unutmuştu; şu anda yüzünden aşağıya kırmızı şeritler halinde akıyordu.

"Quirke aşkına, neler oluyor?" diye soludu Mühendis.

"Kate, koş!" diye bağırdı Bevis, Mühendis'i kenara iterek. Katherine koştu. Adamın yere düşerken arkasından öfkeyle bağırdığını duydu. Çok geçmeden Bevis ona yetişti, elini tuttu; boş koridorlarda hızla sağa sola koşturdular. Sonunda önlerine bir merdiven çıktı. Onlar kat kat aşağıya inerlerken, arkalarında bağrışmalar yükseldi ve kulak tırmalayıcı bir alarm duyuldu ansızın. Alt katta, Mühendislik Binası'nın arka tarafındaki küçük bir lobiye ulaştılar. Tepe Kat'a açılan, kocaman cam kapılar vardı burada ve iki Lonca Üyesi nöbet tutuyordu.

Telegram: @cinciva

“İçerde kaçak biri var!” dedi Bevis nefes nefese; geldikleri yöne doğru işaret etti. “Üçüncü katta! Sanırım silahlı!”

Lonca Üyeleri alarmın birden çalmasından ürkmüşlerdi zaten. Birbirlerine şaşkınlıkla baktılar; sonra biri kemerindeki gaz tabancasını çıkarıp merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bevis ve Katherine bunu fırsat bilip devam ettiler. Kızın kırmızıya boyanmış yüzünü göstererek, “Meslektaşım yaralandı,” diye açıkladı Bevis. “Onu revire götürüyorum!” Kapı açıldı; onları kucaklayan karanlığa daldılar.

Ellerinden geldiğince hızla, katedralin gölgesine koştular; sonra durup sesleri dinlediler. Katherine ağır makinelerin titreşim seslerini ve çok daha yakından, daha şiddetli gelen kendi kalp atışlarını duydu. Bir yerlerde bir erkek sesi emirler yağdırıyordu, gittikçe yaklaşan zırhlı ayak sesleri vardı. “Muhafız Askerler!” diye inledi Katherine. “İzin kâğıtlarımızı görmek isteyecekler! Kapüşonumu indirecekler! Ah, Bevis senden beni içeriye sokmanı asla istememeliydim! Kaç! Bırak beni!”

Bevis kızın yüzüne bakıp başını iki yana salladı. Ona yardım etmek için Lonca’sına karşı gelmiş, her şeyini riske atmıştı ve şu anda da onu terk edecek değildi.

“*Ah, Clio, bize yardım et!*” diye fısıldadı Katherine ve bir şey onu Paternoster Meydanı’na bakmaya zorladı. Eli kolu zarf ve dosyalarla dolu yaşlı Chudleigh Pomeroy, Lonca Binası’nın basamaklarında durmuş, yukarıya bakıyordu. Katherine yaşamı boyunca birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Bevis Pod’u da peşinden sürükleyip, “Bay Pomeroy,” diye yavaşça seslenerek adama doğru koştu.

Pomeroy onlara boş boş baktı ve Katherine aptal kapüşonunu geriye atınca, şaşkınlıktan soluğu kesildi. Kızın yüzüne, terden sırılsıklam saçlarına baktı. “Bayan Valentine! Quirke aşkına, neler oluyor? Her işe burunlarını sokan, lanet olasıca Mühendisler’in Aziz Paul’e neler yaptığına bakın!”

Katherine başını kaldırdı. Metal orkide ardına kadar açmıştı artık; koyu gölgesi altındaki meydana vuruyordu. Ancak bu bir orkide değildi. Devasa bir kobranın kafasına benzeyen, başlıklı, parıldayan bir şeydi ve Panzerkent-Bayreuth’u hedef almak için sağa sola sallanıp duruyordu.

“MEDUSA!” dedi Katherine.

“Kim?” diye sordu Chudleigh Pomeroy.

Telegram: @cinciva

Bir vosvos sireni çaldı. “Ah, lütfen!” diye bağırdı Katherine tombul Tarihçi’ye dönerek. “Peşimizdeler! Bevis’i yakalarlarsa, kim bilir başına neler gelecek…”

Tanrılar onu korusun ki, adam, “Niye?” ya da “Ne yaptınız ki?” diye sormadı. Bir eliyle Katherine’i ötekiyle Bevis Pod’u yakaladı ve onları vosvosunun durduğu Lonca Binası’nın garajına götürdü hemen. Şoför araca binmelerine yardım ederken, bir Muhafız Asker birliği yanlarından geçti, ama Pomeroy’a da yanındakilere de dikkat etmediler. Katherine’in paltosunu koltuğunun arkasına saklayıp, Bevis’e aracın zeminine eğilmesini söyledi Pomeroy. Sonra da, arka koltukta Katherine’in yanına sıkıştı ve vosvos Paternoster Meydanı’na doğru pır pır giderken, “Bırakın ben konuşayım,” dedi.

Asansör durağının dışında, katedralin tepesinden açılan şeye şaşkınlıkla bakmakta olan kalabalık bir insan topluluğu vardı. Muhafız Askerler vosvosu durdurdu, bir Mühendis içeriye baktı. Pomeroy elastik tavandaki kapağı aralayıp, “Bir sorun mu var, Lonca üyesi?” diye sordu.

“Mühendislik Binası’na girenler olmuş. Mobillik Karşıtı teröristler…”

“Eh, bize bakmayın,” diye güldü Pomeroy. “Akşama kadar Lonca Binası’nda, ofiste çalıştım; Bayan Valentine da incelik gösterip, bazı kâğıtları düzenlememe yardımcı oldu…”

“Yine de vosvosunuzu aramak zorundayım, efendim.”

“Demek öyle!” diye bağırdı Pomeroy. “Bizim teröriste benzer bir halimiz mi var? Kocaman, iğrenç bir kümekent tepemize binmek üzereyken, Londra’nın son akşamında yapacak daha iyi bir işiniz yok mu sizin? Bu durumu Konsey’e son derece sert dille şikâyet edeceğim. Bu ne terbiyesizlik!”

Adam kararsız kaldı, ardından başıyla onaylayıp yana çekildi ve şoförün vosvosu, bekleyen bir yük asansörüne sürmesine izin verdi. Kapılar arkalarından kapanırken, Pomeroy rahatlayarak soluğunu bıraktı. “Lanet olasıca Mühendisler. Üstüne alınma, Çırak Pod…”

“Alınmadım,” dedi Bevis’in boğuk sesi, aşağıdan bir yerden.

“Teşekkür ederim!” dedi Katherine. “Ah, bize yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim!”

“Lafı olmaz,” diye kıkırdadı Pomeroy. “Crome ve dalkavuklarını kızdıracak bir şeyi her zaman memnuniyetle yaparım. O katedral binlerce yıl öncesine ait, ama onlar izin bile almadan onu şeye… her neyse ona

Telegram: @cinciva

dönüştürdüler." Katherine'e tedirginlikle baktı ve onun kendisini dinlemediğini fark etti. "Onları böylesine ayaklandıracak ne yaptınız, Bayan Valentine?" diye sordu nazikçe. "İstemiyorsanız söylemek zorunda değilsiniz; ama sizin ve arkadaşınızın başı dertteyse ve benim gibi yaşlı bir kelin yapabileceği herhangi bir şey varsa..."

Katherine gözlerine yaşlar dolmasını engelleyemedi. "Lütfen," diye fısıldadı, "bizi eve bırakabilir misiniz?"

"Elbette."

Vosvos, Birinci Kat sokaklarından parkın içine doğru ilerlerken, hepsi de tuhaf bir sessizlik içinde oturdular. Karanlık, katedrali işaret ederek koşan, bağıran insanlarla doluydu. Başka koşanlar da vardı: Mühendis güvenlik görevlileri, Muhafız Asker birliklerini konuşlandırıyorlardı. Vosvos Clio Konağı'nın önünde durunca, Katherine'e kapıya kadar eşlik etmek için araçtan indi Pomeroy. Kız Bevis'e içten bir veda fısıldayıp, Tarihçi'yi izledi. "Çırak Pod'u bir asansör durağına götürebilir misiniz?" diye sordu. "Ayrıştırma Bölümü'ne dönmesi gerek."

Pomeroy endişeli görünüyordu. "Bilemiyorum, Bayan Valentine," diye iç geçirdi. "Mühendisler'in ne kadar öfkeli olduğunu gördünüz. Onları biraz olsun tanıyorsam, fabrika ve yurtlarını şimdiye çoktan kilitlemiş, güvenlik soruşturmalarına başlamışlardır. Onun kapüşonlu iki paltoyla ortadan kaybolduğunu çoktan tespit etmiş olabilirler..."

"Geri dönemez mi yani?" Zavallı Pod'un başına ne işler açtığını düşününce, Katherine'in başı döndü. "Hiç mi?"

Pomeroy onu başıyla onayladı.

"Öyleyse, benimle birlikte Clio Konağı'nda yaşar!" dedi Katherine.

"O bir sokak kedisi değil, canım."

"Ama babam eve dönünce her şeyi yoluna koyar, değil mi? Belediye Başkanı'na Bevis'in bu olanlarla ilgisi bulunmadığını açıklar..."

"Olabilir," diye hak verdi Pomeroy. "Babanızın Mühendisler Loncası'yla yakın ilişkileri var. Hatta bazılarının söylediğine göre *fazlasıyla* yakın ilişkileri var. Yine de Clio Konağı, arkadaşını saklamak için doğru yer değil bence. Onu Müze'ye götüreceğim. Çok yerimiz var. Hem Mühendisler bizden izinsiz arayamazlar onu orada."

Bir başka masum insanı daha yarattığı problemin içine sürüklemekten korkan Katherine, "Bunu gerçekten yapar mısınız?" diye sordu. Zaten topu topu birkaç gün içindi, babası eve dönene kadar. Sonra her şey yoluna

Telegram: @cinciva

girecekti. “Ah, teşekkür ederim!” dedi sevinçle; parmaklarının üstünde yükselip, Pomeroy’un yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim!”

Pomeroy kızardı, kıza doğru eğilerek bir şeyler söylemeye başladı; ama ağzı oynadığı halde, Katherine onun dediklerini duyamıyordu. Kafasının içi tanımsız bir sesle, gittikçe artan uğultulu bir vınlamayla dolmuştu. Sonunda sesin kafasının içinden değil, başlarının üstündeki bir noktadan aşağıya doğru yankılandığını fark etti.

“Şuraya bak!” diye bağırdı Tarihçi, yukarıya işaret ederek.

Katherine’in duyduğu korku ona katedrali unutturmuştu. Başını kaldırıp da Tepe Kat’a bakınca, MEDUSA’nın kobra başlığından eflatun şimşekler çakmaya başladığını gördü. Bütün tüyleri diken diken oldu; Pomeroy’un elini tutmak için uzandığında, parmak uçlarıyla Pomeroy’un cüppesi arasından elektriklenme geçti. “Bay Pomeroy!” diye bağırdı. “Neler oluyor?”

“Ulu Quirke!” diye haykırdı Tarihçi. “Sersemler, acaba bu kez neyi uyandırdılar?”

Işıklar saçan makineden hayalete benzer ışık kümeleri ayrıldı ve birer balon gibi Circle Park’ın üstünde süzüldüler. Lonca Binası’nın çatı külahları çevresinde şimşekler dönendi. Uğultulu vınlama sesi öyle artıyor, öyle tizleşiyordu ki, Katherine elleriyle kulaklarını tıkadığı halde, buna bir saniye daha dayanamayacağını hissetti. Ardından, beklenmedik bir biçimde, kobranın başlığından bir akkor akımı fışkırdı; dokuz uçlu kırbaç gibi kuzeye uzayarak, Panzerkent-Bayreuth’un cephelerini yaladı. Gece karanlığı ikiye yarılıp, gökyüzünün köşelerine doğru sığındı. Katherine, bir saniye için, uzaktaki kümekentin katlarının ateşle çevrelendiğini gördü ve sonra kayboldu. Yeryüzünden bir parlaklık yükseldi; önce kör edici bir beyazlıktı, ardından kızıla döndü. Bir ateş sütunu sessizce göğe yükseldi ve alevle aydınlanmış karlardan doğru bir ses dalgası kabararak geldi, yeryüzünün derinliklerinde büyük bir kapı çarpmışçasına, uzun etkili, tok bir gümleme oldu.

Akım, çatırdayarak sönerken Circle Park’ı ansızın karanlığa boğdu; Katherine sessizliğin içinde Köpek’in evden gelen delice ulumasını duydu.

“Ulu Quirke!” diye fısıldadı Pomeroy. “Bütün o zavallı insanlar..!”

“Olamaz!” dediğini duydu Katherine kendi sesinin. “Ah, olamaz, olamaz, olamaz!” Gözlerini, kümekentin enkazını dalga dalga saran, şimşekle beneklenmiş buluta dikerek, bahçe boyunca koşmaya başladı.

Telegram: @cinciva

Circle Park'tan ve tüm gözlem platformlarından sesler yükseldi. Katherine başta insanların, kendisinin de yapmak istediği gibi, dehşet içinde haykırdığını sandı -Ama hayır; insanlar coşmuş, sevinç çığlıkları atıyordu.

Telegram: @cinciva

İKİNCİ BÖLÜM

Telegram: @cinciva

24
BİRLİK AJANI

Kuzeydeki tuhaf ışık sönmüş, o uzun gök gürlemesi yaşlı yanardağın yamaçlarına çarpıp yankılana yankılana ölmüştü. Paniğe kapılan atlarını zapt etmeye çabalayan Kara Ada adamları; davulları andıran dörtnala toynak sesleri ve rüzgârda titreşen meşalelerin ipek yırtılmasına benzeyen hışırtılarıyla, krater bataklığının kenarından dolanarak yaklaştılar.

Tom ellerini kaldırıp bağırdı: "Biz dostuz! Korsan değiliz! Yolcuyuz! Londra'dan geliyoruz!" Aralarında dediklerini anlayan birkaç kişi bulunsa da, atlılar onu dinleyecek halde değildi. Gün boyu, batan banliyöden sağ kurtulanları avlamış ve Peavey'nin korsanlarının batı kıyısındaki balıkçı köylerinde neler yaptığını görmüşlerdi. Şimdi, birbirlerine kendi dillerinde bağırarak, yaylarını germiş yaklaşıyorlardı. Ucu gri tüylü bir ok Tom'un hemen ayaklarının dibinde toprağa saplanıp, onu geriye sendeletti. "Biz dostuz!" diye bağırdı yeniden.

Öncüleri kılıcını çekti; ama bir başkası atını dörtnala sürerek onun önüne geçti ve bağırarak önce Ada'nın dilinde, sonra da Anglice bir şey söyledi. "Onları canlı istiyorum!"

Bu, Anna Fang'di. Dizginleri çekti, eyerinden aşağıya atladı ve paltosu meşalelerin ışığında kızıl bir bayrak gibi dalgalanarak, Tom'la Hester'a doğru koştu. Sırtındaki upuzun kında kılıcı asılıydı. Tom, kadının göğsünde kırık çark şeklinde tunç bir rozet gördü -Mobillik Karşıtları Birliği'nin simgesi.

"Tom! Hester!" En tatlı gülümsemesiyle bir birine, bir ötekine sarıldı. "Öldüğünüzü sanmıştım! Gökliman'daki dövüşün ertesi sabahı sizi araması için Lindstrom ve Yasemin'i arkanızdan gönderdim. Balonunuzu o korkunç bataklıklarda paramparça halde bulduklarını, mutlaka ölmüş olacağınızı söylediler. Zavallı cesetlerinize ulaşmak istedim, ancak *Jenny* zarar görmüştü ve kasabanın, buradaki onarım avlularına indirilmesine yol

Telegram: @cinciva

göstermem gerekiyordu... Ama sizler için dua ettik ve gökyüzü tanrılarına cenaze adakları adadık. Sizce onları geri isteyebilir miyiz?"

Tom sessiz kaldı. Göğsü öyle acıyordu ki, konuşmak bir yana, nefes alamıyordu. Havacı kadının paltosundaki rozet Peavey'nin onun hakkında anlattıklarını doğruluyordu: O bir Birlik ajanıydı. Kadının sevecenliği ve çınlayan kahkahası onu eskisi gibi büyülemiyordu artık.

Anna Fang omuzundan geriye, bekleyen atlılara bir şeyler bağırdı ve birkaçı yere atlayıp, Shrike'ın cesedine hayretle bakarak, küçük atlarıyla yaklaştılar. "Sizi bir süreliğine yalnız bırakmak zorundayım," diye açıkladı kadın onlara. "*Jenny*'yle kuzeye gidip, gökyüzünü aydınlatan şeytanlığın ne olduğunu öğrenmem gerek. Adalılar size bakacaklar. Ata binebilir misiniz?"

Tom değil binmek, daha önce hiç at görmemişti. Ancak acı ve şoktan öyle sersemlemişti ki, onu kaldırıp tüylü küçük bir midillinin eyeri üstüne oturtmalarına ve hayvanı bayır aşağı sürmelerine karşı koyamadı. Arkaya, Hester'a bakınca, kızın başka bir midillinin eyeri üstünde kambur oturmuş, ona somurttuğunu gördü. Derken, atlılar kızın önüne geçip de, kervansarayın daracık, kalabalık sokaklarına girdiklerinde, Tom onu gözden kaybetti. Aileler evlerinden dışarı uğramışlar, kuzey göğüne bakıyorlardı; Gökliman yukarıda tek tek rotorlarını denerken, evlerin arasında toz toprak dönüp duruyordu.

Gittikleri küçük taş evde birisi onu bir yere oturttu; siyah cüppeli, kocaman beyaz türbanlı bir adam yaralı göğsünü muayene etti. "Kırık!" dedi neşeyle. "Adım İbrahim Nazgül, doktorum. Kaburgalarından dördü un ufak olmuş!"

Tom başını salladı; acı ve şokun sersemliği içindeydi ama, hâlâ yaşadığı için de kendini şanslı hissetmeye başlamış ve bu insanların, beklediği gibi vahşi Mobillik Karşıtları olmadıklarına sevinmişti. Dr. Nazgül göğsünü bantlarla sardı; karısı da bir kâse buharı tüten koyun yahnisi getirip, kaşık kaşık yedirdi. Odanın köşelerinden fener ışığı yayılıyordu ve doktorun çocukları kapı aralığında durmuş, iri kara gözlerini Tom'a dikmiş bakıyorlardı.

"Sen bir kahramansın!" diye açıkladı Doktor. "Hepimizi öldürebilecek demir bir cinle dövüştüğünü söylüyorlar."

Tom uykulu gözlerini kırpıştırdı. Krater bataklığının kıyısındaki küçük, sefil savaşı neredeyse unutmuştu; ayrıntılar bir düş gibi hızla

Telegram: @cinciva

kayboluyordu. *Shrike'ı öldürdüm,* diye düşündü. *Tamam, teknik açıdan zaten ölmüştü; ama yine de bir varlıktı. Umutları, planları, düşleri vardı ve ben bunların hepsine son verdim.* Kendini kahraman hissetmedi, bir katil gibi hissetti ve başı yahni kâsesinin üstüne düşüp de uykuya dalarken, düşleri suçluluk ve utanç duygularıyla lekelendi.

Uyandığında başka bir odada, yumuşak bir yataktaydı. Pencerenin gerisinde fırtınalı, mavi beyaz bir gökyüzü vardı ve güneş ışığı kireç boyalı duvarda belirip kayboluyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun, İz Sürücü katili?" diye sordu bir ses. Bayan Fang eski resimlerdeki bir meleğin şefkatli gülümsemesiyle yanı başında dikilmiş, ona bakıyordu.

"Her yanım ağrıyor," dedi Tom.

"Yolculuk edecek kadar iyi misin? *Jenny Haniver* bekliyor, günbatımından önce yola çıkmak istiyorum. Havalandıktan sonra bir şeyler yersin; kurbağa böreği yaptım, hem de gerçek kurbağadan."

"Hester nerde?" diye sordu Tom sarhoş gibi.

"Ah, o da geliyor."

Göğsündeki keskin ağrının ve bütün olup bitenlerin anısıyla yüzünü buruşturarak doğrulup oturdu. "*Seninle* hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Havacı kadın şaka yaptığını sanarak güldü; ama sonra ciddi olduğunu kavrayınca endişeli bakışlarla yatağa oturdu. "Tom? Seni üzecek bir şey mi yaptım?"

"Sen Birlik hesabına çalışıyorsun!" dedi delikanlı öfkeyle. "Sen bir casussun, Valentine'dan daha iyi de değilsin! Sana Londra'yla ilgili şeyler anlatabileceğimizi umduğun için yardım ettin bize!"

Bayan Fang'in gülümsemesi tamamen kayboldu. "Tom," dedi usulca, "Sizi sevdiğim için yardım ettim. Sen de ailenin zalim bir kentte köle olarak ölümüne çalıştırıldığını görseydin, sen de Kentsel Darvincilik'e karşı savaşında Birlik'e yardım etmeyi düşünmez miydin?"

Tom'un alnına dökülmüş saçları geriye taramak için uzanınca, unuttuğu bir şeyi anımsadı delikanlı. Küçükken çok hastalandığı bir gün annesi de böyle yanına oturmuştu. Ancak, Birlik'in rozeti hâlâ Bayan Fang'in göğsünde, Valentine'ın ihanetinin yarasıysa hâlâ tazeydi. Bir daha gülümsemelere ve şefkatli davranışlara kanmayacaktı. "Sen insanları öldürüyorsun!" dedi kadının elini iterek. "Sen Marsilya'yı batırdın..."

Telegram: @cinciva

“Bunu yapmasaydım, Yüz Adalar’a saldıracak ve benim küçük bir bombayla boğduğumdan yüzlerce fazla insanı öldürecek ya da köleleştireceklerdi.”

“Ayrıca, birini de boğmuşsun... Bilmem-Nerenin-Üzümü’nü mü ne!”

“Palau Pinang Sultanı’nı[4] mı?" Gülümsemesi bir anda geri döndü. “Onu boğmadım! Amma korkunç bir iddia! Yalnızca boynunu kırdım. Hem karada hem suda gezinen sal-kentlerin adasında yakıt ikmali yapmasına izin verdiği için, ondan kurtulmak gerekiyordu.”

Tom gülümsenecek bir durum görmüyordu. Wreyland’in, Çerçi’deki havarıhtımının gölgelerinde yatan adamlarını ve Bayan Fang’in onların yalnızca baygın olduklarını söylediğini anımsadı.

“Valentine’dan daha iyi biri olmayabilirim,” diye devam etti kadın, “ama aramızda bir fark var. Valentine seni öldürmeye çalıştı, bense hayatta kalmanı istiyorum. Pekâlâ, benimle gelecek misin?”

“Nereye?” diye sordu Tom kuşkuyla.

“Shan Guo’ya,” diye yanıtladı kadın. “Dün gece gökyüzünü aydınlatan şeyin, Valentine’ın Hester’ın annesinden aldığı şeyle ilgisi olduğuna bahse girerim. Ayrıca, Londra’nın dosdoğru Kalkan Duvar’ın üstüne gittiğini öğrendim.”

Tom hayrete düşmüştü. Belediye Başkanı gerçekten Birlik’in sınırlarından içeriye sızmanın yolunu bulmuş olabilir miydi? Öyleyse bu, yıllardır duyduğu en iyi haberdi! Shan Guo’ya gitmeye gelince, orası Mobillik Karşıtları Birliği’nin kalbiydi; kibar bir Londralı’nın gideceği en son yer. “Londra’ya zarar vermene yardım edecek hiçbir şey yapmayacağım,” dedi kadına. “Orası hâlâ benim yuvam.”

“Elbette,” diye yanıt verdi Anna Fang. “Ancak Duvar’a saldırı düzenlenecekse, gerisinde yaşayanların kaçmak için bir şansı hak ettiklerini düşünmüyor musun? Onları yaklaşan tehlike konusunda uyaracağım. Hester’ın da benimle gelip hikâyesini kendi ağzından anlatmasını istiyorum. Ama Hester, ancak sen gelirsen gelmeyi kabul ediyor.”

Tom güldü ve bunun acı verdiğini fark etti. “Hiç sanmıyorum!” dedi. “Hester benden nefret ediyor!”

“Saçma,” diye kıkırdadı Bayan Fang. “Senden çok hoşlanıyor. Neredeyse bütün gece bana, senin ona karşı ne kadar nazik davrandığını ve o makine

Telegram: @cinciva

adamı öldürmede gösterdiğin olağanüstü cesareti anlatıp durdu."

"Öyle mi?" Ansızın gururlanan Tom'un yüzü kızardı. Hester Shaw'a ve onun gelgeç ruh hallerine alışabileceğini hiç sanmıyordu. Yine de, bu koskoca karmaşık dünyada sahip olduğu arkadaşa en yakın şeydi o ve yaşamını kurtarmak için Shrike'a nasıl yalvardığını unutamıyordu. Nereye giderse, Tom da onunla gitmek zorundaydı -Birlik'in vahşi topraklarına da olsa, hatta Shan Guo'ya bile olsa.

"Pekâlâ," dedi. "Geleceğim."

Telegram: @cinciva

25
TARİHÇİLER

Londra'ya yağmur yağmaktadır. Lekelerle kaplı, alçak gökten boşalan tekdüze yağmur; karı eritecek, kentin paletleri altındaki çamuru sulandırıp yoğun, sarı bir balçığa dönüştürecek, ama kuzeybatıda, bir Titan'ın odun yığınıymışçasına alev alev yanmakta olan Panzerkent-Bayreuth'un yangınlarını söndüremeyecek şiddettedir.

Magnus Crome, Mühendislik Binası'nın esintili çatısında durmuş, yükselen dumanı izler. Bir kız çırak başına şemsiye tutmakta, arkasında da, Lonca'nın naylon paltolarının siyahlarından giymiş, altı uzun boylu siluet hareketsiz dikilmektedir. Önceki gece Mühendislik Binası'na sızan teröristler hâlâ yakalanamamış, güvenlik önlemleri artırılmıştır: Bundan böyle, Belediye Başkanı yeni korumaları -Dr. Twix'in ürettiği ilk grup İz Sürücüler olmadan hiçbir yere gitmeyecektir.

Lonca'ya ait bir gözcü gemisi yukarıda daireler çizerek iner. Mühendislerin güvenlik şefi Dr. Vambrace araçtan dışarı çıkıp, paltosu rüzgârda uçuşarak Belediye Başkanı'nın beklediği yere doğru seğirtir.

"Ee, Doktor?" diye sorar Crome merakla. "Ne gördün? İnebildin mi?"

Vambrace başını iki yana sallar. "Enkaz hâlâ alev alev yanıyor, ama cesaret edebildiğimizce alçalarak fotoğraf çektik. Üst katlar eriyip alt katların üstüne çökmüş, enerji ışınımız isabet ettiği anda kazan ve yakıt depolarının tümü patlamışa benziyor."

Crome başıyla onaylar. "Kurtulan olmuş mu?"

"Katlar arasında birkaç yaşam belirtisi var, ama onun dışında..." Güvenlik şefinin kalın gözlüklerin ardında, akvaryumda yüzen bir çift denizanasına benzeyen gözleri fal taşı gibi açılır. Onun bölümü, insanları öldürmenin yeni ve yaratıcı yollarını bulmak konusunda hep heveslidir. Vambrace; Panzerkent-Bayreuth'un sokaklarında ve meydanlarında

Telegram: @cinciva

gördüğü, sanki MEDUSA'nın bir bakışıyla cüruf heykellere dönüşmüş, pek çoğu hâlâ ayakta dikili, kömürleşmiş şekilleri düşündükçe heyecanlanır.

"Geriye dönüp enkazı yemeyi düşünüyor musunuz, Belediye Başkanı?" diye sorar birkaç dakika sonra. "Yangın bir iki güne kendiliğinden söner."

"Kesinlikle hayır," diye tersler onu Crome. "Kalkan Duvar'a doğru ilerlemeye devam etmeliyiz."

"Halk bundan hoşlanmayacaktır," diye uyarır onu Vambrace. "Zaferi elde ettiler, şimdi ganimet isterler. O küme-kentten elde edilecek hurda metal ve yedek parçalar-"

"Londra'yı bunca yoldan hurda metal ve yedek parça toplaması için getirmedim," diye adamın sözünü keser Crome. Çatı kenar parmaklığının önünde durup, gözlerini doğuya diker. Ufukta, yüksek dağların beyaz zirvelerini, bir sıra inci diş gibi şimdiden görebilmektedir. "Yolumuza devam etmeliyiz. Birkaç gün sonra Kalkan Duvar'ın önüne varacağız. Bu büyük olayın şerefine, o günü resmi tatil ilan edip Lonca Binası'nda bir davet vereceğim. Düşünsene, Vambrace! Yepyeni bir Av Alanı!"

"Ama artık Birlik bizim geleceğimizi biliyor," diye onu uyarır Vambrace. "Bizi durdurmaya çalışacaklardır."

Crome'un geleceğe dikilmiş gözleri parlak ve buz gibidir. "Valentine'a gerekli emirleri verdim. O, Birlik'in icabına bakacak."

Böylece Londra, ardında bıraktığı ölü kümekentin dumanı gökyüzüne yükselirken, kendini doğuya doğru sürükleyerek yoluna devam etti. Katherine önceki gecenin kutlamalarından kalma ıslak çöpün arasından asansör durağına doğru yürüyordu. Kırık Çin fenerleri sarsılan güverte plakaları boyunca uçuyor, Geridönüşüm Bölümü'nün kırmızı üniformalı görevlileri, atılmış parti şapkalarını, sırılsıklam ama yazıları hâlâ okunabilen dövizleri -*Magnus Crome'u seviyoruz* ve *Çok Yaşa Londra*- tekerlekli çöp kutularına topluyorlardı. Köpek, uçuşan kâğıt bir kedimerdiveniyle kovalamaca oynayacak oldu; ama Katherine, sert bir ses tonuyla kendisini izlemesini buyurdu ona. Oyun oynamanın sırası değildi.

Neyse ki, Müze'nin içinde dövizler ya da kedimerdivenleri yoktu. Zaten Tarihçiler Loncası, Mühendislerin yeni icatlarını hiçbir zaman Londra'nın geri kalanı kadar hızlı bağrına basmazdı; MEDUSA'ya da ayrıcalık

Telegram: @cinciva

tanımamışlardı. Sergi salonlarının tozlu gölgelerinde, koca bir kentin yok olduğu akşamın sabahına yaraşır, ağırbaşlı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sanki camekânların arasındaki kasvetli havada, dışarının sokak seslerini boğan, zamanın kalın, yumuşak perdeleri asılıydı. Sessizlik Katherine'in düşüncelerini toplamasına yardımcı oldu; öyle ki, Chudleigh Pomeroy'un ofisine vardığında, söylemesi gerekenler konusunda tamamen berraklaşmıştı.

Bay Pomeroy'a Mühendislik Binası'nda öğrendiklerini henüz anlatmamıştı; ancak Tarihçi, geçen gece onu Clio Konağı'na bıraktığında, Katherine'in ne kadar sarsıldığına tanık olmuştu. Katherine'i ve Köpek'i kapısında gördüğüne hiç de şaşırmışa benzemiyordu.

"Bay Pomeroy," diye fısıldadı Katherine, "sizinle konuşmam gerek. Bevis burada mı? İyi mi?"

"Elbette," dedi Bay Pomeroy hemen. "İçeri gir!"

Bevis Pod, ödünç Tarihçi cüppesi içinde, tikağacı lambri kaplı küçük ofiste Katherine'i bekliyordu. Solgun kafatası, Müze lambalarının loş, sarı ışığı altında bir yumurta kabuğu kadar kırılgan görünüyordu. Katherine koşup ona sarılmak ve onu bu duruma düşürdüğü için özür dilemek istedi. Ama delikanlının çevresi bir düzine Tarihçi'yle sarılıydı; kimisi sandalyelerin kollarına, kimisi de Pomeroy'un çalışma masasının kenarına tünemişti. Hepsi de suçlu suçlu kıza bakıyorlardı; Katherine ansızın, Pomeroy'un kendisine ihanet etmiş olduğu korkusuyla bakışlarına karşılık verdi.

"Endişelenme," dedi Pomeroy nazikçe. "Pod Müze'nin konuğu olacaksa, onu Tarihçi dostlarımla tanıştırmam gerektiğini düşündüm. Hiçbirimiz Belediye Başkanı'nın dostu değiliz. Çırak Pod'un burada gerektiği sürece kalabileceğine karar verdik."

Tarihçiler, Katherine'e Bevis'in yanında yer açtılar. "İyi misin?" diye sordu Katherine ve delikanlının gergin de olsa gülümsemeyi başardığını görünce rahatladı. "Fena değilim," diye fısıldadı Bevis. "Burası çok tuhaf. Heryer ahşap ve eski püskü eşya dolu. Ama Tarihçiler çok nazik..."

Katherine odada bulunanlara baktı. Çoğunu sima olarak tanıyordu; Dr. Arkengarth, Dr. Karuna, Profesör Pewtertide, genç Bayan Potts, Baskılar & Tablolar'dan Narman Nancarrow ve mendiline sümküren Bayan Plym.

Katherine'in eline bir fincan sıcak çikolata tutuşturan Pomeroy, "Panzerkent-Bayreuth'un yok edilişinden söz ediyorduk," dedi. "Şu

Telegram: @cinciva

korkunç MEDUSA aletinden."

"Sizden başka herkes onun harika olduğunu düşünüyor sanki," dedi Katherine acı acı. "Gece boyunca kahkahalarını ve 'Çok Yaşa Crome çığlıklarını duydum. Mideye indirilmediğimiz için rahatladıklarının farkındayım ama... Bence bir kenti havaya uçurmuş olmanın sevinilecek hiçbir yanı yok."

Kemikli ellerini havaya savurarak, "Bir facia!" diye onu destekledi yaşlı Dr. Arkengarth. "O rezil aletin yarattığı titreşimler seramiklerimi altüst etti!"

"Of, seramiklerin kimin umurunda, Arkengarth!" diye patladı Pomeroy; Katherine'in ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordu. "Ya Panzerkent-Bayreuth? Kül oldu!"

"Bu, Mühendisler'in Eski-Tekno saplantısının sonucu!" dedi Pewtertide. "Tarihin sayısız yüzyıllarında öğrenecek onca şey varken, tek ilgilendikleri birkaç parça eski makine!"

"Hoş, Kadimler bu tür makineleriyle ne başarabilmişler ki?" diye sızlandı Arkengarth. "Dünyalarını korkunç bir mezbeleliğe çevirip, sonunda da kendilerini havaya uçurmuşlar!"

Diğerleri başlarını kederle salladılar.

"Panzerkent-Bayreuth'ta müthiş bir müze vardı," dedi Dr. Karuna.

"Ellerinde muhteşem tablolar vardı," diye katıldı Nancarrow.

"Otuzuncu yüzyıldan eşsiz a-a-ahşap işçiliği örnekleri vardı!" diye hıçkırdı Bayan Plym ve gözyaşları içinde Arkengarth'ın kemikli omuzuna yaslandı.

"Zavallı Moira'nın kusuruna bakma, Katherine," diye fısıldadı Pomeroy: "Bu sabah korkunç bir haber aldı. Crome, ocakların beslenmesi uğruna mobilya koleksiyonumuzun parçalanmasını emretmiş. Bu çılgın doğu yolculuğunun sonucunda yakıt sıkıntısı baş göstermiş anlayacağın."

O anda mobilyalar ya da seramikler Katherine'in umurunda bile değildi, ancak Belediye Başkanı'nın neden oldukları karşısında dehşete kapılan tek Londralı'nın kendisi olmadığına sevinmişti. Derin bir nefes aldı ve Bevis'le birlikte Mühendislik Binası'nda duyduklarını çabuk çabuk anlattı: MEDUSA ve Crome'un büyük planının bir sonraki aşaması, yani Kalkan Duvar'a düzenlenecek saldırı.

"Ama bu korkunç bir şey!" diye fısıldadılar, Katherine sözlerini bitirince.

Telegram: @cinciva

“Mobillik Karşıtları Birliği olsun olmasın, Shan Guo çok büyük ve eski bir uygarlıktır. Batmunkh Gompa havaya uçurulamaz..!”

“Onca tapınağı düşünsenize!”

“Ya seramikleri!”

“Dua asalarını...”

“İpek tabloları...”

“Mo-mo-mobilyaları!”

“*İnsanları* düşünsenize!” dedi Katherine öfkeyle. “Bir şeyler yapmalıyız!”

“Evet! Evet!” diye ona hak verip, sonra da süklüm püklüm Katherine’e baktılar. Yirmi yıldır Crome tarafından yönetildiklerinden, Mühendislik Loncası’na nasıl karşı çıkacakları hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

“İyi de, ne *yapabiliriz* ki?” diye sordu Pomeroy sonunda.

“Olanları halka açıklayabiliriz!” diye önerdi Katherine. “Siz Baştarihçi Vekili’siniz. Konsey’i toplantıya çağırın! Bunun ne büyük bir hata olduğunu anlamalarını sağlayın!”

Pomeroy başını iki yana salladı. “Dinlemezler, Bayan Valentine. Dün akşamki tezahüratları siz de duydunuz.”

“Ama onların nedeni Panzerkent-Bayreuth’un bizi yemeye hazırlanmasıydı! Crome’un silahını bir başka kente doğrultmayı planladığını öğrendiklerinde-”

“Daha da taşkın coşku göstereceklerdir, o kadar,” diyerek iç geçirdi Pomeroy.

“Crome, bütün Loncalar’a adamlarını yerleştirdi,” diye açıkladı Dr. Karuna. “Eskilerin büyük Lonca Üyeleri kalmadı; ya öldüler ya emekli oldular ya da Crome’un emriyle tutuklandılar. Eski-Tekno merakı konusunda kendi çıraklarımızın Mühendis çıraklarından aşağı kalır yanı yok, özellikle de Crome, adamı Valentine’ı Baştarihçi olarak başımıza oturttuğundan beri... Ah, lütfen alınmayın, Bayan Katherine...”

“Babam Crome’un adamı değil,” dedi Katherine öfkeyle. “Öyle olmadığından eminim! Crome’un neler planladığını bilseydi, ona asla yardım etmezdi. Belki de bu yüzden alelacele bir keşif gezisine gönderildi, ayak altından kalksın diye. Eve dönüp olanları öğrenince, durdurmak için bir şeyler yapacaktır. MEDUSA’yı da bulan oydu zaten, biliyorsunuz. Aletin onca insanı öldürdüğünü düşününce dehşete kapılacaktır. Durumu düzeltmek isteyecektir, bundan eminim!”

Telegram: @cinciva

Öyle tutkulu konuşuyordu ki, Tarihçiler'in bazıları ona inandı -hatta Crome, Lonca'nın başına Valentine'ı getirince terfi alamayan Dr. Karuna gibiler bile. Bevis Pod'a gelince, o Katherine'i ışıldayan gözlerle, içinde kabaran, adlandıramadığı bir duyguyla izliyordu -Eğitim Laboratuvarları'nda öğretmedikleri bir şeydi bu ve baştan aşağı ürpermesine yol açmıştı.

İlk konuşan Pomeroy oldu. "Umarım haklı çıkarsınız, Bayan Valentine," dedi. "Çünkü yalnızca o, Belediye Başkanı'na meydan okuyabilir. Onun dönüşünü beklemeliyiz."

"Ama-"

"O zamana kadar, Bay Pod'u burada, Müze'de saklamaya karar verdik. Taşıt Galerisi'nde yatabilir ve Dr. Nancarrow'un sanat koleksiyonunu kataloglamasına yardım edebilir. Mühendisler aramaya gelirlerse de, onu saklayabileceğimiz bir yer buluruz. Bu, Crome'a karşı etkili bir darbe değil, farkındayım; ancak lütfen anlamaya çalışın, Katherine: Bizler yaşlıyız ve korkuyoruz. Elimizden gerçekten de başka bir şey gelmiyor."

Telegram: @cinciva

26
BATMUNKH GOMPA

Dünya değişiyordu. Bu, yeni bir şey değildi elbette; bir Tarihçi Çırağı'nın öğrendiği ilk şey dünyanın sürekli değişmekte olduğuydu. Ancak şimdi öyle hızlı değişiyordu ki, gerçekleştiğini izlemek mümkündü nerdeyse. Tom, *Jenny Haniver*'ın uçuş güvertesinden aşağıya bakınca, Av Alanı'nın doğu bölümündeki uçsuz bucaksız düzlüklerde, yer yer doludizgin ilerleyen kasabalar gördü. Kuzeyde gökyüzünün lekelenmesine neden olan her neyse, tekerleklerinin dayanabildiği en yüksek hızda ondan kaçmaya çalışıyorlar; birbirilerini avlamayla uğraşmıyorlardı.

Tom, Bayan Fang'in, gözleri çok uzaklardaki alevli dumanda, "MEDUSA," diye kendi kendine fısıldadığını duydu.

"MEDUSA *nedir?*" diye sordu Hester. "Bir şeyler biliyorsun, öyle değil mi? Yani annemin ve babamın ne için öldürüldüğü hakkında?"

"Ne yazık ki bilmiyorum," diye yanıtladı havacı kadın. "Keşke bilseydim. Ama bu adı bir kez duymuştum. Altı yıl önce Birlik'in bir başka ajanı, ruhsatlı bir havagemisinin ekibi kılığına girip Londra'ya sızmayı başarmıştı. Merakını uyandıran bir şey duymuş olmalıydı ama bunun ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedik. Birlik ondan tek bir mesaj alabildi, yalnızca iki sözcük: *MEDUSA'ya dikkat*. Mühendisler onu yakalayıp öldürdüler."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Tom.

"Çünkü bize kafasını gönderdiler," dedi Bayan Fang. "Alıcı ödemeli."

O akşam *Jenny Haniver*'ı kaçışan kasabalardan birine indirdi. Dört güverteli saygın bir kasaba olan "dolaşıp-duran-kent" Peripatetiapolis, Kazak Denizi'nin ilerisindeki dağlarda yuvalanmak için güneye ilerliyordu. Kasabanın havalimanında, Panzerkent-Bayreuth'a neler olduğu konusunda daha fazla bilgi edindiler.

Telegram: @cinciva

“Ben gördüm!” dedi bir havacı. “Yüz kilometre uzaklıkta olmama karşın her şeyi gördüm. Londra’nın Tepe Kat’ından bir ateş dili çıktı ve dokunduğu her şeye ölüm saçtı!”

“Londra, Altmış Dakika Savaşı’ndan kalma bir şey bulup çıkarmış,” diye açıkladı serbest çalışan bir arkeolog. “Eski Amerikan İmparatorluğu sonlara doğru iyice çıldırmıştı; korkunç silahlarla ilgili hikâyeler duydum - gücünü gerçek evrenin dışında bir yerden toplayan kuantum enerji ışınları...”

Dehşete kapılmış Peripatetiapolisli bir tüccar da, “Magnus Crome’un elinde, ona boyun eğmeyen her kenti yakacak bir güç varken kim ona kafa tutabilir?” diye sordu. “Londra bize, ‘Buraya gel, seni yiyeceğiz, dediğinde paşa paşa gideceğiz. Hepimiz biliyoruz ki, uygarlığın sonu geldi! Bir kez daha!”

Bunun tek bir iyi sonucu oldu: Peripatetiapolis halkı Tom’un Londra parasını memnuniyetle kabul etti. Tom ani bir dürtüyle, Hester’ın, onu uzun zaman önce Ayrıştırma Bölümü’nde kovaladığı gece kaybolan eşarbının yerine kırmızı, ipek bir şal satın aldı.

Tom bunu verdiğinde, “*Bana* mı?” dedi kız inanamayarak. Daha önce kendisine hediye verildiğini hiç anımsamıyordu. Kara Ada’dan ayrıldıklarından beri, o geceki öfke patlamasından utandığı için Tom’la pek konuşmamıştı. Şimdi ise, “Teşekkür ederim,” dedi. “Ayrıca, hayatımı kurtardığın için de sana teşekkür etmeliyim. Gerçi, neden sürekli bu zahmete girdiğini bir türlü anlayamıyorum.”

“Gerçekten bir İz Sürücü’ye dönüşmek istemediğini biliyordum,” dedi ona Tom.

“Ah, istiyordum,” dedi kız. “Bu her şeyi öyle kolaylaştıracaktı ki. Yine de, sen doğru olanı yaptın.” Utanıp gözlerini Tom’dan kaçırdı, ellerinin arasındaki şala baktı. “Nazik davranmaya çalışıyorum.” dedi. “Daha önce hiç kimse benden *hoşlandığını,* senin yaptığın gibi hissettirmemişti bana. Bu yüzden, senin istediğin gibi nazik davranmaya ve gülümsemeye çalışıyorum; ama sonra kendi yansımamı görüyorum ya da aklıma o geliyor ve her şey kötüleşiyor; tek yapabildiğim, korkunç şeyler düşünmek, sana bağırmak ve seni incitmeye çalışmak oluyor. Özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedi Tom kendini tuhaf hissederek. “Biliyorum. Önemli değil.” Tom şalı alıp özenle kızın boynuna doladı; ama tam da ondan beklediği gibi, Hester hemen onu yukarı çekiştirip ağzını ve burnunu

Telegram: @cinciva

gizledi. Tom tanımlayamadığı bir hüzün duydu: Bu yüze iyice alışmıştı ve kızın çarpık gülümsemelerini özleyecekti.

Tan ağarmadan yola koyulup, buruşmuş paket kâğıdına benzeyen sarp bir dağ silsilesinin üstünden geçtiler. Yeryüzü gün boyunca sürekli yükseldi durdu; derken, Av Alanı'nı tamamen geride bıraktıklarını anladı Tom. Akşam olduğunda *Jenny Haniver* çoğu kasabanın katedemeyeceği kadar engebeli toprakların üstünden uçuyordu. Sık çam ve rododendron ormanları, orada burada tarım alanının yanı başına kurulmuş küçük sabit köyler, bir tane de dağ tepesine tünemiş, beyaz bir yerleşim alanı gördü. Teker oklarını andırırcasına yollar ayrılıyordu bu kasabadan. Yük araçlarının inip çıktığı, kavşaklarında parlak dua bayraklarının dalgalandığı, gerçek yollardı bunlar. Gözden kaybolana kadar izledi onları Tom. Tarih derslerinde yollardan söz edildiğini duymuştu, ama gerçek bir yol *göreceğini* hiç düşünmemişti.

Ertesi gün Anna Fang yolcularına kırmızı macun toplar verdi. "Öğütülmüş arekcevizi," diye açıkladı havacı kadın. "Yeni-Maya'dan gelme kuru yapraklarla karıştırılmış. Bu yükseklikte çok iyi gelir. Ama çiğnemeyi alışkanlık edinmeyin, yoksa dişleriniz benimkiler gibi kıpkırmızı olur." Pütürlü macun, Tom'un ağzını sızlattı; ama havagemisi yükseldikçe yükseldikçe fazlalaşan mide bulantısı ve baş dönmesi hissini gidermenin yanı sıra, kırılan kaburgalarının ağrısına da iyi geldi.

Artık *Jenny*'nin minicik gölgesi karlı zirvelerin üstünde titreşiyor; ileride de, bir serap gibi bulutların üstüne oturmuş beyaz sivri tepeler, çok daha yüksek zirveler uzanıyordu. Onların ötesindeyse, çok çok daha yüksek bir dağ silsilesi, sonra daha da yüksekleri seçiliyordu. Tom, Kadimler'in Everest Dağı dediği yaşlı Chomolungma'yı görmek umuduyla gözlerini zorlayarak güneyi araştırdı; ama Himalayalar'ın tepelerinde fırtına kopmak üzereydi, doruklar bulutlarla sarmalanmıştı.

Üç gün boyunca kar ve buzullardan, genç dağların karanlık kayalık yamaçlarından oluşan, siyah-beyaz bir dünyada uçtular. Anna Fang, bazen kontrolleri Tom ve Hester'a bırakıp, uçuş güvertesini tamamen terk etmekten de korktuğu için, yanlarındaki koltukta kestirdi. Gökyüzünde tırmanıp durdular, ta ki, yeryüzünün en yüksek genç dağlarından büyük Zhan Shan'ın aşağı eteklerine varana dek. Karla kaplı volkanik tepesi gökyüzünün sonsuz soğuğunda yükseliyordu. Sonrasında zirveler daha alçak, bembeyaz ve çok güzeldi. Aralarından yer yer yeşil vadiler

Telegram: @cinciva

görünüyor, büyük hayvan sürüleri havagemisinin çıkardığı sesten ürküp daireler çizerek kaçışıyordu. Kuzeye ve doğuya doğru uzanan ve çok uzaklarda step, tayga ve geçit vermeyen bataklıkların parıltısında yitip giden Cennet Dağları'na gelmişlerdi.

Anna Fang, "Burası atlarıyla ünlü Shan Guo," diye anlattı Tom'la Hester'a. "Birlik için çalışmam sona erip emekli olduğumda buraya yerleşmeyi umuyordum. Oysa anlaşılan, buralar da Londra tarafından tamamen yenip bitirilecek; kalemiz MEDUSA tarafından havaya uçurulacak, yerleşim alanlarımız yutulacak, içindeki zenginlikleri yağmalamak için yeşil tepeler yarılıp açılacak ve atlarımızın soyu tükenecek -tıpkı dünyanın geri kalanında olduğu gibi."

Tom bunun o kadar da kötü bir fikir olduğunu sanmıyordu; ne de olsa, Mobil Kentler'in önünde sonunda dünyanın dört bir yanına yayılması doğaldı. Ancak bir casus ve Mobillik Karşıtı olduğu halde, Bayan Fang'i sevmeden edemiyordu. Onu rahatlatmak için, "MEDUSA ne kadar güçlü olursa olsun, Londra'nın bu yüce dağları aşması yıllar sürer," dedi.

"Bunu yapmak zorunda kalmayacak," diye yanıt verdi Bayan Fang. "Bak."

Tom, havacı kadının işaret ettiği yöne bakınca, ileride dağ sıralarında bir kesinti olduğunu, bir kentin sürünebileceği genişlikte bir geçit oluştuğunu gördü. Ancak, geçit boydan boya Kalkan Duvar'la kapatılmıştı; yapı öyle uçsuz bucaksız uzanıyordu ki, ilk bakışta dağların bir parçası sanılıyordu.

Geceden yapılma bir duvar gibiydi, simsiyahtı, dev volkanik bloklardan inşa edilmiş; ona meydan okumaya kalkışıp da, batı cephesindeki yüzlerce roketatar tarafından yerle bir edilmiş kentlerin paslı güverte plakalarıyla zırhlanmıştı. Vadi tabanından bin iki yüz metre yukardaki karlı zirvesinde, kırık çarklı flaması rüzgârda çırpınıp dalgalanıyor; zırhlı top tabyaları ve Birlik askerlerinin çelik miğferleri güneşte parlıyordu.

Jenny Haniver'ı uzun bir kavis çizerek Kalkan Duvar'a doğru alçaltırken, "Keşke göründüğü kadar sağlam olsa," diye iç geçirdi kadın havacı. Motorlu bir uçurtmadan az büyük, küçük bir uçan makine süzülerek onları karşıladı; Anna Fang pilotla kısa bir telsiz görüşmesi yaptı. *Jenny*'nin çevresinde bir tur atıp, pırpırlayarak öne geçti ve yeni gelenlere Duvar'ın üstünden yol gösterdi uçan makine. Tom aşağıya, geniş siperlere ve askerlerin yukarıya çevrili yüzlerine -dünyanın dört bir yanında Kentsel

Telegram: @cinciva

Darvincilik'e direnmeyi sürdüren yerleşiklik yanlısı barbarların sarı, kahverengi, siyah, beyaz yüzlerine baktı. Derken gözden kayboldular; *Jenny*, Duvar'ın korunaklı doğu yanına iniyordu. Tom buranın bir kent olduğunu fark etti -yüzlerce terası ve balkonu, kara taşa oyulmuş pencereleri, kat kat dükkânları, barakaları, evleri ve bunların arasında çiçekler gibi süzülen balonları ve parlak renkli uçurtmalarıyla dikey bir kent.

"Batmunkh Gompa," diye duyurdu Bayan Fang. "Ebedi Gücün Kenti. Tabii, ona bu adı veren kişiler MEDUSA'yı hiç duymamışlardı."

Çok güzel bir yerdi. Sabit yerleşmelerin kasvetli, sefil, geri kalmış yerler olduğu öğretilen Tom, pencereye yaklaşıp uzun uzun dışarıyı seyretti. Peçesinin ardında güvende olan Hester da gelip yüzünü, kızca bir davranışla Tom'un yanındaki cama yasladı. "Ah! Meşe Adası'nda martıların yuvalandığı kayalıklara benziyor!" diye bağırdı. "Bak! Şuraya bak!" Duvar'ın dibinde gezi teknelerinin yelkenleriyle beneklenmiş gök mavisi renginde bir göl parıldıyordu. "Tom, seninle yüzmeye gideriz. Ben sana öğretirim..."

Jenny Haniver, Duvar'dan yarı yükseklikteki bir yanaşma terasına, başka ticaret gemilerinin arasına indi. Bayan Fang, Tom ve Hester'ı, beklemekte olan bir balona bindirip, parkların ve çay bahçelerinin üstünden valinin sarayına götürdü. Burası, Batmunkh Gompa'ya adını veren, antik bir manastırdı. Duvar'ın sonunda, dağın dik yamacına oyulmuş, çok pencereli, beyaza boyalı bir yerdi. Saray bahçesinin altındaki iniş güvertesine, torbaları dağ güneşinde pırıl pırıl başka balonlar da yaklaşıyordu. Tom, balonlardan birinin sepetinde, el sallayan Yüzbaşı Khora'yı gördü.

İniş güvertesinde buluştular; genç havacı onların hemen önü sıra indi ve Bayan Fang'le kucaklaşmak, arkadaşlarının oynak sepetten inmelerine yardım etmek için koşturdu. Shrike'ın saldırdığı günün ertesi sabahı Gökliman'dan buraya uçmuştu; Tom'la Hester'ın yaşıyor olmalarına hem şaşırmış hem sevinmişe benziyordu. "Vali ve subayları dört gözle raporunu bekliyor, Feng Hua," dedi havacı kadına. "Londra hakkında kulağımıza korkunç söylentiler geldi..."

Bu yabancı, yeni kentte tanıdık bir yüze rastlamak güzeldi. Khora onları sarayın girişine çıkan uzun merdivenlere yöneltirken, Tom onunla yan yana düştü. Alttaki platformlardan birinde bağlı şık bir Achebe-2100

Telegram: @cinciva

görmüştü; "Yanaşma yerindeki alet senin miydi, hani öküz derisinden burcataları olan?" diye sordu.

Khora keyifle güldü. "O köhne havadubası mı? Tanrılara şükür ki, hayır! Benim *Mokele Mbembe*'m bir savaş gemisidir, Tom. Birlik'in her müttefiki Kuzey Hava Filosu'na bir gemi verir ve bunların hepsi oraya, yukarıya bağlanır." Khora durup işaret etti; Duvar'ın uzaktaki zirvesi yakınlarında, tunç kapıların ışıldadığını gördü Tom. "Kartal Yuvaları."

"Seni bir gün oraya götürürüz, Tom," diye söz verdi Bayan Fang; onları kapıda nöbet tutan savaşçı keşişlerin yanından geçirip, serin taş koridorlar labirentine soktu. "Birlik'in muhteşem havadestroyerleri gökyüzünün harikalarındandır! Ama önce, Vali Kağan'ın Hester'ın anlatacaklarını dinlemesi gerek."

Vali Ermene Kağan uzun, kederli yüzüyle sevimli bir koyuna benzeyen, yaşlı, nazik bir adamdı. Grubu özel dairesinde ağırlayarak, onlara, yuvarlak pencereleri aşağıya, tarlaların yamalı görüntüsü arasında parıldayan Batmunkh Nor Gölü'ne bakan bir salonda çay ve ballı çörek ikram etti. Ailesi binlerce yıldır Kalkan Duvar'ın güçlendirilmesine katkıda bulunmuşken, onca silah ve roketin ansızın işe yaramaz olduğunu duyunca afallamış görünüyordu. Salon, kadın havacının önerilerini duymak için sabırsızlanan subaylarla dolarken, vali, "Hiçbir kent Batmunkh Gompa'ya giremez," deyip duruyordu. "Sevgili Feng Hua, Londra bize saldırmaya cüret ederse, onu imha ederiz. Menzilimize girdiği anda - bom!"

"Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum zaten!" dedi sabrı taşan Bayan Fang. "Londra'nın silahlarınızın menziline girmesi gerekmiyor. Crome kentini yüz elli kilometre öteye park edip, sizin değerli duvarınızı küle çevirecek! Hester'ın hikâyesini duydunuz. Valentine'ın onun annesinden çaldığı makine antik bir silahın parçası olmalı. Panzerkent-Bayreuth'un başına gelenler, Mühendisler Loncası'nın o silahı yeniden çalışır duruma getirdiğini kanıtlıyor."

"Evet, evet," dedi bir topçu subayı, "öyle diyorsunuz ama, Crome'un Altmış Dakika Savaşı'ndan beri gömülü duran bir şeyi çalıştırmayı başardığına nasıl inanabiliriz? Belki de, Panzerkent-Bayreuth garabet bir kaza sonucu yok oldu."

Telegram: @cinciva

“Evet!” Vali Kağan bu düşünceye minnetle sarıldı. “Bir meteor ya da bir tür yakıt sızıntısı...” Uzun sakalını sıvazlaması, Tom’a Londra Müzesi’ndeki titrek, yaşlı Tarihçiler’i anımsattı. “Belki de, Crome’un kenti buraya hiç gelmeyecektir... Belki gözüne kestirdiği başka bir av vardır.”

Ancak diğer subaylar Rüzgâr Çiçeği’nin anlattıklarına inanmaya çoktan hazırdılar. “Kesinlikle buraya geliyor,” dedi Tom’un yaşıtı, Keralalı bir kadın havacı. Bayan Fang’e hayranlıkla bakarak, “Önceki gün bir keşif gemisiyle batıya uçtum, Feng Hua. Barbar kent buradan en çok sekiz yüz kilometre ötede ve çok hızlı yaklaşıyor. MEDUSA yarın akşama kadar menzilimize girebilir,” diye açıkladı.

“Ayrıca, dağlarda siyah bir havagemisine rastlandı,” diye ekledi Kaptan Khora. “Onu araştırmaya gönderilen havagemilerinin hiçbiri geri dönmedi. Benim tahminim bunun, Londra’nın yiyebilmesi için kentlerimizi gözlemlemeye gönderilen Valentine’ın *13. Kat Asansörü* olduğu yolunda.”

Valentine! Tom, Baştarihçi’nin Shan Guo’nun göbeğinde serbestçe dolandığını düşününce, gurur ve korku karışımı tuhaf bir hisse kapıldı. Hemen yanında duran Hester’sa Kâşifin adını duyunca gerildi. Tom dönüp ona baktı; ama kızın bakışları onun gerisine, sanki *13. Kat Asansörü*’nün geçmesini beklermiş gibi, açık pencerelerden dışarıya, dağlara dikilmişti.

Vali Kağan, atalarına olan sadakatiyle, “Hiçbir kent Kalkan Duvar’ı aşamaz,” dedi, ancak pek de kendinden emin çıkmadı sesi bu kez.

“Hava Filosu’na harekât emri vermelisiniz, Vali,” diye ısrar etti Bayan Fang; oturduğu koltukta öne doğru eğilmişti. “MEDUSA menzile girmeden Londra’yı bombalayın. Emin olmanın başka yolu yok.”

“Hayır!” diye haykırdı Tom. Oturduğu yerden öyle telaşla fırlamıştı ki, sandalyesi gürültüyle geriye düştü. Bayan Fang’in söylediklerine inanamamıştı. “Buraya insanları uyarmaya geleceğimizi söylemiştin! Londra’ya saldıramazsınız! İnsanlar yaralanır! Masum insanlar!” Katherine’i düşünüyor, Birlik’in torpidolarının Clio Konağı’na ve Müze’ye isabet edişini hayal ediyordu. “Söz vermiştin!” dedi güçsüzce.

“Feng Hua vahşilere söz vermez!” diye tersledi onu Keralalı kız; ama Bayan Fang onu susturdu. “Yalnızca Ayrıştırma Bölümü’nü ve paletleri vuracağız, Tom,” dedi kadın. “Sonra da, MEDUSA’nın yerleştirildiği Tepe Kat’ı. Masum insanlara zarar vermek peşinde değiliz; ama barbar bir kent bizleri tehdit ediyorsa, elimizden başka ne gelir?”

Telegram: @cinciva

“Londra barbar bir kent değildir!” diye haykırdı Tom. “Barbar olan sizlersiniz! İhtiyacı varsa, Londra Batmunkh Gompa’yı niye yemesin ki? Madem bu düşünceden hoşlanmıyorsunuz, o zaman siz de uygar toplumlar gibi, kentlerinize tekerlek taksaydınız!”

Birkaç Birlik subayı öfkeyle ona susmasını bağırıyordu; Keralalı kız da kılıcını çekmişti, ancak Bayan Fang birkaç sözüyle onları sakinleştirdi ve Tom’a dönerek sabırla gülümsedi. “En iyisi dışarı çık, Thomas,” dedi sertçe. “Daha sonra gelip seni bulurum.”

Tom’un gözleri anlamsız gözyaşlarıyla doldu. Buradaki insanlar için üzülüyordu tabii. Vahşi olmadıkları açıktı ve yutulmayı hak ettiklerine de gerçekten inanmıyordu artık. Ne var ki, öylece oturup evine saldırmayı planlamalarını dinleyemezdi.

Ondan yana olacağı umuduyla Hester’a baktı; ama kız da kendi düşüncelerine dalmış, parmaklarını kızıl peçesinin altındaki yara izlerinde gezdirip duruyordu. Kendini suçlu ve aptal hissediyordu. Suçluluk duyuyordu; çünkü Tom’la birlikte havada çok mutluydu, oysa Valentine cezasını bulmadan serbestçe dolaşırken mutlu olmak yanlıştı. Kendini aptal gibi hissediyordu; çünkü Tom ona şalı verdiğinde, onun kendisini gerçekten beğendiğini ummaya başlamıştı, ama Valentine’ı düşünmek, *kimsenin* kendisini sevemeyeceğini anımsatmıştı ona -özellikle de o tür bir sevgiyle, asla. Tom’un baktığını görünce, “Londra’daki herkesi öldürseler de umurumda değil; Valentine’ı bana bıraksınlar, yeter,” demekle yetindi.

Tom kıza arkasını dönüp, yüksekteki salondan ağır adımlarla dışarı çıktı; arkasından kapıyı kapatırken, Keralalı kızın, “Barbar!” diye homurdandığını duydu.

Tek başına, balon taksilerin durduğu terasa kadar aylak aylak dolandı; kendini kızgın ve ihanete uğramış hissederek taş bir banka oturdu; zamanında aklına gelmiş olsa Bayan Fang’e söylemesi gerekenleri düşündü. Hemen aşağısında Batmunkh Gompa’nın çatı ve terasları beyaz dağ sırtlarındaki gölgelere doğru uzanıyordu. Burada yaşamanın, her gün uyandığında aynı manzarayla karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu düşlediğini fark etti. Kalkan Duvar halkı, hareket etmeyi, manzaranın değişmesini arzulamıyor muydu? Bir kentin motorlarının onları sallayarak uyutacak gümbürtülü titreşimleri olmadan nasıl rüya görüyorlardı? Burayı *seviyorlar mıydı?* Birdenbire, bu cıvıl cıvıl telaş içindeki, rengârenk eski

Telegram: @cinciva

kentin çok geçmeden Londra'nın altında enkaza dönüşebileceği düşüncesiyle kahroldu.

Kenti gezmek istedi. En yakındaki balon taksiye gidip, pilota Bayan Fang'in konuğu olduğunu ve kente inmek istediğini anlatmayı başardı. Adam sırıtarak, sepetini yanı başında yığılı duran taşlarla doldurmaya koyuldu hemen; kısa süre sonra Tom kentin katlarını geride bırakarak aşağıya doğru iniyordu. Merkezi bir meydana ulaştı; onlarca taksi havalanıyor ya da iniyor, Kalkan Duvar'ın cephesi boyunca farklı yönlere -tepedeki Kartal Yuvaları'na doğru ya da alt katlardaki dükkânlara, alışveriş yerlerine doğru merdivenler dağılıyordu.

MEDUSA'yla ilgili haber Batmunkh Gompa'da hızla yayılmış, daha şimdiden pek çok ev ve dükkân kapatılmış, sahipleri güneydeki kentlere kaçmıştı. Yine de, alt katlar hâlâ insan kaynıyordu. Güneş, Duvar'ın gerisine inerken, Tom kalabalık pazarlarda, dik merdivenlerde amaçsızca dolaştı. Sokak köşelerinde falcı kabinleri ve gökyüzü tanrılarının, tütsü çubuklarının ufalanıveren gri külleriyle tozlanmış kutsal nişleri vardı. Ürkütücü bakışlı Uygurlu akrobatlar kent meydanında gösteri yapıyorlardı. Ne yöne baksa, Birlik askerlerini ya da havacılarını görüyordu Tom: Spitzbergen'den sarışın devler, Ay Dağları'ndan mavi siyah tenli savaşçılar, sabit And kentlerinden, esmer ufak tefek insanlar, Laos ve Annam'ın geçit vermeyen cangıllarından ateş rengi insanlar.

Bu genç erkek ve kadınlardan kimisinin çok geçmeden Londra'nın tepesine füzeler yağdırıyor olabileceğini unutmaya çalışıp, gelip geçen yüzlerin, anlaşılmaz dillerin karmaşasından keyif almaya başladı. Ara sıra, birilerinin onu işaret ederek, "Tom!" ya da "Thomasz!" hatta "Tao-mah!" dediğini duyuyordu. Shrike'la mücadelesinin hikâyesi, ticaret noktasından ticaret noktasına dağlara yayılmış, burada Batmunkh Gompa'da karşısına çıkmıştı. Aldırmadı. Başka bir Thomas'tan söz ediyorlardı sanki -yapılması gerekeni hemen kavrayıp, hiç tereddüt etmeyen, cesur ve güçlü birinden.

Vali'nin konağına geri dönüp Hester'ı mı bulsam, diye düşünürken, yakındaki merdivenlerden tırmanan, uzun boylu biri ilişti gözüne. Kapüşonu yüzüne doğru indirilmiş, eski püskü kızıl bir cüppe giymişti; elinde baston, omuzunda da sırt çantası vardı. Tom, Batmunkh Gompa'da gezinen bu kutsal adamlardan onlarca görmüştü -dağ tanrılarının hizmetinde, yüksek geçitleri aşıp kent kent dolaşan keşişler. (Yanaşma platformundayken Anna Fang bu adamlardan birinin ayağını öpmek için

Telegram: @cinciva

eğilmiş ve *Jenny Haniver*'ı kutsaması için ona altı tunç sikke vermişti.) Ama bu adam farklıydı; onda, Tom'un dikkatini çeken, başını çevirmesine engel olan bir şey vardı.

Kızıl cüppeyi takip etmeye başladı. Onu; binlerce şaşırtıcı kokunun yayıldığı baharat pazarının içinde ve dükkân önlerindeki alçak direklerde, yürürken başına değen, kuş yuvaları gibi, yüzlerce sepetin sarkıp sallandığı, daracık Sepetçiler Sokağı boyunca izledi. Adamın hareketlerinde ve bastonu kavrayan uzun, esmer elde onu çeken neydi?

Çok geçmeden keşiş, bir meydan fenerinin altında, kendisini kutsamasını isteyen bir sokak kızı tarafından durdurulunca, kapüşonun altındaki sakallı yüzün anlık bir görüntüsünü yakaladı Tom. Bu karga burun ve gemici gözleri hiç yabancı değildi; o kara kaşların arasından sarkan tılsımın, Londralı bir Tarihçi'nin tanıdık Lonca dövmesini sakladığını biliyordu.

Valentine'dı bu!

Telegram: @cinciva

27
DR. ARKENGARTH ANIMSIYOR

Londra'nın gümbürdeyerek dağlara doğru ilerlediği son günlerinde, Katherine zamanının çoğunu Müze'de geçirdi. Buranın kasvetli labirentinde güvendeydi. Ne kentin motorları için Circle Park'ta son birkaç ağacı da kesen testerelerin sesini, ne de her gün Crome'un müthiş planından ayrıntıların biraz daha açıklandığı izleme ekranlarının önünde toplanan gürültücü kalabalığın tezahüratını duyuyordu. Hatta, Mühendisler Loncası'nın artık her yerde görülen güvenlik görevlilerini bile aklından çıkarabiliyordu. O alışıldık beyaz paltolu haydutların dışında, şimdi bir de, siyah paltolu ve kapüşonlu, sert hareketli ve sessiz, hafifçe renkli miğfer siperlerinin gerisinde belli belirsiz bir yeşil ışık seçilen, ayrıksı, yeni bir tür geziniyordu ortalıkta: Dr. Twix'in Diriltilenler'i.

Ama, dürüst olması gerekirse, onu sürekli Müze'ye indiren şey yalnızca huzur ve sessizlik değildi. Bevis oradaydı. Ödünç şiltesi, eski Ulaşım Galerisi'nin zemininde, tavandan sarkan tozlu planör ve uçan makine maketlerinin altında seriliydi. Kent doğuya ilerledikçe, Katherine delikanlının arkadaşlığına giderek artan bir ihtiyaç duyuyor, Bevis'in onun sırrı olduğu fikrinden çok hoşlanıyordu. Delikanlının yumuşak sesinden ve o tuhaf kahkahasından hoşlanıyordu. Sanki aşağıda, Derin Ayrıştırma Bölümü'nde kahkaha atmaya hemen hiç ihtiyaç duymamış da, deneme yapıyormuş gibi kahkaha atıyordu. Onun, yüzünden, özellikle de saçlarından ayıramadığı kara gözleriyle kendisine bakmasından hoşlanıyordu. "Senden önce, saçları olan biriyle hiç tanışmamıştım," demişti bir gün. "Lonca'da çıraklığımızın başında kafamıza kimyasallar sürerler ve bir daha da saçımız çıkmaz."

Telegram: @cinciva

Katherine onun soluk, pürüzsüz kelliğini düşündü. Onu da beğeniyordu. Bir biçimde delikanlıya yakışıyordu. Acaba âşık olmak böyle bir şey miydi? Okuduğu öykünün birindeki gibi, ânında anlaşılan olağanüstü ve şaşırtıcı bir şey değil de, insanın içini dalgalar halinde sinsice kaplayan, yavaşça gerçekleşen bir şey miydi? Sonunda bir gün uyanıp da, bir Mühendis Çırağı gibi, hiç beklenmedik birinin ayaklarınızı yerden kestiğini keşfetmeniz miydi?

Keşke babası burada olsaydı, o zaman ona sorabilirdi.

Akşamüstleri, Bevis Tarihçi cüppesini üstüne çekip, kel kafasını bir şapkayla gizleyerek, Dr. Nancarrow'a yardıma iniyordu. Doktor, Müze'nin geniş tablo ve çizim koleksiyonunu yeniden kataloglamakla ve Belediye Başkanı'nın bunları da ocaklara atmaya kalkışması olasılığına karşı fotoğraflarını çekmekle meşguldü. O saatlerde Katherine de, peşinde Köpek'le Müze'yi geziyor, babasının kazılarda çıkardığı şeyleri arıyordu. Çamaşır makineleri, bilgisayar parçaları, bir İz Sürücü'nün paslı kaburga kafesi, hepsi de "*Arkeolog, Bay T. Valentine Tarafından Bulunmuştur*" diye etiketlenmişti. Babasının bunları, korunduğu topraktan özenle çıkarıp temizlediğini, Londra'ya götürülmek üzere ince bezlere sardığını gözünde canlandırabiliyordu. *MEDUSA'nın parçasını bulduğunda da aynı şeyi yapmış olmalı,* diye düşündü. Zaman'la yıkanmış bu salonlarda tanrıçanın da bulunduğundan emin, Clio'ya sessizce dua etti. *Londra'nın ona ihtiyacı var! Benim ona ihtiyacım var! Lütfen sağ salim eve dönsün, bir an önce...*

Katherine'i o akşam Doğa Tarihi bölümüne götüren Clio değil, Köpek oldu. Koridorun başında dururken gözüne, doldurulmuş hayvanlarla dolu bir sergi ilişmiş ve gırtlağının gerisinden yükselen bir hırıltıyla sinsice onlara yaklaşmıştı. Evine gitmek üzere galeriden geçen yaşlı Dr. Arkengarth tedirginlikle geriledi; ama Kate, "Korkmayın, Doktor! Bir şey yapmaz!" dedi. Köpek'in yanına diz çökerek, başının üstünde sallanan köpekbalıklarına, yunuslara ve kentin titreşimleri nedeniyle yere düşüp kırılmaması için asılı olduğu halatlardan indirilip en dipteki duvara yaslanmış, hayal gibi görünen balinaya baktı.

"Çok etkileyici, öyle değil mi?" dedi heran söyleve hazır olan Arkengarth. "Mavi balina. Yirmi birinci yüzyılın ilk yarısında soyu tükeninceye kadar avlanmış. Belki de yirminci yüzyılda -Kayıtlar net değil. Eğer Bayan Shaw o fosilleşmiş kemikleri keşfetmeseydi neye benzediği konusunda en ufak bir fikrimiz olmazdı..."

Telegram: @cinciva

Katherine'in aklından o sırada başka şeyler geçiyordu, ancak "Shaw" adı dikkatini çekti. Arkengarth'ın işaret ettiği camekânda bir raf dolusu kararmış kemik duruyordu. Bir omurga kemiğine, "*Mavi Balina Kemikleri, Serbest Arkeolog Bayan P. Shaw Tarafından Bulunmuştur*" yazan bir etiket yaslıydı.

Müze kataloğunda rastladığı adı anımsayarak, *Pandora Shaw,* diye düşündü Katherine. *Ama Hester değil. Elbette değil.* Arkengarth'ı söylev havasından çıkarmak için, "Onu tanır mıydınız? Pandora Shaw'u?" diye sordu.

"Bayan Shaw, evet, evet," diye başını salladı yaşlı adam. "Çok hoş bir hanımdı. Dış-Topraklar arkeoloğuydu, babanızın da arkadaşı. Elbette, o günlerde soyadı Rae'ydi..."

"Pandora Rae mi?" Katherine bu adı biliyordu. "Babama Amerika gezisi sırasında asistanlık yapmış! Babamın kitabında fotoğrafını görmüştüm!"

"Doğru," dedi Arkengarth, sözünün kesilmesine hafifçe bozulmuştu. "Dediğim gibi, bir arkeologdu. Uzmanlığı Eski-Tekno üzerineydi tabii, ancak buradaki balina kemikleri gibi başka şeyler bulduğunda da, bize getirirdi. Sonraları, soyadı Shaw olan bir adamla evlenip batıdaki okyanusta küçücük, sevimsiz bir adaya yerleşti. Zavallı kız. Gerçek bir trajedi. Korkunç. Korkunç."

"Öldü, değil mi?" diye sordu Katherine.

"Öldürüldü!" Arkengarth kaşlarını acıklı bir biçimde oynattı. "Altı yedi yıl önce. Başka bir arkeologdan duyduk. Kendi evinde kocasıyla birlikte öldürülmüş. Korkunç bir olay. Şey, sen iyi misin, canım? Hayalet görmüş gibisin!"

Katherine hiç iyi değildi. Bulmacanın bütün parçaları beyninin içinde dönüp duruyordu. *Pandora Shaw yedi yıl önce öldürüldü, babamın aleti bulduğu sıralarda... Pandora, havacı ve arkeolog; babam MEDUSA'nın çizimlerini bulduğunda Amerika'da yanında olan kadın. Şimdi de Shaw soyadlı bir kız babamı öldürmek istiyor...*

Sözcükleri toparlamakta zorlandıysa da, "Kızı var mıydı?" diye sordu sonunda.

"Sanırım. Sanırım vardı," diye dalgın dalgın yanıtladı yaşlı adam. "Evet, bir keresinde bölümüm için bazı seramikler getirdiğinde, Bayan Shaw'un bana bir fotoğraf gösterdiğini anımsıyorum. Çok güzel parçalardı. Elektrik

Telegram: @cinciva

İmparatorluğu Çağı'na ait süslü bir vazo vardı ki, koleksiyonun en iyi parçasıydı-"

"Adını anımsıyor musunuz?"

"Ah, evet, dur bakayım... EE27190'dı sanıyorum."

"Vazonunkini değil! Bebeğinkini!"

Katherine'in sabırsız haykırışı galeri boyunca ve gerisindeki koridorlarda yankılandı. Dr. Arkengarth önce ürktü, ardından da gücendi. "Eh ama, Bayan Valentine, beni azarlamanıza hiç gerek yoktu! Çocuğun adını nasıl anımsayabilirim? On beş, on altı yıl önceydi, üstelik bebekleri de hiç sevmem; sevimsiz yaratıklar, alttan üstten sürekli sızdırırlar ve seramiklere de saygıları yoktur. Ancak, bunun adı Hattie mi, Holly mi, öyle-"

"Hester!" diye hıçkırdı Katherine ve dönüp koşmaya başladı, koştu koştu, Köpek de peşinden. Nereye ya da niye olduğunu bilmeksizin koştu, koştu. Korkunç gerçekten kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Artık babasının MEDUSA'nın anahtarına nasıl ulaştığını ve bundan ona neden hiç söz etmediğini biliyordu. Sonunda zavallı Hester Shaw'un onu niye öldürmek istediğini anlamıştı.

Telegram: @cinciva

28
CENNET DAĞLARI'NDA BİR YABANCI

Valentine'ın eli, kızın eğik başının üstünde anlaşılmaz, karmaşık şekiller çizdi. Birlik'in en kötü düşmanı tarafından kutsanmakta olduğundan en ufak bir kuşku duymayan kız sakin, gülümsüyordu.

Tom, bir gökyüzü tanrıçası kutsal köşesinin arkasına gizlenmiş izliyordu. Gözleri, kızıl cüppeli keşişi gördüğü an, onu tanımıştı; şimdi de beyni telaşlı bir kavrayışla gözlerine yetişmişti. Kaptan Khora, *13. Kat Asansörü*'nün dağlarda hayalet gibi gezindiğini söylemişti. Valentine'ı Batmunkh Gompa'nın sarp uçurumları yakınlarında indirmiş, o da geri kalan yolu yayan gelip, kente bir hırsız gibi süzülmüş olmalıydı. Ama neden? Nasıl bir gizli görev uğruna buraya gelmiş olabilirdi?

Tom duygularını çözemedi. Kendisini öldürmeye kalkışan adama bu denli yakın olmaktan korkuyordu elbette ama Valentine'ın cüreti onu heyecanlandırmıştı da aynı zamanda. Birlik'in en güçlü kalesine, Londra'nın düşmanlarının burnunun dibine sızmak müthiş bir cesaret isterdi! Bu, Valentine'ın yazdığı ve Tom'un Üçüncü Sınıf Çıraklar yatakhanesinde ışıklar söndükten çok sonra, battaniyelerin altında defalarca defalarca okuduğu kitaplardaki maceralara benziyordu.

Valentine kutsamasını tamamlayıp yoluna devam etti. Tom kısa bir süre meydandaki kalabalıkta onu kaybettiyse de, çok geçmeden kızıl cüppenin geniş orta merdivenleri tırmandığını gördü. Cüppenin altındakinin çılgın kutsal adamlardan biri olmadığını tahmin edemeyen dilencileri, nöbetçileri ve sıcak yiyecek satıcılarını geçerek, güvenli bir mesafede peşinden seğirtti.

Valentine başını öne eğmişti şimdi ve merdivenleri öyle hızlı çıkmıştı ki, Tom yirmi, otuz adım geriden koşturmasının herhangi bir tehlike

Telegram: @cinciva

yaratacağını düşünmedi. Ama ne yapması gerektiğinden emin değildi. Hester, anne babasının katilinin kentte olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Acaba onu bulmalı mıydı? Acaba ona söylemeli miydi? Öte yandan, Valentine Londra adına çok önemli bir görev peşinde olmalıydı - Mühendisler'in MEDUSA'yı tam olarak nereye doğrultması gerektiği konusunda bilgi toplamak gibi belki. Hester onu öldürürse, Tom kentine ihanet etmiş olurdu...

Kırık kaburgalarının verdiği acıya aldırmadan merdivenleri tırmanmayı sürdürdü. Çevresinde, Batmunkh Gompa'nın terasları, lamba ve fenerlerle nokta nokta ışıldıyor; aralarında, inip çıkan balon taksilerin kubbeleri mercan kayalığında yüzen tuhaf deniz canlıları gibi parlıyordu. Sonunda, yapmayı planladığı şey ne olursa olsun, Valentine'ın başarmasını istemediğinin ayırdına vardı Tom. Londra'nın, Duba Teker'den pek farkı yoktu; burasıysa eski ve çok güzel bir yerdi; mahvolmasına izin vermeyecekti!

Merdivenlerden yukarıya koşmaya başladı; "Valentine o!" diye bağırdı, yanından geçenleri tehlikeye karşı uyarmaya çalışarak. Ama, ne dediğini anlamayarak ona dik dik baktılar ve sonunda kızıl cüppeli adama yetişip de kapüşonunu indirdiğinde, bir hacı keşişin, gözlerini kırpıştırarak bakan, korku dolu, yuvarlak suratıyla karşılaştı.

Tom aklını oynatmışçasına çevresine bakınınca, ne olduğunu anladı. Valentine meydandan yukarı başka bir merdivenden çıkmış, Tom'u yanlış kızıl cüppenin peşinde bırakmıştı. Merdivenlerden aşağıya koştu. Valentine'ı görmek neredeyse imkansızdı, fener ışıkları arasında kentin yükseklerine doğru tırmanan, kırmızı bir benek halindeydi -büyük havadestroyerlerinin yuvasına doğru. "Valentine o!" diye bağırdı Tom parmağıyla işaret ederek, ancak çevresindekilerin hiçbiri Anglice bilmiyordu; kimisi onun deli olduğunu, kimisi de MEDUSA'nın kenti vurmak üzere olduğunu anlatmaya çalıştığını sandı. Meydanı bir panik dalgası sardı ve çok geçmeden, dükkan ve hanlarla sıkış tepiş dolu alt teraslarda uyarı gonglarının çalındığını duydu.

Aklına ilk gelen, Hester'ı bulmak oldu; ancak nereye bakması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hemen bir balon taksiye koşup, "Şu keşişi izle!" dedi pilota, ama kadın anlamadı, gülümseyerek başını iki yana salladı. Tom, Anna Fang'in Birlik'teki adını anımsayarak, "Feng Hua!" diye bağırınca, taksi pilotu başıyla onaylayıp gülümsedi, kalkışa hazırlandı.

Telegram: @cinciva

Balon havalanırken Tom sakinleşmeye çalıştı. Bayan Fang'i bulacaktı. O ne yapılması gerektiğini bilirdi. Onun, dağları aştıkları sırada *Jenny*'yi kendisine nasıl emanet ettiğini anımsadı ve konsey toplantısında onu düş kırıklığına uğrattığı için utanç duydu.

Taksi, valinin sarayına gitmesini beklerken *Jenny Haniver*'ın tünediği yere yakın bir terasa indi. Pilot, bir kırlangıç yuvası gibi yukarıdaki terasın altına inşa edilmiş bir hanı işaret etti. "Feng Hua!" dedi, yardımsever bir tavırla. "Feng Hua!"

Tom, kadının onu Bayan Fang'le aynı adı taşıyan bir hana getirdiğini sanıp dehşetle donakaldı bir an; derken, yapının çok sayıdaki balkonlarından birinde havacı kadının kan kırmızısı paltosu ilişti gözüne. Cebindeki tüm parayı pilota uzatarak, "Üstü kalsın!" diye bağırdı; Quirke'in ve Crome'un hiç tanımadığı suratlarına bakakalan pilotu öylece bırakıp koşarak uzaklaştı.

Bayan Fang, balkondaki masanın başında Kaptan Khora ve Tom'un patlamasına çok kızan, Keralalı katı genç havacıyla birlikte oturuyordu. Çay içiyorlardı ve koyu bir tartışmaya dalmışlardı; ama Tom telaşla balkona dalınca hepsi de irkildi. "Hester nerde?" diye sertçe sordu Tom.

"Aşağıda, yanaşma platformlarında. Yine keyifsiz," dedi Bayan Fang. "Niye sordun?"

"Valentine!" dedi soluğu kesilerek. "O burada! Keşiş kılığında!"

Han müzisyenleri çalmayı kestiler; aşağı kentin uyarı gongları açık pencerelerden içeriye süzüldü.

"Valentine burada mı?" diye dudak büktü Keralalı kız. "Yalan söylüyor! Barbar bizi korkutacağını sanıyor!"

"Sus, Sathya!" Bayan Fang uzanıp, Tom'un kolunu sıkıca kavradı. "Yalnız mı?"

Tom elinden gelen en hızlı şekilde, gördüklerini anlattı ona. Sıkılı dişlerinin arasından tısladı kadın. "Hava filomuza ulaşmaya çalışıyor! Bizi savunmasız bırakmak niyetinde!"

"Bir adam tek başına hava filosunu yok edemez!" diye karşı çıktı Khora, bu görüşe gülümseyerek.

"Sen Valentine'ı hiç işbaşında görmedin!" dedi havacı kadın. Londra'nın en önemli ajanıyla dövüşecek olmanın heyecanıyla çoktan ayağa fırlamıştı bile. "Sathya, git ve nöbetçiyi uyar, onlara Kartal Yuvaları'nın tehlikede olduğunu söyle." Tom'a döndü; delikanlının almak

Telegram: @cinciva

zorunda kaldığı ıstırap verici kararı anlamış gibiydi. “Bizi uyardığın için teşekkür ederim,” dedi kibarca.

“Hester’a haber vermeliyim!” diye karşılık verdi Tom.

“Kesinlikle hayır!” dedi Anna Fang. “Ya kendi kendini öldürtür ya da Valentine’ı öldürür. Oysa ben, sorgulanması için Valentine’ı sağ olarak ele geçirmek istiyorum. Her şey sona erene kadar burada kal.” Son kez vahşice gülümseyerek, Khora’yla birlikte, panik havası esen handan çıkıp merdivenlerden aşağıya indi. Zalim, tehlikeli ve çok güzel görünüyordu; Tom içinin, Khora, Keralalı kız ve Birlik’teki diğer insanların Fang’e karşı duyduğu aynı şiddetli sevgiyle dolduğunu hissetti.

Ama sonra Hester’ı düşündü; Valentine’ı gördüğü halde ona haber vermediğini öğrenince ne diyecekti. “Ulu Quirke!” diye bağırdı ansızın. “Hester’ı bulacağım!” Sathya ona bakakaldı; kız artık katı değil, yalnızca çok genç ve ürkmüş görünüyordu. Tom merdivenlere doğru koşarken, “Bayan Fang’in dediğini duydun! Alarm ver!” diye seslendi ona.

Yeniden karanlık merdiven sıralarından aşağıya,*Jenny Haniver*’ın bağlı durduğu yanaşma platformuna indi. “Hester! Hester!” diye bağırdı. İşte oradaydı; kırmızı şalıyla yüzünü kapatarak, platform ışıklarının parıltısı arasından Tom’a doğru geliyordu. Delikanlı ona her şeyi anlattığında, tam da beklediği gibi soğuk ve sessiz, dik bakışlarla dinledi Hester. Şimdi koşma sırası ona gelmişti; Tom sonu gelmeyen basamaklardan yukarıya kızı takip etti.

Duvar kendine has bir klima yaratmıştı. Tom’la Hester tepeye yaklaştıkça hava hafifleyip soğuyor ve uçuşan iri kar taneleri kelebek kanatları gibi suratlarını yalıyordu. İleride, Kartal Yuvaları’na yakıt boşaltmış bir tankerin havalandığı geniş platformun fener ışığını seçebiliyorlardı. O sırada, Duvar’ın cephesinden dışarıya inanılmaz bir alev sütunu yükseldi, ardından bir daha, bir daha; sanki havagemileri değil de ejderhalar bağlıydı orada. Patlamaya yakalanan tankerin balonu havaya uçtu, araç düşerken çevresinde beyaz paraşütler açıldı. Hester bir an durup arkaya döndü, alevler gözünde parlıyordu. “Yapacağını yaptı! Geç kaldık! Hava filosunu ateşe verdi!”

Koşmaya devam ettiler. Kaburgaları aldığı her nefeste Tom’un canını acıtıyor, buz gibi hava boğazını yakıyordu; ama o, Kartal Yuvaları’nın platformuna ulaşan daracık yolda karları aşarak, Hester’la arasındaki mesafenin açılmaması için elinden geleni yaptı. Tunç kapılar açıktı,

Telegram: @cinciva

içerdeki alevlerin sıcaklığından yüzlerini korumaya çalışan kalabalık bir grup dışarıya koşuyor, kimisi yaralı arkadaşlarını sürüklüyordu. Tom, ana kapının yakınlarında iki yer hizmetlisinin Khora'ya pansuman yaptığını gördü.

Tom ve Hester ona doğru koşarken, havacı başını kaldırıp baktı. "Valentine! " diye homurdandı. "Havagemilerimizi kutsamak istediğini söyleyerek nöbetçileri kandırmış. Anna'yla oraya vardığımızda patlayıcılarını ateşliyordu. Ah, Tom, bir barbarın bile böyle bir şey yapacağını düşünemezdik! Hazırlıksız yakalandık! Bütün hava filomuz... Zavallı *Mokele Mbembe*'m-" Öksürmeye başladı, ağzından kan geldi. Valentine'ın kılıcı akciğerini delmişti.

"Ya Bayan Fang?" diye sordu Tom.

Khora başını iki yana salladı. Hiçbir fikri yoktu. Hester çoktan, geri dönmesi için seslenenlere aldırmadan hangarların kavurucu sıcaklığına dalmıştı bile. Tom da arkasından koştu.

Bir fırına dalmak gibi bir şeydi bu. Kocaman bir mağaraya benziyordu ve Birlik'in savaş gemilerinin bulunduğu hangarlar küçük küçük mağaralar halinde buraya açılıyor gibiydi. Valentine hızla davranıp, sırayla tüm gemilere tek tek fosfor bombaları yerleştirmiş olmalıydı. Şimdi, alevlerin beyaz cehenneminde bükülmüş iskeletler görünüyordu yalnızca. "Hester!" diye bağırdı Tom, sesi alevlerin gümbürtüsünde yutuldu. Kızın az ileride, Duvar'ın derinliklerine inen dar bir tünele doğru seğirttiğini gördü. *Onun arkasından oraya girmeyeceğim,* dedi kendi kendine. *Orada hapsolup kavrulmak istiyorsa, kendi bilir...* Ama tam platformun güvenli bir noktasına doğru dönecekken, yanan havagemilerinin kabinlerindeki cephaneler tutuştu. Bir anda her yöne roket ve mermiler uçmaya, taş duvarlara çarparak patlamaya ve delikanlının sağından solundan uğuldayarak geçmeye başladı. Tünel, ana girişten daha yakındı; düşünebildiği bütün tanrılara dualar mırıldanarak, kendini oraya attı.

Önünde bir yerden temiz hava geliyordu; geçit, Duvar'ın içinden doğrudan batı cephesindeki top mevzilerine çıkıyor olmalıydı. "Hester?" diye bağırdı. Hangardaki yangının uğultusuna karışan yankılardan başka yanıt gelmedi. Hızla ilerlemeye devam etti. Tünelin ikiye ayrıldığı bir noktada, yerde iki büklüm yatan bir siluet vardı; Valentine'ın kılıcından nasibini almış, genç bir havacıydı. Tom onun Hester ya da Bayan Fang

Telegram: @cinciva

olmadığını görünce rahatladı; ama sonra da suçluluk duydu, çünkü zavallı adam ölmüştü.

Tünelin iki kolunu da inceledi. Acaba hangisine sapmalıydı? "Hester!" diye bağırdı gergin bir sesle. Yankılar. Hangardan doğru serseri bir kurşun uğuldayarak geçti ve başının yanındaki taş duvarda kıvılcımlar çaktı. Kararını verdi ve başını eğerek sağdaki geçite daldı.

Şimdi başka bir ses geliyordu; çok daha yakın ve yangının boğuk gümbürtüsünden daha keskin, bir kuş cıvıltısı gibi, metale çarpan metalin ince sesiydi bu. Tom bir kat kaygan basamağı hızla indi ve ileride gördüğü ışığa doğru koştu. Soğuğun ve karın içine; batıya bakan bir roket bataryasının geniş platformuna çıktı. Demir bir mangaldan dalgalanarak yükselen alevler; antik siperleri ve roket birliğinin saçılmış bedenlerini aydınlatıyor, hallaç pamuğuna dönmüş karın içinde öne arkaya hareketlerle çarpışan Bayan Fang'le Valentine'ın kılıçlarındaki keskin parıltıda yansıyordu.

Tom ağrıyan kaburgalarını tutarak tünelin ağzındaki gölgeye çöküp bakakaldı. Valentine muhteşem dövüşüyordu. Keşiş cüppesini üstünden atmış; beyaz gömleği, siyah pantolonu ve uzun siyah çizmeleri ortaya çıkmıştı. Havacı kadının hamlelerinden zarafetle kaçınıyor, eğiliyor, karşı saldırıya geçiyordu. Ancak kendi dengi biriyle çarpıştığı da açıktı. Uzun kılıcını iki eliyle tutan Bayan Fang, Valentine'ı roket bataryasına ve öldürdüğü adamların cesetlerine doğru geri sürerken, Tarihçi'nin her hamlesini tahmin ediyor, aldatmaca yapıyor, sağa sola salınıyor ve alçaktan gelen bir vuruştan kaçınmak için havaya sıçrıyordu. Sonunda Valentine'ın kılıcını düşürmeyi başardı. Adam kılıca uzanmak için dizlerinin üstüne çöktüyse de, Bayan Fang kılıcını boğazına dayamıştı bile. Tom, koyu renk kanın Valentine'ın gömlek yakasına akmaya başladığını gördü.

"Çok iyiydin!" dedi Valentine, Tom'un Ayrıştırma Bölümü'ndeki o geceden anımsadığı kibar, neşeli, son derece içten gülümsemesiyle. "Çok iyiydin, Feng Hua!"

"Kes sesini!" diye azarladı kadın. "Bu oyun değil..."

Valentine güldü. "Tam tersine, sevgili Rüzgâr Çiçeğim, bu oynanmış en büyük oyun ve benim takım kazanmışa benziyor. Hava filonuzun yanmakta olduğunu fark etmedin mi? Güvenlik önlemlerinizi üst düzeye getirmeliydiniz. Sanırım, binlerce yıldır Birlik hep kendi bildiğince davrandığından, ünün rehavetine kapıldınız. Ama dünya değişiyor..."

Telegram: @cinciva

Zaman kazanmaya çalışıyor, diye düşündü Tom, ama nedenini göremiyordu. Bu yüksek platformda köşeye sıkışmış, silahsız ve kaçma şansı yokken havacı kadınla alay ederek ne elde etmeyi umuyordu acaba? Öne çıkmayı, yere düşen kılıcı alıp, yardım gelene kadar Bayan Fang'in yanında, ona destek olmayı düşündü; ancak Valentine'da öyle güçlü, öyle tehlikeli bir şey vardı ki, yenik durumdayken bile, Tom kendini göstermeye cesaret edemedi. Tünelden aşağıya inecek askerlerin sesini duymayı umarak kulak kesildi, bir yandan da Hester'a ne olduğunu merak ediyordu. Tek duyabildiği Duvar'ın uzak tarafından gelen gonglarla yangın alarmlarının feryatları ve Valentine'ın yarı alaycı, flörtçü sesiydi.

"Gelip Londra hesabına çalışmalısın, canım. Ne de olsa, yarın bu saatlerde Kalkan Duvar bir moloz yığınına dönüşecek. Yeni bir işverene ihtiyacın olacak. Birlik'inin sonu geldi..."

Derken yukarıdan ışık yağdı; bir havagemisinin keskin projektörü karları tarıyordu. Anna Fang körleşmiş bir halde geriye yalpalayınca, Valentine kılıcını kaparak ayağa fırladı ve kadını sertçe kendine doğru çekip kılıcını sapladı. İkisi kısa bir süre, partinin sonuna gelmiş sarhoşlar misali, birlikte sendelediler. Tom'un saklandığı yere öyle yaklaşmışlardı ki, delikanlı kılıcın parlak ucunun Bayan Fang'in ensesinden çıktığını gördü ve çaresiz, boğuk fısıltısını duydu: "Hester Shaw seni bulacak. Seni bulup-" Valentine kılıcını geri çekti, kadın düştü ve *13. Kat Asansörü* projektörün parlak ışığından çıkıp alçalırken, adam dönüp siper duvarının üstüne sıçradı.

Telegram: @cinciva

29
EVE DÖNÜŞ

Batmunkh Gompa'nın savunması yangın ve patlamalarla uğraşırken, siyah havagemisi kendini rüzgâra bırakıp yükseklerdeki bu randevuya doğru sessizce süzülmüştü. Şimdiyse, kar tanelerini savurup Tom'un dehşet dolu çığlığını bastıran rotorları gürültüyle çalışmaya başlamıştı.

Valentine, bar üstünde yürüyen atletlere yaraşır bir çeviklikle roketatarlardan birinin namlusunun ucuna kadar ilerleyip sıçramış, kısa bir süre boşlukta kartal gibi süzüldükten sonra, Pewsey ve Gench'in indirdiği ip merdiveni yakalamış ve kendini kabinin içine çekmişti.

Tom fırladı, projektör kapanınca oluşan ani karanlığın içine daldı. Yükseklerdeki mevzilerden fırlatılan roketler *Asansör*'ün kalın yüzeyine çarparak kıvılcımlar saçtı. Biri kabinin bazı camlarını kırdıysa da, siyah havagemisi var gücüyle Duvar'dan uzaklaşıyordu. Pervanelerinin oluşturduğu hava akımı, Anna Fang'in yanına diz çökmüş, belki uyanır umuduyla onu sarsıp duran Tom'un yüzüne çarptı.

"Bu haksızlık!" diye hıçkırdı Tom. "Gözünün kamaşmasını bekledi! Sen onu yenmiştin!" Havacı kadın yanıt vermedi, kuru çakıltaşları kadar donuk gözlerinde aptalca bir şaşkınlık ifadesiyle delikanlının gerisinde bir yere bakıyordu.

Tom, onun yanına, kırmızıya boyanan karın içine oturup kafasını toparlamaya çalıştı. Artık Batmunkh Gompa'dan bir an önce ayrılması, Londra gelmeden gitmesi gerekiyordu, ama yeniden yollara düşme fikri bile onu yormaya yetmişti. Başka insanların planları yüzünden oradan oraya savrulup durmaktan usanmıştı. Bir kahraman gibi karşılanacağı evine dönmekte olan Valentine'ı düşündükçe, yoğun, yakıcı bir öfke yükselmeye başladı içinde. Bunların hepsinin sorumlusu Valentine'dı! Onun yaşamını da, Hester'ın yaşamını da mahveden ve pek çok kişininkine de son veren Valentine'dı. MEDUSA'yı Mühendisler Loncası'na

Telegram: @cinciva

veren Valentine'dı. Hester başından beri haklıydı; kızın eline fırsat geçmişken, onu öldürmesine karışmamalıydı...

Platformun uzak köşesinden bir gürültü geldi; o yöne bakınca, birbirine dolanmış kollar, bacaklar ve paltodan oluşan siyah bir kütlenin, tavandan düşen kocaman bir örümcek gibi, telaşla kendini toparlamaya çalıştığını gördü Tom. Valentine'ı kovalarken yanlış yola sapıp, epeyce yüksekteki bir gözlem sığınağına çıkan Hester'dı bu. Dokuz metrelik karlı duvardan aşağıya kayıp, son üç metreyi düştükten sonra, işte buradaydı. Ölü yatan havacı kadına bakakaldı bir süre; ardından dönüp siperlere yürüdü, gözünü karanlığa, dans eden kara dikti. "Orada yatan ben olmalıydım," dediğini duydu Tom. "Hiç değilse, beraberimde mutlaka Valentine'ı da götürürdüm."

Tom kızı seyretti. Duyduğu keder ve öfkeden gergindi, altüst olmuştu, titriyordu. Hester da böyle hissediyor olmalıydı -Valentine onun anne babasını öldürdüğünden bu yana hep böyle hissediyor olmalıydı. Korkunç bir duyguydu ve bunu iyileştirmenin tek bir yolu geliyordu aklına.

Anna'nın palto yakasının altını yoklayıp, sırımın ucundaki anahtarı buldu ve hızla çekip kopardı. Sonra kalkıp Hester'ın yanına gitti ve onu kucakladı. Kız o kadar gergin ve kaskatıydı ki, heykele sarılmaktan farksızdı gerçi ama, bir şeye tutunması gerektiğinden, yine de sarıldı kıza. Silahlar hâlâ *13. Kat Asansörü*'nü vurabilme umuduyla başlarının tepesinde boşuna ateş açıyordu. Yüzünü Hester'ın kulağına yaklaştırıp, gürültüyü bastırmak için bağırdı Tom: "Haydi, eve dönelim!"

Kız dönüp ona baktı, şaşırmış ve biraz da sinirlenmişti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Anlamıyor musun," diye bağırdı, hemen o an aklına geliveren çılgınca düşünceye gülerek, "birilerinin ona bunu ödetmesi gerek! Sen haklıydın; seni hiç durdurmamam gerekirdi; ama iyi ki de durdurmuşum, yoksa Ayrıştırma Polisi seni öldürürdü ve biz de asla tanışamazdık. Artık senin ona ulaşmana ve sonrasında da kaçmana yardım edebilirim. Londra'ya geri döneceğiz! Şimdi! Birlikte!"

Hester, "*Gerçekten* aklını kaçırmışsın sen," dediyse de, onunla birlikte gidip, Kalkan Duvar'dan çıkış yolunu bulmasına yardım etti. İse bulanmış, korku dolu askerler yanlarından koşarak geçtiler ve roket platformundaki cesetleri görünce, kederle haykırmaya başladılar.

Telegram: @cinciva

Batmunkh Gompa'yı çevreleyen gece göğü duman ve armalı balon bezi parçalarıyla kaplıydı. Kartal Yuvaları'ndaki yangın devam ediyordu; ama vadideki yollar şimdiden küçük ışık kümeleriyle, yıkılmış bir barajdan çağlayan sular gibi hızla dağlara akan mülteci fenerleriyle doluydu. Hava filosu yok olunca, Kalkan Duvar'ın da işi bitmişti; halk ayakları, katırları, öküz arabaları ve nakliye balonları ne kadar hızlı gidebiliyorsa, o kadar hızlı kaçıyordu.

Aşağıda, yanaşma platformundaki havagemileri çoktan dumanlı gökyüzüne yükselmiş, güneye dönüyorlardı. Keralalı kız Sathya, şaşkınlıkla donakalmış bazı askerleri toparlama çabasıyla hıçkırarak bağırıyordu: "Gitmeyin, Duvar'ı savunun! Güney Hava Filosu destek gönderecek! Bir hafta içinde burda olurlar!" Ancak herkes o zamana kadar Batmunkh Gompa'nın yerinde yeller eseceğini ve Londra'nın, Birlik'in iç topraklarına doğru güneye ilerliyor olacağını biliyordu. "Gitmeyin, Duvar'ı savunun!" diye yalvardı, ama havagemileri sağından solundan havalanmayı sürdürüyordu.

Jenny Haniver bağlandığı yerde, karanlık ve sessiz duruyordu hâlâ. Tom'un Anna Fang'in cesedinden aldığı anahtar ön kapının kilidine kolayca girdi; az sonra uçuş güvertesinde durmuş, kumanda düğmelerine bakıyordu delikanlı. Sanki hatırladığından daha çoktu düğme sayısı.

"Bunu yapabileceğimizden emin misin?" diye sordu Hester usulca.

"Elbette," dedi Tom. Birkaç düğmeyi denedi. Kapak yeniden savrularak açıldı, kabin ışıkları yandı, kahve makinesi boğazını temizleyen kibar bir köpek gibi sesler çıkarmaya başladı ve tavandan küçük bir şişme bot düşüp Tom'u yere serdi.

"Gerçekten emin misin?" diye sordu Hester, ayağa kalkmasına yardım ederken.

Tom başıyla onayladı. "Küçükken havagemisi maketleri yapardım, o yüzden temel ilkeyi biliyorum. Ayrıca dağlardayken Bayan Fang bana kontrolleri göstermişti... Yalnızca, her şeyin etiketini Anglice yazmış olmasını dilerdim."

Biraz düşündükten sonra, bu kez bir başka kolu çekti ve sonunda rotorlar çalışmaya başladı. Yanaşma platformundaki insanlar dönüp baktılar ve kimisi şeytan kovma işareti yaptı; Feng Hua'nın öldüğünü duymuşlar, *Jenny Haniver*'a binenin onun huzursuz hayaleti olduğundan

Telegram: @cinciva

kuşkulanmışlardı. Ama Sathya, Tom ve Hester'ın kumanda paneli önünde durduğunu gördü ve onlara doğru koşmaya başladı.

Kızın havalanmalarını önlemesinden korkan Tom, makine bölmelerini hareket ettiren kolu aradı telaşla. Dönerek kalkış pozisyonuna geçerlerken dayanaklar gıcırdadı. Eli kumanda düğmelerine dokundukça havagemisinin verdiği tepkilerden hoşnut, güldü. Tepelerindeki bir yerden gelen, gaz valflarının tanıdık uğultu ve puflamalarını, rıhtıma bağlanma mengenelerinin açılma takırtısını duyuyordu. İnsanlar ellerini kollarını sallayarak bağırıyordu; Sathya da silahını çekti, ama son anda Kaptan Khora bir tayfasının yardımıyla, sendeleyerek platforma geldi ve silahı kızın elinden yavaşça aldı. Yukarıya, Tom'a bakarak, iyi şanslar dilemek üzere elini kaldırdı. Havagemisi yalpalayarak gökyüzüne yükselip, Kartal Yuvaları'ndan yayılan dumanın içinden tırmanırken, Tom'un belleğine kazınan şey, Khora'nın avucunun ve parmak uçlarının şaşırtıcı pembeliği oldu. Son bir kez aşağıya Batmunkh Gompa'ya baktıktan sonra, havagemisini Kalkan Duvar'ın üstünden aşırıp, burnunu batıya çevirdi.

Eve dönüyordu.

Telegram: @cinciva

30
KAHRAMANIN KARŞILANMASI

Karlarını Batmunkh Gompa'nın üstüne bırakan bulutlar, Londra'ya tüm şiddetiyle yağmur yağdırmak için batıya yönelmişti ve *13. Kat Asansörü* ertesi akşamüstü kente vardığında, yağış hâlâ devam ediyordu. Onu karşılamayı bekleyen kalabalıklar yoktu. Circle Park'ın sırılsıklam çimenleri, kalan son ağaçları kesmekte olan birkaç Geridönüşüm Bölümü işçisi dışında terk edilmişti. Ama Mühendisler Loncası, Valentine'ın dönüşünden haberdar edilmişti ve dev havagemisi iniş lambalarının ıslak ışıltısı içine alçalırken, Mühendisler, kel kafalarına yağan yağmurun altına, paltolarında ışık yansımaları oluşan aprona koşturdular.

Katherine yatak odasının penceresinden yer hizmetleri ekibinin havagemisini indirişini ve heyecanlı Mühendis gruplarının çevresini sarışını izledi. İşte kabinin kapakları açılıyordu; işte Magnus Crome bir görevlinin tuttuğu beyaz naylon şemsiyenin altında ilerliyordu ve işte, bu kadar uzaktan bile boyu, kendinden emin ağır yürüyüşü ve artan esintide kabarıp dalgalanan pelerini sayesinde rahatlıkla seçebildiği babası, borda iskelesinden iniyordu.

Onu görmek Katherine'in içini öyle derinden burktu ki, yüreği üzüntü ve öfkeden neredeyse yerinden fırlayacaktı. Kente geri döndüğünde, onu karşılayan ilk kişi olmayı nasıl da dört gözle beklemiş olduğunu anımsadı. Oysa şimdi onunla konuşacak gücü bulabileceğinden bile emin değildi.

Katherine ıslak camın ardından, onun başını sallayıp gülerek Crome'la konuştuğunu gördü. Kısa bir an, beyaz paltolar denizi görüşünü kapattıysa da, onu yeniden gördüğünde babası, Belediye Başkanı'ndan kurtulmuş, belki de Katherine'in kendisini niye rıhtımda karşılamadığını merak ederek, ıslak çimenlerin üstünden Clio Konağı'na doğru yürüyordu.

Telegram: @cinciva

Katherine o an paniğe kapılarak saklanmak istedi; ancak Köpek yanındaydı ve ihtiyaç duyduğu gücü ona veriyordu. Penceresinin kaplumbağa kabuğu kepenklerini kapatıp beklemeye koyuldu ve sonunda babasının merdivenlerdeki ayak seslerini, ardından da kapıyı çaldığını duydu.

"Kate?" dedi babasının boğuk sesi. "Kate, içerde misin? Sana maceralarımı anlatmak istiyorum! Shan Guo'nun karlarından şimdi döndüm; seni sıkacak her türden hikâye getirdim! Kate? İyi misin?"

Katherine kapıyı yalnızca araladı. Babası merdiven sahanlığında üstünden yağmur suları süzülerek duruyordu; kızının gözyaşlarıyla ıslanmış, uykusuzluktan çökmüş yüzünü görünce, gülümsemesi kayboldu.

"Kate, hepsi geçti! Geri döndüm!"

"Biliyorum," dedi kız. "Ama hiçbir şey geçmedi. Keşke dağlarda ölseydin."

"Ne?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum," dedi Katherine. "Hester Shaw'a ne yaptığını çözdüm."

Katherine, onu odasına alıp kapıyı kapadı ve Valentine'ı karşılamak için yanına koşan Köpek'i sertçe geri çağırdı. Kepenkler kapalı olduğundan odanın içi karanlıktı; ama babasının, köşedeki çalışma masasının üstünde saçılmış duran kitap yığınına, ardından da kendisine baktığını gördü. Boynunda yeni pansuman yapılmış bir yara, gömleğindeyse kan vardı. Katherine parmağını dolaşmış saçlarına sokup döndürdü ve yeniden ağlamaya başlamamak için kendini zor tuttu.

Valentine düzeltilmemiş yatağa çöktü. Batmunkh Gompa'dan dönerken tüm yol boyunca Anna Fang'in son sözleri kafasında yankılanıp durmuştu: *Hester Shaw seni bulacak*. Burada aynı adın Katherine tarafından yüzüne vurulması, kalbinden hançerlenmek gibiydi.

"Ah, endişelenme," dedi Katherine acı acı. "Benden başka kimse bilmiyor. Kızın adını öğrenmiştim, biliyorsun. Dr. Arkengarth da bana Pandora Shaw'un nasıl öldürüldüğünü anlattı. Onun yedi yıl önce, yani senin keşif gezisinden döndüğün sıralarda öldüğünü ve Belediye Başkanı'nın senden çok memnun kaldığını zaten biliyordum; anlayacağın, yalnızca parçaları birleştirdim ve-"

Katherine omuz silkti. İpuçlarının hepsini elde ettikten sonra olayı çözmek kolay olmuştu. Okuduğu bir kitabı eline alıp babasına gösterdi. *Ölü*

Telegram: @cinciva

Bir Kıtada Macera'ydı; Valentine'ın Amerika gezisini anlattığı kitap. Katherine, keşif grubunun fotoğrafındaki bir yüze işaret etti; Valentine'ın yanında gülümseyerek duran bir kadın havacıydı bu. "Başta fark etmedim," dedi, "çünkü soyadı değişmişti. Onu kendin mi öldürdün? Yoksa bunu Gench ve Pewsey'ye mi yaptırdın?"

Valentine öfke, keder ve utanç içinde başını öne eğdi. Katherine'in bir tarafı, yine de yanıldığını, babasının her şeyi reddedip Shaw'ların katili olmadığını kanıtlayacağını ummaya devam ediyordu. Ama onun başını eğdiğini görünce, bunu yapamayacağını, hepsinin doğru olduğunu anladı.

"Beni anlamalısın Kate, bunu senin için yaptım..." dedi Valentine.

"*Benim* için mi?"

Sonunda başını kaldırıp baktı Valentine, ama Katherine'e değil. Gözlerini kızın dirseğinin yanındaki duvara dikti; "Her şeye sahip olmanı istiyordum," diye anlattı. "Bir hanımefendi gibi yetişmeni istedim; benim bir zamanlar olduğum gibi bir Dış-Topraklar toplayıcısı olarak değil. Bunun için de Crome'un gereksindiği bir şey bulmalıydım.

"Pandora, senin de dediğin gibi, Amerika gezisinden eski bir arkadaşımdı. Evet, MEDUSA'nın çizimlerini ve erişim şifrelerini bulduğumda o da yanımdaydı. Makinenin yeniden yapılabileceğini hiç düşünmemiştik. Daha sonra Pandora'yla yollarımız ayrıldı; o bir Mobillik Karşıtı'ydı ve odun kafalı bir çiftçiyle evlenerek Meşe Adası denen bir yere yerleşti. Hâlâ MEDUSA'yı düşündüğünü bilmiyordum. Yeniden Amerika'ya gidip, bu kez tek başına, aynı eski yeraltı kompleksinin, ilk kazı sırasında fark etmediğimiz bir bölümüne ulaşmayı başarmış olmalı. İşte orada-"

"Bir bilgisayar beyni buldu," dedi Katherine sabırsızca. "MEDUSA'nın anahtarını."

"Evet," diye mırıldandı Valentine; kızının ne kadar çok şey bildiğine şaşırmıştı. "Bana onu bulduğunu anlatan bir mektup gönderdi. O şeyin planlar ve şifreler olmadan beş para etmeyeceğini biliyordu, bunlarsa Londra'daydı. Hepsini birden satıp parayı kırışabileceğimizi düşünüyordu. Oysa ben, Crome'a böyle bir ödül verirsem, hem zengin olacak, hem de senin geleceğini güven altına alabilecektim!"

"Bu yüzden de onu öldürdün," dedi Katherine.

"Crome'a satmayı kabul etmeyecekti," dedi babası. "Dediğim gibi, o bir Mobillik Karşıtı'ydı. Birlik'e satılmasını istiyordu. Onu öldürmek *zorunda kaldım,* Kate."

Telegram: @cinciva

“Peki, ya Hester?” dedi Katherine kanı çekilerek. “Ona niye zarar verdin?”

“Bunu planlamamıştım,” dedi üzüntüyle. “Uyanmış, bir şeyler duymuş olmalıydı. Güzel bir çocuktu. Senin yaşlarındaydı ve kardeşin olacak kadar çok benziyordu sana. Belki *gerçekten* de kardeşindi. Pandora ve ben, bir ara çok yakındık.”

“Kardeşim mi?” dedi Katherine soluksuz kalarak. “Hem de öz kızın!”

“Gözlerimi annesinin cesedinden çevirip de, bana dikilmiş bakışlarıyla karşılaşınca..! Onu susturmalıydım. Çılgın gibi saldırdım, onu darmadağın ettim. Öldüğünü sanmıştım ama bundan bir türlü emin de olamadım. Kaçmış, bir sandalla gözden kaybolmuş. O gece Ayrıştırma’da beni bıçaklamaya kalkışana kadar, boğulduğunu düşünüyordum.”

“Tom da...” dedi Katherine, “kızın adını öğrenmişti. Bu durumda onu da öldürmeliydin; çünkü Tarihçiler’e kızdan söz ederse, gerçek ortaya çıkardı.”

Valentine çaresizlik içinde baktı kızına. “Anlamıyorsun, Kate. Hester’ın kim olduğu ve ne yaptığım anlaşılsaydı, Crome bile beni koruyamazdı. İşim biterdi, sen de benimle birlikte dibi boylardın.”

“Ama Crome biliyor, değil mi?” diye sordu Katherine. “O yüzden bu kadar sadıksın. Sana bol para verildiği ve yabancı kızına bir Yukarı Londra hanımefendisiymiş gibi davranıldığı sürece ona bir köpek kadar sadık kalacaksın.”

Yağmur yağıyor, pencereleri dövüyordu; Londra vıcık vıcık toprakların üstünde kendini güneye doğru sürüklerken bütün oda sallanıyordu. Köpek, kafasını patilerine yasladı; gözlerini hızla bir hanımına bir Valentine’a, sonra yine hanımına çeviriyordu. Daha önce tartıştıklarını hiç görmemişti -bundan nefret etti.

“Eskiden senin harika olduğunu düşünürdüm,” dedi Katherine. “Dünyanın en iyi, en cesur, en zeki insanı olduğunu düşünürdüm. Ama değilsin. Hatta, pek fazla zeki de değilsin, değil mi? Crome’un onu ne amaçla kullanacağını kavrayamadın mı?”

Valentine ona ters ters baktı. “Elbette anladım! Kentin kenti yediği bir dünyada yaşıyoruz, Kate! Panzerkent-Bayreuth’un yerle bir edilmesi elbette çok yazık; ama Londra’ nın yaşayabilmesi için Kalkan Duvar’ın yarılması *şart*. Yeni bir av alanına ihtiyacımız var.”

“Ama orada insanlar yaşıyor!” diye feryat etti Katherine.

Telegram: @cinciva

“Yalnızca Mobillik Karşıtları, Kate ve çoğu da zaten kaçacaktır. ”

“Bizi durduracaklar. Havagemileri var!”

“Hayır.” Her şeye karşın, Valentine kendiyle gurur duyarak gülümsedi. “Crome’un beni niye doğuya gönderdiğini sanıyorsun? Birlik’in Kuzey Hava Filosu kül oldu. Bu gece MEDUSA o ünlü Duvar’larından bir geçit açacak bize.” Ayağa kalktı, bildirdiği bu zafer sanki her şeyi düzeltecekmiş gibi gülümseyerek Katherine’e uzandı. “Crome bana ateşlemenin saat yirmi birde gerçekleşeceğini söyledi. Öncesinde Lonca Binası’nda bir davet verilecek; şarap, çerez ve yeni bir çağın başlangıcı. Benimle gelir misin, Kate? Senin-”

Katherine’in son umudu, Crome’un delice planından babasının haberi olmamasıydı. Ama, o da sönmüştü işte. “Sersem!” diye haykırdı. “Onun bu yaptığının *yanlış* olduğunu anlamıyor musun? Onu durdurmak zorundasın! Bu dehşet verici makineden kurtulmalısın!”

“Ama o zaman, Av Alanı’nın ortasında savunmasız kalır Londra,” diye belirtti babası.

“Ne olmuş yani? Biz de, daha önce yaptığımız gibi, kovalayarak ve yiyerek yolumuza devam ederiz -hatta, daha büyük bir kentle karşılaşırsak mideye indirilerek. Bu bile katil olmaktan iyidir! ”

Babasıyla aynı odada bulunmaya bir saniye daha katlanamazdı. Koştu. Valentine onu ne durdurmaya çalıştı ne de arkasından seslendi, beti benzi atmış ve sersemlemiş bir halde kalakaldı. Katherine, peşinde Köpek’le evden çıkıp, yağmurla sırılsıklam olmuş parkta hıçkıra hıçkıra ağlayarak koşmaya devam etti, ta ki, babasıyla arasına Yüksek Londra girene kadar. *Bir şeyler yapmak zorundayım!* Tek düşünebildiği buydu. *MEDUSA’yı durdurmalıyım…*

Katherine asansör durağına doğru koşarken, İzleme Ekranları’nın hepsi birden Valentine’ın döndüğü haberini bütün Londra’ya bangır bangır ilan etmeye başladı.

Telegram: @cinciva

31
KULAK MİSAFİRİ

Londra hızını artırarak dağlara doğru koşturuyordu. Yıllardır bu yüksek steplerde saklanan yarı sabit kasabalar, onun gelişiyle ürkmüş; uyuşukluklarından sıyrılarak, yeşil tarım alanlarını, hatta koca bir yerleşik banliyöyü arkada bırakıp, hantal hantal kaçışmaya başlamıştı. Kent bunların hiçbirine oralı olmadı. Artık tüm Londra, Belediye Başkanı'nın planını biliyordu. Soğuğa karşın baş taraftaki gözlem platformlarında toplanan halk, teleskoplarla Shan Guo'ya doğru bakıyor, efsanevi Duvar'ın ilk görüntüleri için sabırsızlanıyordu.

"Çok yakında!" dediler birbirlerine.

"Hemen bu gece!"

"Yepyeni bir av alanı!"

Müze'de neredeyse herkes Katherine'in ve Köpek'in varlığına alışmıştı artık. Kızın, peşinde koşturan beyaz kurtla birlikte alt kat galerilerinden hızla geçmesine kimse aldırmadı. Birkaç kişi onun gözlerindeki çılgın bakışı ve yüzündeki yaşları fark etmişti gerçi ama, neyi olduğunu sormalarına ya da mendil uzatmalarına fırsat vermeden, Bay Nancarrow'un ofisine doğru neredeyse koşarak geçip gitti Katherine.

Ofiste, terebentinin ve sanat tarihçisinin pipo tütününün havada asılı kokusuyla karşılaştı; ne Nancarrow ne de Bevis Pod oradaydı. Koşarak, tombul bir Üçüncü Sınıf Çırak'ın yerleri paspasladığı koridora çıktı yeniden. "Bay Nancarrow depoda, bayan," dedi çocuk asık suratla. "Yanında da o tuhaf yeni herif var."

Katherine içeri daldığında bu tuhaf yeni herif, Bay Nancarrow'un depo rafından bir tablo çıkarmasına yardım ediyordu. Walmart Strange'e ait, "*Quirke, Londra'nın Yeniden Yapımını Seyrediyor*" adında, yaldız çerçeveli,

Telegram: @cinciva

dev bir tabloydu ve Bevis tuttuğu ucu düşürünce, çıkan gümbürtü küçük bir bomba patlamış gibi tozlu depoda yankılandı durdu. "Dikkat etsene, Pod!" diye yakındı Nancarrow öfkeyle; ama o da Katherine'in yüzünü görünce hemen toparlandı. "Bir fincan sıcak çaya ihtiyacınız var gibi, Bayan Valentine," diye mırıldanıp, raf labirentinin içine daldı.

"Kate?" Bevis Pod ona doğru birkaç kararsız adım attı. "Ne oldu?" İnsanları teselli etmeye alışık değildi. Bir Mühendis Çırağı böyle konularda eğitilmezdi. Kızın omuzlarına dokunmak için kollarını kaskatı öne uzattı ve Katherine kendini onun kollarına atınca şoke oldu. "Şey..." dedi, "tamam, geçti..."

"Bevis," diyerek burnunu çekti Katherine, "artık her şey bize bağlı. Bir şeyler yapmak zorundayız. Bu gece..."

"Bu gece mi?" Kaşlarını çatmış, kızın hıçkırıklar içinde hızlı hızlı yaptığı açıklamaları kavramaya çalışıyordu. "Yalnızca ikimiz mi demek istiyorsun? Babanın da bize yardım edeceğini sanıyordum?"

"O artık benim babam değil," dedi Katherine acı içinde ve bunun doğru olduğunu fark etti. Bevis'e, sanki delikanlı onu bu ıstırap ve suç bataklığından güvenle geçirebilecek bir salmış gibi, sarılabildiğince sıkı sarıldı. "Babam Crome'un adamı. İşte bu yüzden MEDUSA'dan kurtulmam gerekiyor, anlıyor musun? Onun yaptıklarını telafi etmek zorundayım..."

Nancarrow elinde çay dolu iki teneke fincanla yavaşça içeri girdi. İki genç arkadaşını birbirlerinin kolları arasında görünce utanıp, "Ay! Şey! Ah!" diye geveledi. "Şey yani... evet. Evrak işi. Hemen gitmeliyim. Bir iki saate kadar dönerim. Sen devam et, Pod..."

Çıkarken, deponun hemen dışındaki koridoru paspaslamakta olan tombul Üçüncü Sınıf Çırak'a takılıp düşecekti az kalsın. "Quirke aşkına, Melliphant!" diye azarladığını duydular. "Ayak altında dolaşmasan olmaz mı?"

Ama Herbert Melliphant ayak altında dolaşmadan edemezdi. Üçüncü Sınıf Çırak yapıldığından beri, onu yeniden Birinci Sınıfa tırmandıracak bir basamak arıyordu. Bu Pod denen tip birkaç gün önce ilişmişti gözüne -yaşlı Lonca üyeleriyle pek samimi olan, Baştarihçi'nin kızıyla takılan ve Çırak gibi giyindiği halde diğerleriyle yatakhanede yatmayan, derslere girmeyen şu yabancı. İzleme Ekranlarından, Mühendisler Loncası'nın gizli toplantısına sızanların hâlâ arandığını duymuş ve Nancarrow'un genç yardımcısının Dr. Vambrace'in çok ilgisini çekeceğini kurmaya başlamıştı.

Telegram: @cinciva

Yaşlı adam gözden kaybolur olmaz, Melliphant paspası ve kovasını bırakıp tekrar kapıya yaklaştı.

"... Mobillik Karşıtları Birliği kendini savunamayacak," diyordu Katherine. "Babamın yaptığı buymuş; onların kentlerinde casusluk yapmış ve hava filolarını havaya uçurmuş. Bu yüzden her şey bize bağlı."

"Peki ya Tarihçiler?" diye sordu Bevis.

Katherine omuz silkti. "Bize yardım edemeyecek kadar korkuyorlar. Ama bunu tek başıma yapabilirim, bundan eminim. Babam beni Belediye Başkanı'nın partisine davet etti. Oraya gideceğim. Babamı bulup onu bağışladığımı söyleyeceğim ve küçük mutlu bir aile olarak gideceğiz Crome'un davetine. İnsanlar birbirilerine Crome'un ne kadar zeki olduğunu anlatıp çöp sosislerini atıştırırken, oradan sıvışıp MEDUSA'yı bulacak ve onu parçalayacağım. Sence bunun için bir çekiç yeterli olur mu? Dr. Arkengarth'ın malzeme odasının anahtarlarını nerede sakladığını biliyorum. İçerde mutlaka bir çekiç vardır. Hiç değilse bir küskü. Acaba küskü kullanmak daha mı iyi olur?"

Katherine bir kahkaha attı; Bevis bu çılgın ve gevrek sesle irkilmişti. Bir an onun, "Sakin ol," ya da, "Bu bir işe yaramaz..." falan demesinden korktu. Delikanlının yüzüne, kızaran kulaklarına dokundu; boğazında hızla atan nabzını, yutkunurken hareket eden kaslarını hissetti.

"Bir bomba," dedi Bevis.

"Ne?"

"MEDUSA dev bir şey olmalı -muhtemelen katedralin yarısını dolduruyor. Onu gerçekten parçalamak istiyorsan, patlayıcı lazım." Heyecanlı ve bir o kadar da korkmuşa benziyordu. "Müze hademelerinin kullandığı temizlik malzemesi nitrojen içeriyor. Bunu Dr. Nancarrow'un tablo onarım sıvılarıyla karıştırır ve bir zaman sayacı yapabilirsem..."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Katherine. Şoke olmuştu, çünkü bombayı düşünecek kadar ileri gitmemişti.

"Temel kimya," dedi Bevis omuz silkerek. "Eğitim Laboratuvarları'nda bir kursa katılmıştım..."

"Sizinkilerin tek düşündüğü bunlar mı?" diye fısıldadı Katherine. "Bombalar yapmak, bir şeyleri havaya uçurmak?"

"Hayır, hayır!" diye karşılık verdi Bevis. "Ama bilim böyle bir şeydir. Onu istediğin yönde kullanabilirsin. Kate, bunu gerçekten yapmak niyetindeysen, çantaya sığacak bir bomba üretebilirim sana. MEDUSA'ya

Telegram: @cinciva

ulaşabilirsen, onu bilgisayarın beynine yakın bırakır, zaman ayarını çalıştırır ve kaçarsın. Yarım saat sonra da…"

Dışarıda, Melliphant'ın kulağı, soluk renkli bir sümüklüböcek gibi yapışmıştı ahşap kapıya.

Hızlı, hızlı, daha hızlı. Sanki Belediye Başkanı'nın hırsı kentin dokusuna işlemiştir; motor dairelerindeki pistonlar onun kalbi kadar şevkle çarpar, tekerlek ve paletlerse -Duvar'a ve büyük Londra masalının bir sonraki bölümüne doğru düşünceleri kadar hızlı ilerler.

Valentine bütün öğleden sonrayı Katherine'i parkta arayarak geçirmiştir. Kan lekeli giysiler içinde, sırılsıklam bir hortlak gibi, geniş camların ardında beliriverip, "*Kızım burda mı? Onu gördünüz mü?*" diye haykırarak, yemek masalarındaki dostlarını ürkütmüştür. Şimdi de Clio Konağı'nın salonunda, çamurlanmış halıya çizmelerinden sular damlatarak, kemiklerinden parkın ıslak soğuğunu, kafasından da korkuyu uzaklaştırma çabasıyla volta atmaktadır.

Sonunda, önce çakıllı otomobil yolunda, ardından da giriş holünde ayak sesleri duyar ve Pewsey, efendisi kadar ıslak ve perişan bir halde içeriye dalar. "Onu buldum, Şef! Müze'de. Resepsiyondaki yaşlı Creaber'a göre, son günlerde orada çok zaman geçiriyormuş…"

"Beni oraya götür!" diye bağırır Valentine.

"Emin misiniz, Şef?" Pewsey, efendisinin gözyaşlarıyla yol yol, telaş içindeki suratına bakmaktansa, kendi ayaklarını inceler. "Onu bir süre kendi haline bırakmanız daha iyi olur bence. Ne de olsa Müze'de güvende, öyle değil mi? Bazı şeyleri yeni baştan düşünmek için biraz zamana ihtiyacı var derim. Zamanı gelince kendiliğinden geri dönecektir."

Valentine bir koltuğa çöker; yaşlı havacı salonda sessizce dolanarak lambaları yakar. Dışarıda hava kararmaktadır. "Kılıcınızı parlattım, en iyi cüppenizi soyunma odanıza koydum," der Pewsey usulca. "Belediye Başkanı'nın davetine katılacaksınız, efendim, hatırladınız mı? Gitmemek olmaz."

Valentine başıyla doğrular; ellerine, uzun parmaklarına bakmaktadır. "Onun entrikalarına bunca yıl niye göz yumdum, Pewsey? MEDUSA'yı niye ona verdim?"

Telegram: @cinciva

“Tam bir şey söyleyemem, efendim…”

Valentine içini çekerek ayağa kalkar ve soyunma odasına gider. Kate’in keskin zekâsına sahip olmayı diler -neyin doğru neyin yanlış olduğunu hemen bilebilmeyi. Kızının ondan istediği gibi Crome’un karşısına dikilecek kadar cesur olmayı diler; ama bunun için çok geçtir artık, çok geçtir, çok geç.

Crome başını yemek -protein, karbonhidrat, vitamin falan oranları tam kıvamında et benzeri bir gıda ve sebze püresi- dolu tabağından kaldırır ve Vambrace’in az önce ofisine ite kaka soktuğu, titreyen Tarihçi Çırağı’na bakar. “Pekâlâ, Çırak Melliphant, anladığım kadarıyla bize anlatacakların varmış?” der Vambrace.

Telegram: @cinciva

32
CHUDLEIGH POMEROY HAKLARINDAN GELİYOR

Katherine artık olanlarla başa çıkabildiğini fark etti. Önceleri bir köşeye kıvrılıp kederden ölmek isterken, artık daha iyiydi. Annesi öldüğünde hissettiklerini anımsatmıştı bunlar ona; serilip kalmasına neden olan şiddetli bir uyuşukluk ve yaşamın devam etmesinden duyduğu belli belirsiz bir şaşkınlık. Hiç değilse, yanında bu kez ona destek olacak Köpek vardı, ve tabii Bevis.

"Kate, bir cıvata daha lazım; bunun gibi, ama biraz daha uzun..."

Bevis Pod'ın sevimli, sakar ve pek işe yaramaz biri olduğunu, ilgisine ihtiyaç duyduğunu düşünürdü Katherine. Tarihçiler'in hepsi de onun hakkında böyle düşünüyor sanırdı. Ancak, o öğleden sonra Bevis'in kendisinden çok daha zeki olduğunu anlamaya başladı. Delikanlının, Taşıtlar Galerisi'nin köşesinde, taşınabilir bir argon kürenin altında eğilmiş, yüzey ovucu malzemeyle tablo temizleme sıvısını dikkatle ölçmesini izlemişti. Bevis şimdi de, her şey Katherine'in bulduğu çantaya sığacak biçimde, bakır tablo tellerinden ve yüzyıllar öncesine ait bir vosvosun kontrol paneli parçalarından saat düzeneği yapıyordu.

"Cıvata, Kate?"

"Ah, tamam..." Delikanlının yanında, yerde yığılı çıkma parçaları hızla karıştırıp istediğini buldu, ona uzattı. Saatine baktı. Akşamın sekiziydi. Çok geçmeden Clio Konağı'na dönecek ve yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırarak, babasına, "Özür dilerim, gündüz çok gülünç davrandım. Evine hoş geldin. Belediye Başkanı'nın partisine seninle birlikte gelebilir miyim?" diyecekti.

"İşte," dedi Bevis, çantayı havaya kaldırarak. "Hazır."

"Bombaya benzer bir hali yok."

Telegram: @cinciva

“Amaç da bu ya, şaşkın! Bak.” Çantayı açıp, içine yerleştirdiği paketi, harekete geçirmek için basılması gereken kırmızı düğmeyi ve zaman sayacını gösterdi Katherine’e. “Çok büyük bir patlama olmayacaktır,” diye itiraf etti, “ama bilgisayarın beynine yeterince yakın yerleştirebilirsen…”

Çantayı Bevis’ten alırken, “Bir yolunu bulacağım,” diye söz verdi Katherine. “Ben Valentine’ın kızıyım. MEDUSA’ya ulaşabilecek biri varsa, o da benim.” Katherine delikanlının hüzünlü göründüğünü fark etti. Her Mühendis’in düşü olan, ama feda edilmesi gereken o olağanüstü eski dünya bilgisayar gücünü mü düşünüyordu acaba? “Bunu yapmak zorundayım,” dedi.

“Biliyorum. Yalnızca, seninle gelebilmeyi isterdim.”

Katherine ona sarıldı, yüzünü yüzüne, ağzını ağzına bastırdı; ellerini kaldırmış saçlarını heyecanla okşayan delikanlının titrediğini hissetti. Köpek; belki Katherine’in sevgisini yitirdiğinden, yakında yatak odasının raflarındaki zavallı eski pelüş oyuncaklar gibi terk edileceğinden korkarak, belki biraz kıskanarak hafifçe hırladı. “Ah, Bevis,” diye fısıldadı Katherine geri çekilirken; titriyordu. “Bize ne olacak?”

Alt katlardan gelen bağrış sesleri merdivenlerden yukarıya yankılandı. Sözler seçilemese de, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anladılar -Müze’de kimse bağırmazdı.

Köpek’in hırlaması arttı. Kapıya koşunca, ikisi de onun peşinden gidip, karanlık sahanlığa çıktılar. Parmaklıklardan aşağıya, dönerek tunç tırabzanların ışıldadığı karanlığın içine inen uzun merdivene baktılar; yüzlerine serin bir esinti çarptı. Bağrışmalar arttı, düşen bir nesnenin patırtısı duyuldu. Meşale ışıkları alttaki bir sahanlığı aydınlattı ve bağıran sesi açık seçik işittiler: “Büyük bir hakaret bu! Büyük bir hakaret! Tarihçiler Loncası’nın mülküne izinsiz giriyorsunuz!” diyen Chudleigh Pomeroy’du bu.

Meşale ışığı paltolarında ve parlak, karmaşık silahlarında yansıyan Mühendis güvenlik timi, lastik tabanlı çizmelerinin boğuk sesleri eşliğinde acele acele merdivenleri tırmandı. Üst kata ulaştıklarında; gözleri öfke saçan, kulaklarını geriye yatırmış ve her an üstlerine atlamaya hazır bir biçimde çökmüş, aralıksız hırlayan Köpek’i görünce yavaşladılar. Silahlar doğrultulunca, Katherine onu tasmasından tutup, “Size zarar vermez, yalnızca korktu. Ateş etmeyin…” diye bağırdı.

Telegram: @cinciva

Yine de ona ateş ettiler; silahlardan küçük, keskin çatırtılarla çıkan mermiler Köpek'i geriye doğru savurarak, acı bir havlamayla duvara yapıştırdı; ardından sessizlik ve koca gövdenin yere düşme sesi duyuldu. Titreşen meşale ışığında kan simsiyah görünüyordu. Katherine'in soluğu kesildi. Kol ve bacakları, durduramadığı titremelerle sarsılıyordu. İstese bile hareket edecek halde değildi; yine de, sert bir ses, "Olduğunuz yerde kalın, Bayan Valentine!" diye bağırdı.

"Köpek..." diye inlemeyi başardı.

"Olduğunuz yerde kalın. Hayvan öldü."

Dr. Vambrace havada yüzen ince duman bulutu içinden, merdivenlerde belirdi. "Sen de Pod," diye ekledi, delikanlının cesede doğru yöneldiğini görünce. Üst basamakta durup, onlara gülümsedi. "Her yerde seni arıyoruz, Çırak. Kendinden utanmalısın. O çantayı bana ver."

Bevis çantayı uzatınca, uzun boylu Mühendis elinden kaptı ve içini açtı. "Tam da Melliphant'ın bizi uyardığı gibi -bir bomba."

Vambrace arkasını dönüp merdivenlerden aşağıya inerken, adamlarından ikisi gelip tutukluları onun peşinden aşağıya dürtüklediler. İkisini birbirlerinden zorla ayırırlarken, Bevis'in elini bırakmamak için mücadele eden Katherine, "Hayır!" diye inledi. "Hayır!" Tiz sesi tavandan geri yansıyıp, merdivenlerden aşağıya yankılandı; sesinin ne kadar narin ve çaresiz duyulduğunu düşündü Katherine; tıpkı aptalca bir haylazlık yaparken yakalanan ve cezasına karşı çıkan bir çocuğun sesi gibi. Onu tutan adamın baldırına bir tekme savurdu; ama iri biriydi ve uzun çizme giymişti, irkilmedi bile. "Bizi nereye götürüyorsunuz?"

"Benimle Tepe Kat'a geliyorsunuz, Bayan Valentine," dedi Vambrace. "Belediye Başkanı'nın küçük partisinin gündemi olacaksınız. Sevgilinize gelince, Derin Ayrıştırma'ya götürülecek o." Çaresiz bir korkuyla yutkunan Bevis'in çıkardığı küçük sese sırıttı. "Evet ya, Çırak Pod, Derin Ayrıştırma'da seni epey ilginç deneyimler bekliyor."

"Onun suçu yok!" diye karşı koydu Katherine. Her şeyin altüst olduğunu, yaptığı aptalca planın kontrolden çıktığını ve kazdığı kuyuya hem kendisinin hem de Bevis'in ve zavallı Köpek'in düştüklerini görebiliyordu. "Bana yardım etmesi için onu ben *zorladım!*" diye çığlık attı. "Bevis'in bir suçu yok!" Ancak Vambrace çoktan arkasını dönmüştü; onu tutan adam da daha fazla gürültü yapmaması için, kimyasal kokan eliyle Katherine'in ağzını kapattı.

Telegram: @cinciva

Valentine'ın vosvosu, üst düzey Lonca üyelerinin çoğunun park etmiş oldukları Lonca Binası'nın önünde durur. Gench iner ve kapıyı efendisi için açtıktan sonra, çocuğunu okula gönderen bir anne gibi onun üstünü başını düzeltir. Yüzüne düşen saçlarını geriye tarar, en iyi siyah cüppesinin yakasını dikleştirir, kılıcının kabzasını parlatır.

Valentine başını kaldırıp dalgın dalgın göğe bakar. Yüksek, kabarık bir bulut hızla batan güneşle aydınlanmıştır. Rüzgâr doğudan esmeyi sürdürmekte, bir an için Katherine'le ilgili düşüncelerini bölüp, Shan Guo'yu anımsamasına neden olan bir kar kokusu taşımaktadır. *Hester Shaw seni bulacak,* diye fısıldamıştı Rüzgâr Çiçeği ölürken. Acaba Hester'ı nereden biliyordu? Onunla karşılaşmış olamazdı, değil mi? Yoksa olabilir miydi? Hester hâlâ yaşıyor muydu? Bir biçimde Batmunkh Gompa'ya ulaşmış olabilir miydi? Acaba yine Londra'ya sızmaya, kendisini öldürmeye -daha da kötüsü kızına zarar vermeye mi hazırlanıyordu o dağlarda şimdi?

Gench'in koca ellerini itip, "Partiyi kaçırmak sizin için sorun değilse çocuklar, bu gece *13. Kat Asansörü*'yle birkaç tur atmanız daha iyi," der. "Ne olur ne olmaz, Birlik'in zavallı, cesur sersemleri bir iş çevirmeye çalışabilir."

"Haklısınız, Şef!" İki yaşlı havacı da, Belediye Başkanı'nın, kanepeler ve kibar gevezeliklerle dolu davetine katılmaya can atar görünmemektedir. Hiçbir şey onları sıkı bir kavga olasılığından daha fazla neşelendiremez. Gench, Pewsey'nin yanına oturur ve vosvos, önüne çıkan Mühendisleri ve Muhafız Askerleri'ni şaşırtarak hızla uzaklaşır. Valentine kravatını düzeltir, merdivenlerden çabuk çabuk çıkarak Lonca Binası'na girer.

Mühendisler tutuklularını Müze'nin alt galerilerinden Ana Salon'a çıkardılar. Ortalıkta kimseler yoktu. Katherine Müze'yi hiç bu kadar boş görmemişti. Tarihçiler neredeydi? Yardım edemeyeceklerini bilse de onları görmeyi, başına gelenlerin bilinmesini istiyordu. Köpek'in, patileri yerde pıtır pıtır, peşinden geldiğini duymayı bekledi, ama duyamayınca önce şaşırdı, sonra anımsadı. Bevis yanında yürüyordu, ama onun yüzüne bakmıyordu. Sanki Derin Ayrıştırma'daki hücreleri ve orada başına gelecekleri şimdiden görüyormuş gibi, dümdüz karşıya bakıyordu.

Derken Mühendisler, ana girişe inen merdivenlerin tepesinde durdular.

Telegram: @cinciva

Aşağıdaki girişte, Tarihçiler sırtları kocaman cam kapılara dönük bekliyorlardı. Vambrace'in adamları yukarıda meşgulken, onlar Silah & Savaş Gereçleri galerisindeki camekânları yağmalamış; antik kargılar, piyade tüfekleri, paslı kılıçlar ve teneke miğferlerle silahlanmışlardı. Kimisi siyah cüppelerinin üstüne göğüs zırhları geçirmişti, diğerleri de kalkanlar taşıyorlardı. Amatör bir pandomim gösterisindeki haydutlar korosuna benziyorlardı.

"Ne demek oluyor bu?" diye bağırdı Dr. Vambrace.

Chudleigh Pomeroy, elinde pirinç namlusu bir tuba kadar geniş olan alaybozan tüfeğiyle öne çıktı. Katherine, salonun köşelerindeki gölgelerden onları izleyen, camekânların arkasında pusuda bekleyen, dinozorların kaburga kemiklerinin arasından buhar tabancaları doğrultan başka Tarihçiler'in de bulunduğunu fark etmeye başlamıştı.

"Beyler," dedi Pomeroy gergin bir sesle, "Tarihçiler Loncası'na ait bir mülkün içindesiniz. Gençleri hemen salıvermenizi öneriyorum."

"Derhal!" diye ona katıldı Dr. Karuna; tozlu piyade tüfeğiyle Vambrace'in kaşlarının arasındaki kızıl çarka nişan almıştı.

Mühendisler gülmeye başladı. "Sizi yaşlı sersemler! Bize karşı koyabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Bugün burada yaptıklarınız yüzünden Lonca'nız kapatılacak. O işe yaramaz, değersiz eşyanız ocakları besleyecek, bedenlerinizse Derin Ayrıştırma'nın acı makinelerinde paralanacak. Madem tarihten başka şeye değer vermiyorsunuz, biz de sizi tarih yapacağız! Biz Mühendisler Loncası'yız! Biz geleceğiz!"

Nabız atışı kadar bir duraksama olur, Vambrace'in sesinin küf kokulu havada asılı kalan yankısı ve silahlara sarılanların, eski tetiklere yerleşen romatizmalı parmakların hafif gürültüsü dışında neredeyse çıt çıkmaz. Derken, giriş holünü bir anda duman ve yaylım ateşi kaplar; gürültü, yüksek kubbeli tavana çarpıp daha da şiddetlenerek geri yansır. Kulak tırmalayan bir çatırdama sesi; Pomeroy'un alaybozan tüfeğinin boğuk gümlemesi ve Dr. Nancarrow çakmağını ateşleme deliğine yerleştirince alevler püskürterek patlayan, bilet gişesinin arkasına gizlenmiş, eski bir havan topunun tiz gümbürtüsüyle kesilir. Katherine, Vambrace ve yanındaki iki kişinin yere yıkıldığını, Dr. Arkengarth'ın da kollarını savurarak arkaüstü düştüğünü görür; onu tutan adamın naylon paltosuna bir misket kurşunu saplandığını ve adamın irkilerek sendelediğini hisseder.

Telegram: @cinciva

Adam yere düşer, Katherine dizlerinin üstüne çökerek nereye saklanacağını düşünür. Vambrace'ten geriye için için yanan çizmeleri kalmıştır yalnızca; ayakları da hâlâ içinde olmasa, neredeyse çizgi film komikliğinde bir görüntüdür. Mühendisler'in yarısı düşmüştür gerçi ama geri kalanlar toparlanmaktadır ve Tarihçiler'inkilerden daha iyi silahlara sahiptirler. Salonu yaylım ateşine tutar, mermer zeminde kıvılcımlar çaktırır, dinozor kemiklerini havalara uçururlar. Camekânlar tuzla buz olup parıldayan bir sel gibi çağlar; onların arkasında çömelmiş Tarihçiler ya başka yerlere kaçışır ya da devrilen sergilerin arasında hareketsiz yatıp kalırlar. Başlarının üstündeki argon küreler, patlayıp şelaleler halinde akarken, silah ateşinin ağrı verici parlamaları arasında sinefilm gibi titreşe titreşe salonu karanlığa boğarlar. Bütün bunların içinde Mühendisler kapılara doğru ilerlemektedirler.

Arkalarında, unutulan Bevis Pod uzanır, sahipsiz bir silahı yerden alıp kaldırır ve uzun ellerini parlayan metalde gezdirerek mandallarını ve tetiğini arar. Katherine onu izler. Kızın çevresi, vızıldayan mermiler, fırlayan mermer parçaları ve vınlayan savaş frizbileriyle sarılmıştır; ama ne gözlerini ne de aklını Bevis'ten uzaklaştırıp da saklanacak bir yer bulmayı düşünür. Delikanlının silahın uzun kabzasını dirseğinin kıvrımına yasladığını görür, Mühendisler'in paltolarının arkasında açılan küçük mavi delikleri görür. Kolları havaya fırlayan Mühendisler silahlarını düşürür ve kendi eksenlerinde hafifçe dönerek yere yığılırlar. Bevis Pod onları geri tepen silahın gezinden sakin, ciddi bir bakışla izler. O artık Katherine'in nazik Bevis'i değil, soğukkanlılıkla öldürebilen biridir. Sanki içindeki, insan yaşamına değer vermeyen Mühendis uyanmıştır ya da Derin Ayrıştırma'da öyle çok ölüm görmüştür ki, bu yaptığının önemli olmadığını düşünür, aldırmaz.

Sonunda delikanlı ateşi kestiğinde ortalık sessizleşir; kaykılıp hareketsizleşen cesetlerden gelen naylon sürtünmesi ve Katherine'in sonradan kendi dişlerinin sesi olduğunu fark ettiği, hızlı bir kemik takırtısı duyulur yalnızca.

Tarihçiler salonun köşelerinden ortaya çıkmaya başladılar. Neyse ki, Katherine'in korktuğundan daha kalabalıktılar. Çatışmanın parıldamaları arasında hepsinin vurulduklarını gördüğünü sanmıştı; ancak bazıları yaralı da olsa, hiç tanışmadığı Weymouth adında biri ve Dr. Arkengarth ölmüştü, o kadar. Seramiklerin yaşlı müdürü, yüzünde, ölüm sanki onaylamadığı

Telegram: @cinciva

aptalca modern bir hevesmiş gibi öfkeli bir ifadeyle kapının yakınında yatıyordu.

Bevis Pod diz çökmüş, elindeki silaha bakıyordu. Elleri titriyor, silahın namlusundan çıkan mavi dumanlar kıvrıla büküle tavana doğru yükseliyordu.

Pomeroy sert adımlarla merdivenlerden çıktı. Peruğu dağılmıştı, fırlayan bir kemik parçasının kestiği kolunu tutuyordu. "İşe bakın!" dedi. "Yaklaşık yetmiş milyon yıldan bu yana bir dinozor tarafından yaralanan ilk kişi benim herhalde!" Önce Katherine'le Bevis'e, ardından da ölü Mühendisler'e göz kırptı. Küçük şakasına hiçbiri gülmüyordu. "Güzel!" dedi. "Güzel, ha? Vay canına! Onlara günlerini gösterdik! Olup biteni ötekilere anlattığımda, hepimiz meydanı onlara bırakamayacağımızda birleştik. Eh, en azından çoğumuz. Geri kalanlar, Crome'un adamlarını destekleyebileceğini düşündüğümüz çıraklarla birlikte yemekhanede kilitli. Bizi görmeliydin, Kate! Hepimiz, 'Bayan Valentine'ı götürmelerine izin vermeyeceğiz!' dedik ve vermedik. Ortada işte, görüyorsun. Hiçbir Mühendis, tepesi atan bir Tarihçi'yle boy ölçüşemez!"

"Doğru ölçüşemez, CP!" diye şakıdı Moira Plym; merdivenlerden yukarıya, Pomeroy'un yanına koşuyordu. "Hah, bu olanlar mobilyalarımla uğraşmamayı öğretecek onlara, tastamam! Bizimle uğraşanlara ne olduğunu-" Başındaki miğferin siperliği kapanıverince, lafının gerisi duyulmadı.

Katherine, merdivenlerdeki pislik ve kanın içinde yatan çantayı buldu. Üstünde hoş olmayan lekeler oluşmuşsa da, zarar görmemişe benziyordu. "Tepe Kat'a gitmeliyim. MEDUSA'yı durdurmalıyım. Başka yolu yok. Asansör durağına gideceğim ve-"

"Hayır!" Ön girişte duran Clytie Potts merdivenleri sekerek çıktı. "Dışarıya yerleştirilmiş birkaç Mühendis kaçmayı başardı," dedi. "Yakında alarma geçecekler. Asansörlere nöbetçi dikecekler; buraya da her an başka güvenlik görevlileri gelir. Muhtemelen, İz Sürücüler de." Gözleri Pomeroy'un endişeli bakışlarıyla karşılaşınca, bunların hepsi kendi suçuymuş gibi başını öne eğdi kız. "Üzgünüm, CP."

"Zararı yok, Bayan Potts." Pomeroy omuzuna hafifçe vurdu, kız az kalsın yere düşecekti. "Endişelenme, Katherine. Biz iblisleri burada oyalarız, sen de bu arada Tepe Kat'a Kedi Geçiti'nden çıkarsın."

"Nedir o?" diye sordu Katherine.

Telegram: @cinciva

“Bu, Tarihçiler’in bildiği ama diğer herkesin unuttuğu bir şey,” dedi Pomeroy yüzü aydınlanarak. “Asansör sisteminin sık sık bozulduğu dönemden, Londra’nın ilk günlerinden kalma eski bir merdiven. Müze’den geçerek, Üçüncü Kat’tan Tepe Kat’a kadar çıkar. Yola koyulmaya hazır mısın?”

Hazır değildi ama yine de başını salladı Katherine.

“Ben de onunla gideceğim,” dedi Bevis.

“Hayır!”

“Sorun değil, Kate. Gelmek istiyorum.” Ölü Mühendisler’i çevire çevire, fazla delik deşik olmayan bir palto arıyordu. İstediği gibisini bulunca, naylon düğmelerini çözmeye başladı. “Mühendisler seni tek başına yürürken görürlerse, olanları tahmin ederler,” diye açıkladı. “Ama ben yanında olursam, bir tutuklusun sanırlar.”

“Delikanlı haklı, Kate,” dedi Pomeroy başıyla onaylayarak. Clytie Potts genç Mühendis’in paltoyu giymesine yardım edip, cüppesinin eteğiyle paltodaki kanı siliyordu. Pomeroy saatine baktı. “Saat yirmi otuz. İzleme Ekranları’nda açıklandığına göre, MEDUSA yirmi birde harekete geçecek. Bu da yapmayı planladığınız her neyse, yeterince zamanınız var demektir. En iyisi, Mühendisler destek ekipleriyle buraya gelmeden, bir an önce yola çıkaralım sizi.”

Telegram: @cinciva

33
ŞARAP, ÇEREZ VE YENİ BİR ÇAĞIN BAŞLANGICI

Jenny Haniver Anna Fang'e ait anılarla doluydu: Kirli bir kupanın üstünde ruj lekesi, düzeltilmemiş yatakta bedeninin izi, uçuş güvertesinde 205. sayfası kurdele ayraçla işaretlenmiş bir kitap. Hester dolaplardan birinde sandık dolusu para buldu -ne onun ne de Tom'un hayatlarında görmedikleri kadar çok tunç sikke ve hatta gümüş Çin parası ve altın İngiliz lirası.

"Bayan Fang çok zenginmiş!" diye fısıldadı Hester.

Tom pilot koltuğunda geriye dönüp paralara baktı. Shan Guo'dan beri katettikleri uzun yol boyunca havagemisini almaları konusunda ikinci bir kere olsun kafa yormamıştı; Bayan Fang'in yapılmasını isteyeceği bir işi bitirmek için gemiyi ödünç almışlardı sanki. Oysa şimdi, Hester avuç avuç parayı havada şıngırdatınca kendini hırsız gibi hissetti.

Hazine sandığının kapağını hızla kapatan Hester, "Ne yapalım," dedi, "gittiği yerde işine yaramaz. Çok geçmeden biz de onun yanını boylayacağımıza göre, bizim de işimize yaramaz bence." Tom'u süzdü. "Tabii, fikrin değişmediyse?"

Havagemisini kullanmak ve onu ansızın değişiveren dağ havasında batıya yönlendirmek için harcadığı çaba sırasında öfkesinin ateşi geçtiyse de, başını sallayıp fikrinin değişmediğini belirtti Tom. Korkmaya, Katherine'i anımsamaya başlamıştı -Babası öldüğünde kıza ne olacaktı? Yine de, Valentine'a neden olduğu onca perişanlığı ödetmeye kararlıydı hâlâ. Londra'nın karşılama frekansını yakalamak için telsiz kanallarını kurcalamaya başladı; Hester'sa dolapları karıştırmayı sürdürüyordu. Sonunda aradığını buldu kız: Siyah, ağır bir tabanca ve ince uçlu, uzun bir bıçak.

Telegram: @cinciva

Londra'nın büyük konsey salonu bir geceliğine ışık ve flamalarla süslenmiş, bir parti mekânına dönüştürülmüştür. Üst ve alt Lonca'ların başkanları, yeni av alanı hakkında heyecanla laflayarak yeşil deri koltukların arasında sevinçle birbirine kaynaşmış ya da konuşmacı kürsüsüne oturmuşlardır; MEDUSA'yı ateşleme saati yaklaştıkça, saatlerine göz atıp durmaktadırlar. Mühendis Çırakları eğlenenlerin arasında gezinerek, Denetçi Nimmo'nun bölümü tarafından hazırlanan deneysel çerezleri dağıtırlar. Çerezler kahverengidir ve tatları da tuhaftır; ama hiç değilse kusursuz geometrik şekiller halinde kesilmiştir.

Valentine kalabalığı yararak dolanır ve sonunda, uzun siyah İz Sürücü siluetleriyle çevrili beyaz naylon güvenlik görevlileri üçgeni içindeki Crome'u bulur. Hester'ın peşinden gönderdiği ajana ne olduğunu sormak istemektedir ona. Güçlükle o yöne ilerlerken, dirsekle yararak geçtiği, şık giyimli Konsey Üyeleri'nin sohbetlerinden parçalar çalınır kulağına: "İşte bakın, Valentine orada... Shan Guo'dan dönmüş!"

"Duyduğuma göre, Birlik'in Hava Filosu'nu olduğu gibi havaya uçurmuş!"

"Ne hoş çerezler!"

Kâşif sonunda ona ulaştığında, "Valentine!" diye bağırır Belediye Başkanı. "İşte beklediğimiz adam!"

Sesi neredeyse neşelidir. Yanında MEDUSA'yı yeniden işler duruma getiren dâhiler durmaktadır: Dr. Chandra, Dr. Chubb, Dr. Wismer Splay ve tabii, aptal aptal sırıtarak hafif bir reveransla, Valentine'ı Shan Guo yolculuğundan dolayı kutlayan Dr. Twix. Arkasında, siyahlara bürünmüş korumalar heykel gibi hareketsizdir. Valentine onları başıyla selamlar. "Görüyorum ki, sana getirdiğim eski İz Sürücü parçalarından çok iyi yararlanmışsın, Crome..."

"Kesinlikle," diye ona katılır Belediye Başkanı, buz gibi bir gülümsemeyle. "Yepyeni bir Diriltilenler ırkı. Onlar, kurmak üzere olduğumuz yeni dünyada hizmetkârlarımız ve askerlerimiz olacak. Hatta, biz şu anda sohbet ederken, bazıları aşağıda Müze'de görev başındalar. "

"Müze mi?"

"Evet." Crome sinsice onu izleyip tepkilerini ölçer. "Tarihçiler'inden bazıları vatan haini, Valentine. Silahlı birer vatan haini."

"Bir çatışma yaşandığını mı söylemek istiyorsun? Ama Kate de orada! Onu bulmalıyım!"

Telegram: @cinciva

Gitmek üzere arkasını dönen Valentine'ın kolunu sıkıca kavrayarak, "İmkansız!" diye tersler onu Belediye Başkanı. "O kata giriş yasaklandı. Müze'nin çevresi İz Sürücüler ve Güvenlik birimlerince sarıldı. Ama endişelenme. Kızına zarar vermemeleri konusunda kesin emir aldılar. En kısa sürede aramıza katılmak üzere buraya getirilecek. MEDUSA'yı işbaşındayken seyredeceklerin arasında onun bulunmasını özellikle istiyorum. Seni de burada istiyorum, Valentine. Olduğun yerde kal."

Valentine, ansızın çöken sessizlikte, diğer davetlilerin donakalmış yüzlerine aldırmaz, Belediye Başkanı'na diker gözlerini.

"Gerçekte kime daha çok sadık olduğunu merak ediyorum," der Crome düşünceli bir ifadeyle. "Londra'ya mı, yoksa kızına mı? Olduğun yerde kal."

Olduğun yerde kal. Köpeğe emir verir gibi. Valentine'ın eli bir an kılıcının kabzasını kavrar, ama çekmeyeceğini kendisi de bilmektedir. İşin aslı, korkmaktadır; maceralarının ve araştırma gezilerinin hepsi de, bu gerçeği kendinden gizleme çabasından başka bir şey değildir: O bir korkaktır.

Titreyen yüzüne geniş bir gülümseme oturtur ve eğilir.

"Sadık hizmetkârınızım, Belediye Başkanı."

Doğa Tarihi'nin yakınındaki duvarda bir kapı vardı -Katherine'in belki yüzlerce kez önünden geçip de farkına bile varmadığı bir kapı. Pomeroy önce kilidi, ardından da kapıyı çekerek açınca, uzun merdiven boşluğunda rüzgârın kentin motorlarından yükselen gümbürtüye karışan yankılı uğultusunu duydular. Pomeroy anahtarı ve bir meşaleyi Bevis'e uzattı. "İyi şanslar, Bay Pod. Kate, iyi şanslar..."

Pomeroy'un arkasından bir yerden, camekânları şiddetle titreştiren, büyük, keskin bir patlama yükseldi. "Geldiler," dedi Pomeroy. "Görev yerime dönmeliyim..."

"Bizimle gelin!" diye yalvardı Katherine. "Tepe Kat'ta, kalabalığın arasında güvende olursunuz..."

"Burası benim Müzem, Bayan Valentine," diye anımsattı adam. "Kalmam gereken yer burası. Yukarda size ayak bağı olurum."

Katherine, ona sarılıp yüzünü adamın naftalin ve pipo tütünü kokan cüppesine gömdü. "Zavallı Müze'niz!"

Telegram: @cinciva

Pomeroy omuz silkti. “Zaten Mühendisler kutsal emanetlerimizi elimizde tutmamıza daha fazla izin vermezlerdi. Bu şekilde, hiç değilse, savaşmadan teslim olmayacağız.”

“Belki kazanırsınız…”

“Ah, olabilir,” diye acı acı kıkırdadı yaşlı Tarihçi. “Loncalar arası futbol kupasında hep yenmişizdir onları, biliyor musun. Tabii, makineli tüfeklerinin ve İz Sürücüler’inin yardımı yokken…” Kızın yüzünü tutup kaldırdı ve büyük bir ciddiyetle gözlerinin içine baktı. “Durdur onları, Katherine. Tekerlerine çomak sok.”

“Deneyeceğim,” diye söz verdi Katherine.

Alaybozanını kaldırıp arkasını dönerken, “Yakında tekrar görüşeceğiz,” dedi Pomeroy, kendinden emin. “Babana çekmişsin, Kate: İnsanları peşinden sürüklüyorsun. Bizi nasıl ayaklandırdığına baksana!”

Pomeroy kapıyı arkalarından kapatırken, havan topunun yine gümbürdediğini ve sonra, çok daha yakında, hafif silah şakırtılarına karışıp sönen çığlıkları duydular.

“Orada!” dedi Tom.

Yüksekte, ince bulut kümelerinin arasından uçuyorlardı. Tom aşağıya, epeyce uzaktan görünen Londra’ya bakıyordu.

“Orada!”

Anımsadığından daha büyük ve daha çirkindi. Tuhaf; içinde yaşarken, İzleme Ekranları’nda kentin zarif hatları, kusursuz güzelliği hakkında anlatılan her şeye nasıl da inanmıştı. Oysa şimdi, çirkin olduğunu görüyordu; diğerlerinden daha güzel bir yanı yoktu, yalnızca daha büyüktü; püsküren bacalardan ve dumandan oluşma bir fırtına habercisi, beyaz Yukarı Londra villalarının narin gemiler gibi üstünde sörf yaptığı, dağlara doğru yuvarlanan bir karanlık dalgasıydı. Hiç yuva gibi görünmüyordu.

“Orada…” dedi yeniden.

“Görüyorum,” dedi yanında duran Hester. “Tepe Kat’ta bir olay var. Panayır yeri gibi ışıl ışıl. Valentine oradadır, Tom! MEDUSA’yı kullanmaya hazırlanıyor olmalılar!”

Telegram: @cinciva

Tom onu başıyla doğruladı; MEDUSA lafından suçluluk duyuyordu. Eğer yanlarında olsaydı, Bayan Fang'in antik silahı durduracak bir plan düşüneceğinden emindi; ama kendisi ne yapabilir, bilemiyordu. Üzerinde kafa yormak için çok büyük, çok korkunç ve çok zor bir konuydu. Hester'la kendisini ilgilendiren bölümüne yoğunlaşıp, dünyanın geri kalanını başının çaresine bakmaya bırakmak daha doğru olacaktı.

"O aşağıda," diye fısıldadı kız. "Onu hissedebiliyorum."

Tom fazla yakına sokulmak istemedi; Belediye Başkanı gökyüzünü izlemeleri için adam yerleştirmiş ya da keşif gemilerinden bir avcı kolu göndermiş olabilirdi. Kontrol levyelerine asıldı, elinin altında geminin büyük ve ağır hareketini hissetti. *Jenny Haniver* yükseldi; Tom onu güneye yöneltip, bulutun altında hızla ilerleyen bir ışık kümesine küçülen Londra'nın tepesinde daireler çizmeye başladı.

Karanlıktan çıkıp yine karanlığa doğru tırmandılar; Bevis Pod'un elindeki meşale peş peşe, benzer metal basamaklarda titreşiyordu. İri gölgeleri merdiven boşluğunun duvarlarında yukarıya süzülüyordu. Fazla konuşmadılar, ikisi de birbirinin düzenli soluklarını dinliyor, yalnız olmadığına şükrediyordu. Katherine sürekli arkasına bakıp, Köpek'in peşinden geldiğini görmeyi bekliyordu.

Dar bir sahanlıkta durup, meşalesini yukarıya kaldıran Bevis, "Beş yüz basamak," diye fısıldadı. Merdiven sonsuza doğru dönerek çıkıyordu. "Burası Birinci Kat olmalı. Yolun yarısı."

Katherine başını salladı; konuşamayacak kadar soluksuz, dinlenemeyecek kadar huzursuzdu. Yukarıda Belediye Başkanı'nın partisi en hareketli dakikalarında olmalıydı. Merdivenleri çıkmaya devam etti; dizleri kaskatı kesiliyor, aldığı her soluk boğazının gerisinde soğuk, keskin bir ağrıya dönüşüyor, fazlasıyla ağır çanta kalçasına çarpıp duruyordu.

Hester, geminin penceresinden, en çok otuz metre falan aşağıda Dış-Topraklar'ın altlarından hızla akıp gittiğini görebiliyordu. Tıpkı, ilk karşılaşmalarından sonraki günler boyunca Tom'la birlikte sendeleyerek ilerlediklerine benzer cetvel düzlüğünde hendeklerle yarılmıştı. Londra da

Telegram: @cinciva

oradaydı; Tom, havagemisini kentin kesif, zehirli egzoz pusunun içine sokunca, karanlıkta kırmızı kuyruk ışıkları gözden kayboluyordu. Hester, delikanlının bu işte hiç de fena olmadığını fark etmişti; yaptığı planın işe yaramayacak olması ne yazıktı.

Telsiz cızırdayarak çalıştı; Londra Rıhtımlar ve Liman Dairesi, sicil numarası bildirmelerini buyuruyordu.

Tom korkuyla arkasına dönüp Hester'a baktı; kız bunun üstesinden nasıl geleceğini biliyordu. Telsize yaklaştı; "konuşma" mandalını hızlı hızlı kapatıp açarken, iletişim sistemi bozulmuş gibi, mesajı ağzında yuvarladı. Haftalar önce Gökliman'daki hoparlörlerden cızırdayarak yükselen numarayı anımsayarak, "Londra havagemisi GE47," dedi. "Shrike'ı Mühendislik Binası'na geri getiriyoruz."

Telsiz bir şeyler dedi ama kız hemen hattı kapattı. Siyah sis pencerelere yapıştı, camda sıvılaşan damlacıklar kıvrımlı izler bırakarak sağa sola aktı.

"Kentin çevresinde yirmi dakika turlar, sonra da gelip seni alırım," diyordu Tom. "Bu sana Valentine'ı bulman için-"

"Yirmi dakika sonra ölmüş olurum, Tom," dedi kız. "Sen kendini kurtarmaya bak. Beni boş ver."

"Turlayıp döneceğim..."

"Ölmüş olurum."

"Yine de turlayıp döneceğim..."

"Buna gerek yok, Tom."

"Turlayıp dönecek ve seni alacağım."

Hester ona baktı ve gözlerinde yaşlar parladığını gördü. Tom ağlıyordu. Onun için ağlıyordu, tehlikeli bir işe kalkıştığı, onu bir daha göremeyeceği için. Delikanlının ona bu kadar çok değer vermesini tuhaf buldu, ama çok da tatlı. "Tom, keşke-" dedi; "Tom, eğer ben-" dedi; cümlelere başlayıp başlayıp sonunu getiremedi; ne söylemeye çalıştığını kendi de bilmiyordu. Bildiği bir tek şey varsa, o da Tom'un, başına gelen en iyi şey olduğunu bilmesini istediğiydi.

Girdap gibi dönen karanlığın içinden bir ışık belirdi, ardından bir tane daha. Üçüncü Kat'ın fazlasıyla yakınından yükseliyorlardı. Önce, gözlem güvertesinden yukarıya bakan insanların bulunduğu İkinci Kat'ın, ardından, ağaçlar arasına fenerler asılmış Circle Park'ın yanından geçtiler. Tom birkaç kumanda düğmesine dokununca,*Jenny* hız kazandı, Knightsbridge'in çatılarını yalayarak, yukarıya Tepe Kat'ın kıç kenarına

Telegram: @cinciva

yaklaştı. Hester'a göz attı. Kız ona sarılmak, onu öpmek, birşey yapmak istiyordu; ama yeterince zaman yoktu şimdi. Yalnızca, "Tom, sakın kendini öldürtme," dedi güçlükle soluyarak; kapak kumandalarını açma konumuna getirdi, kapağa doğru koştu ve havagemisi Tepe Kat'ın kenarı üstünden titrek bir kavis çizerken, aşağıya atladı.

Güverte plakasına sertçe çarpıp birkaç kez yuvarlandı. *Jenny Haniver,* Mühendislik Binası'nın hava savunma bataryasından fırlatılan roketlerin geride bıraktığı kıvılcımlı izlerin ışığında, hızla uzaklaşıyordu. Roketler ıskaladı, karanlık havagemisini yuttu; gölgelerin içine seğirtirken Hester artık yalnız başınaydı.

"Tek bir havagemisi, Belediye Başkanı." Kulağına denizkabuğu gibi bir telsiz takılı, gergin görünüşlü bir Mühendis'tir. "Tamamen uzaklaşmış durumda, ancak kente bir grup insan indirmiş olabileceğini düşünüyoruz."

"Tepe Kat'ta Mobillik Karşıtları mı?" Bu sanki her gün karşılaşılan küçük sorunlardanmış gibi başını sallar Belediye Başkanı. "Pekâlâ, pekâlâ. Dr. Twix, yeni modellerinizi sınamak için iyi bir fırsat olabilir bu bence."

Telaşından bir tepsi kanepeyi devirerek, "Ah, yaşasın!" diye şakır kadın. "Benimle gelin, civcivlerim! Benimle gelin!"

İz Sürücüler, tek hareketle geriye döner ve kadının arkasında tek sıra oluşturup, heyecanlanan davetlilerin arasından geniş adımlarla çıkış kapılarına doğru ilerler.

"Kente binenleri bana canlı getirin!" diye seslenir Crome kadının arkasından. "Büyük olayı kaçırırlarsa yazık olur."

Telegram: @cinciva

34
FARKLI BİR HAVAİ FİŞEK GÖSTERİSİ

Tom elinin tersiyle gözlerini sildi, dikkatini yeniden uçuşa yoğunlaştırıp,*Jenny*'yi Londra'dan uzağa, yukarıya yöneltti. Korkmuyordu artık. Sonunda bir işe yaramak ve bu koskocaman muhteşem aleti kullanmak ona kendini iyi hissettiriyordu. Havagemisini doğuya döndürerek, burnunu Zhan Shan'ın zirvesindeki, günün son sönük parıltısına hizaladı. Yirmi dakika turlayacaktı. Şimdiden yarısı geçmiş gibi geliyordu; ama kronometrelere bakınca, Hester'ın Londra'ya atlamasının üzerinden iki dakikadan az süre geçtiğini gördü ve-

Parlak renkli bir şey son hızla kabine çarptı, darbenin etkisiyle koltuğundan fırladı Tom. İç desteklerden birine sıkıca tutundu; kâğıtların, alet panellerinin, dağılmış kabloların, fotoğraf ve kurdeleleriyle birlikte bütün sunağın ve Bayan Fang'in yarı okunmuş kitabının gövdede açılan bir delikten dışarıya fırlayıp, acemi kuşlar gibi gökyüzünde taklalar attıklarını gördü. Büyük camlar paramparça oldu ve hava, uçuşan cam kırıklarıyla keskin ve ışıltılı bir hal aldı.

Boynunu uzatıp pencere çerçevesinden yukarıya bakarak, balonun yanıp yanmadığını görmeye çalıştı. Alev yoktu; ancak zırhlı balonu ay ışığında parlayan, büyük, karanlık bir siluet tepesinden kayıp geçti. *13. Kat Asansörü*'ydü; Tom'un işini bitirmeden önce, Shan Guo'nun eteklerinde ağırdan bir zafer taklası atmak üzere *Jenny*'yi aşıp gitmişti.

Magnus Crome, meydanı dolduran davetlilerini izler; başlarını kaldırmış, bulutların tepesinde gerçekleşen çarpışmanın göz kamaştırıcı ışığına ve parıldamalarına şaşkınlıkla bakmaktadırlar. Kol saatine göz atar. "Dr.

Telegram: @cinciva

Chandra, Dr. Chubb, Dr. Splay -MEDUSA'yı harekete geçirmenin zamanı geldi. Valentine, sen de bizimle gel. Bulduğun makineden ne yarattığımızı görmek istediğine eminim."

"Crome," der Kâşif, Başkan'ın yolunu keserek, "söylemem gereken bir şey var..."

Crome meraklanarak tek kaşını kaldırır.

Valentine duraksar. Bütün akşamı, bu konuşmaya hazırlanarak geçirmiştir; Katherine'in ondan söylemesini istediği şeyin bu olduğunu bilmektedir. Ancak şimdi, Belediye Başkanı'nın kutup soğuğu gözleriyle karşılaşınca, duraksayıp kekeler. "Tüm bunlara değer mi, Crome?" der sonunda. "Kalkan Duvar'ı yok etmekle Birlik yok olmayacaktır. Üstesinden gelmemiz gereken başka zorluklar, yüzlerce kale, binlerce yaşam çıkacak karşımıza. Yeni Av Alanı'n gerçekten bütün bunlara değer mi?"

Yanlarında duranlar arasında bir şaşkınlık rüzgârı eser. "Kuşkulanmak için çok geç kaldın, Valentine," der Crome sakin sakin. "Gereğinden çok endişeleniyorsun. Dr. Twix ordu dolusu İz Sürücü yapabilir, hem de Mobillik Karşıtı vahşilerin her tür direnişini ezmeye yetecek kadar çok."

Valentine'ın yanından geçmek için davranır, ama Tarihçi yine önüne geçer. "Bir düşünün, Belediye Başkanı. Yeni bir Av Alanı bize ne kadar süre dayanır? Bin yıl mı? İki bin yıl mı? Gün gelecek, hiçbir yerde bir parça olsun av kalmayacak ve Londra da hareketten vazgeçmek zorunda kalacak. Belki de bunu kabullenmeliyiz; daha fazla masum ölmeden önce durmalıyız; MEDUSA'dan öğrendiklerinizi alıp, barışçıl amaçlarla kullanın..."

Crome gülümser. "Benim bu denli ileriyi göremeyen biri olduğumu mu düşünüyorsun gerçekten?" diye sorar. "Mühendisler Loncası sandığından çok daha ilerisi için planlar yapıyor. Londra hareket etmeye asla son vermeyecek. Hareket yaşamdır. Son gezgin kenti yiyip, son sabit yerleşmeyi de silip süpürdükten sonra, kazmaya başlayacağız. Yeryüzü çekirdeğinin ısısıyla çalışan dev makineler inşa edecek ve gezegenimizi yörüngesinden çıkartacağız. Mars'ı, Venüs'ü, asteroitleri tüketeceğiz. Güneş'i de yiyip bitirecek, sonra da uzay boşluğunda yol alacağız. Kentimiz bundan bir milyon yıl sonra, yiyebileceği kasabaları değil, yepyeni dünyaları avlamak üzere yolculuk ediyor olacak!"

Valentine onu kapıya, oradan da meydanın karşısına, Aziz Paul Katedrali'ne doğru takip eder. *Katherine haklı,* diye düşünmektedir. *Adam*

Telegram: @cinciva

zırdeli! Niye şansım varken çevirdiği dolaplara engel olmadım ki? Bulutların tepesinde roketler alevlenerek patlar ve havaya uçan bir havagemisinin ışığı kalabalığın yukarıya çevrili suratlarını yalar. "Aaaaaaaa!" mırıltıları yükselir.

Yeşil gözleri duvarları ve güverte plakalarını tarayan, kılıç misali çelik pençeleri dışarıda hazır bekleyen Diriltilenler azametle yürüyüp geçerken, Hester Shaw Tepe Kat'ın kenarında yere çömelir.

Kedi Geçiti, tek bir metal kapısı olan, terleme yapmış duvarlarına sayılar damgalanmış, küçük, dairesel bir odada son buldu. Bevis anahtarı kilide soktu; Katherine kilidin döndüğünü işitti. Kapının kenarlarında incecik çizgi halinde ışık belirdi ve dışarıdan sesler geldi; pek çok ağızdan uzun, titrek bir "Aaaaaaaa!" yükseldi.

"Paternoster Meydanı'na açılan bir sokaktayız," dedi Bevis. "Onları bu kadar heyecanlandıran ne acaba?"

Katherine saatini çıkarıp, kapıdan sızan incecik ışığa kaldırdı. "Yirmi bire on var," dedi. "MEDUSA'yı bekliyorlar."

Bevis ona son kez sarıldı ve utanarak alelacele fısıldadı: "Seni seviyorum!" Ardından kızı önüne alarak kapıdan dışarıya itti ve arkadaşı değil de, onu tutuklayan biri gibi görünmeye çalışarak, peşinden yürüdü. Bir başka Mühendis daha, az önce söylediklerini söylemiş ya da Katherine'le birlikteyken hissettiklerini hissetmiş miydi, merak etti.

Tom,*Jenny*'nin yan yatmış kabin enkazının döküntüleri arasında emekleyerek ilerledi. Işıklar kararmıştı, alnındaki yaradan gözlerine akan kan, görüşünü engelliyordu. Kırık kaburgalarının ağrısı içini bulandırıp başını döndüren dalgalar halinde bedenini sarıyordu; şu anda yapmak istediği tek şey uzanmak ve gözlerini kapatıp dinlenmekti. Ama yapmamalıydı, biliyordu. Roket kumandalarını yokladı, patlamada uçup gitmemiş olmaları için adını bildiği tanrıların topuna dualar etti. Neyse ki, doğru düğmeyi bulunca, ana kumanda panosundan bir ekran yükseldi.

Telegram: @cinciva

Gözlerini sildi; anbean büyüyen *13. Kat Asansörü*'nün hedef artısıyla ortalanmış baş aşağı, loş hayaletini gördü ekranda.

Yapabildiğince sert, ateşleme kollarına asıldı ve kabinin altındaki yuvalarından tiz seslerle fırlayan roketlerin, güverteyi salladığını hissetti. Hedefi bulduklarında, göz kamaştıran bir ışığın çiçek gibi açtığını gördü. Ancak, patlamanın gözlerinin önünde yarattığı parlak imgeleri kırpıştırarak yok edince, siyah havagemisini hâlâ yerinde buldu. Geminin kalın zırhlı balonunu yalnızca göçertebilmişti; sonunun geldiğini anladı.

Ancak, birkaç saniye daha kazanmıştı; çünkü, hiç değilse *Asansör*'ün sancak tarafındaki roketatarlar zarar görmüştü ve havagemisi hızla yanından geçip, iskele tarafıyla cephe almak için dönmeye koyuldu. Tom sakinleşmeye çalıştı. Katherine'i düşünmeye çalıştı -Güneşsiz Ülke'ye beraberinde götürebileceği bir anı olacaktı; ama onu düşlemeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki, yüzünü gerçekten anımsayamadı. Zihninde canlandırabildiği tek yüz Hester'ınkiydi; onu ve birlikte atlattıklarını, geçen gece Kalkan Duvar'da ona sarılmanın yarattığı duyguyu, saçlarının kokusunu, pejmürde paltosunun altındaki sert, kemikli bedeninin sıcaklığını düşündü.

O anda belleğinin bir köşesinde, Birlik roketlerinin Batmunkh Gompa'dan kaçmakta olan *13. Kat Asansörü*'ne isabet edişi yankılandı -tok patlamaların gümbürtüsü ve tüyler ürperten tiz, ince cam dağılma sesleri.

Geminin gövdesi zırhlıydı ama camları kırılabilirdi.

Roket kumandalarına dönüp, küçük ekrandaki hedef-artısının ortasına *Asansör*'ün gaz torbası değil pencereleri gelecek biçimde yeniden hedef belirledi. Yandaki gösterge üç roketi kaldığını gösteriyordu; hepsini birden ateşledi. Roketler hedefe doğru fırlarken, hasarlı kabin sarsılıp inledi.

Saniyeden az bir süre için, uçuş güvertesinde Pewsey ve Gench'in suratlarını gördü; ona sessiz bir dehşetle bakıyorlardı. Derken, roketler ön camdan içeri girip de kabinleri ateş topuna dönünce, parlamanın içinde gözden kayboldular. Bir alev dalgası gaz torbalarının arasındaki merdivenlerden yükselip balonu patlattı. Tom yeniden görebildiğinde, dev enkaz ondan hızla uzaklaşıyordu -Hasarlı kabini ve kapakları alevler sarmıştı, dümen panelinde alevler dalgalanıyor, paramparça rotor bölmelerinden alevler yükseliyordu ve balonunun içinde ateş alev alevdi. *13. Kat Asansörü* koca bir Çin feneri halinde, Londra'nın ışıklarına doğru aşağıya yuvarlanıyordu.

Telegram: @cinciva

Katherine sokaktan çıkıp, koşuşturan bir kalabalığın içine daldı. Çevresindeki herkes başını kaldırmış, fal taşı gibi gözler, açılmış ağızlarla yukarıya bakıyordu; kimisinin elinde hâlâ içecek ve çerezler vardı. Katherine katedrale baktı. Kubbesi henüz aralanmamıştı; öyleyse, insanların gözlerini ayıramadıkları şey o olamazdı. Peki ya, argon lambalarını gitgide sönükleştirip, gölgeleri ortada döndüren bu turuncu parlaklık da neydi?

Tam o sırada, alev alev bir havagemisi enkazı gökyüzünden yuvarlanarak geldi ve bir ateş, cam, kararmış metal tırpanlar kasırgası biçiminde Mühendislik Binası'nın ön cephesine bindirdi. Rotorlardan biri enkazdan kopup, çevresine alevli yakıt püskürten sıcak, kırmızı bir top halinde döne döne, meydanın karşı tarafından Katherine'e doğru gelmeye başladı. Bevis onu yana, yere itti. Katherine delikanlının üstüne kapandığını, ağzını açmış bir şeyler bağırdığını gördü. Rotor, Bevis'i çekip beraberinde götürürken, ısıdan kabarmış kapağının üstünde mavi bir göz fark etti. Enkaz; dönüp duran bir kol ve bacaklar yumağı, parçalanan bir beyaz paltonun çırpan kanatları ve delikanlının yuvarlanan metalin uğultusu içinde yiten çığlıklarıyla birlikte Tepe Kat'ın asansör durağına çarptı.

Rotor kapağının üstünde mavi bir göz. Bunun bir anlamı olmalıydı, ama neydi, o an düşünecek durumda değildi Katherine.

Tir tir titreyerek, yavaşça ayağa kalktı. Dört bir yanında, küçük küçük yangınlar vardı güvertede; Mühendislik Binası'nın içindeyse, bütün kata uğursuz bir ışık yayan tek bir büyük yangın başlamıştı. Katherine alev alev yanan rotora doğru sendeledi; devasa pervaneleri güverte plakasının üstünde taş anıtlar gibi yükseliyordu. Yüzünü sıcaktan eliyle maskeleyerek Bevis'i aradı.

Yıkıntının dik açı yaptığı bir yerde paramparça yatıyordu; bedeni öyle olmayacak şekillerde bükülmüştü ki, Katherine onu görür görmez, adını seslenmenin bile anlamı kalmadığını anladı. Alevler yükselip, delikanlının paltosunu baloncuklar oluşturarak peynir gibi eritirken, kızın yüzünde patlayan ısı gözyaşlarını buharlaştırıyor, onu enkazdan, cesetlerden, ceset parçalarından geriye sürüyordu.

"Bayan Katherine?"

Rotor kapağının üstünde mavi bir göz. Alevler boyasını soysa da, dış hatları hâlâ seçilebiliyordu. Babasının gemisi!

Telegram: @cinciva

“Bayan Katherine?”

Arkasını dönünce, asansör durağındaki görevlilerden birinin yanında durmuş, yardım etmeye çalıştığını gördü. Adam, kolundan tutmuş onu yavaşça uzaklaştırırken, Mühendislik Binası’nın içindeki kavurucu yangına, enkazın ana parçasına doğru bir işaret yaptı. “O içinde değildi, bayan.”

Katherine adamın gülümsemesine bakakaldı. Ne demek istediğini anlamamıştı. Elbette ki, içindeydi! Onu orada görmüştü -boş boş bakan ölü yüzünü, çevresini saran alevleri. Buraya gelmesine neden olduğu, onu seven Bevis’i… Bunda gülünecek ne vardı?

Ama adam gülümsemeyi sürdürdü. “Gemide değildi, bayan. Babanız yani. Onu daha beş dakika önce Belediye Başkanı’yla birlikte katedrale girerken gördüm.”

Katherine, hâlâ omuzunda asılı duran çantanın uğursuz ağırlığını hissetti, bitirmesi gereken bir iş olduğunu anımsadı.

“Gelin, bayan,” dedi adam. “Şok geçiriyorsunuz. Gelip biraz oturun, sıcak bir çay-”

“Hayır,” dedi Katherine. “Babamı bulmalıyım.”

Katherine adamı orada bırakarak döndü; sirenlerin tüyler ürperten, kulak tırmalayıcı sesi altında, isli cüppeler ve parti giysileri içindeki, paniğe kapılmış kalabalığın arasından meydanın karşı tarafına, katedrale doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

Hester, patlama ayaklarını yerden kesip, onu gölgeler arasından, alev alev Mühendislik Binası’nın yakıcı aydınlığına savurduğunda, Lonca Binası’na doğru seğirtiyordu. Sarsılan güverte plakasının üstünde yuvarlandı da yuvarlandı; sersemlemiş, tabancası kayıp gitmiş, peçesi yırtılıp açılmıştı. Kısa bir sessizlik oldu; derken, artan bir gürültü başladı -çığlıklar, siren sesleri. Patlama öncesi belleğinde olanları kısaca gözden geçirdi, sıraya sokmaya çalıştı. Çatıların üstündeki ışık, gökten kayarak gelen o alevler içindeki şey bir havagemisiydi. *Jenny Haniver!* “Tom,” dedi kız, delikanlının adını sıcak zemine fısıldarken, kendini küçücük ve hiç olmadığı kadar yalnız hissetti.

Telegram: @cinciva

El ve ayakları üstünde doğrulmaya zorladı kendini. Hemen yanında, yeni İz Sürücüler'den biri patlamanın etkisiyle iki parçaya bölünmüştü; bacakları amaçsızca ortalıkta dolanıyor, bir şeylere çarpıp duruyordu. Tom'un ona verdiği şal rüzgârda uçacakken, yakaladı, boynuna bağladı Hester ve düşürdüğü silahı aramak için dönünce, sapasağlam bir İz Sürücü birliğinin arkadan kendisine doğru yaklaştığını gördü. Pençeleri karanlıkta ateş rengi bıçaklar gibiydi, alevlerin ışığı uzun, ölü suratlarını aydınlatıyordu. Düş kırıklığı bir hançer gibi içine işlerken, sonunun geldiğini anladı Hester.

Lonca Binası'nın kara, gölgeli çatıları üstünde, dumanın ve uçuşan kıvılcımların gerisinde Aziz Paul Katedrali'nin kubbesi açılmaya başlamıştı.

Telegram: @cinciva

35
KATEDRAL

Esen batı rüzgârı *Jenny Haniver*'ı hızla Londra'dan uzağa sürüklerken, paramparça olmuş kabin bir flüt gibi inliyordu.

Tom bitap düşmüş bir halde kumandaların üstüne yığıldı; kırık cam parçaları iri kum taneleri gibi yüzüne ve ellerine yapışmıştı. Hasarlı torbadan hidrojen sızdığı için basınç göstergelerinin çılgınca dönmesine aldırmamaya çalışıyordu. Alev almış kabinin içinde yanan Pewsey ve Gench'i düşünmemeye çalışıyordu; ama ne zaman gözlerini kapatsa, haykıran suratlarını görüyordu -Kapkara sıfırlar gibi kocaman açılmış ağızları Tom'un gözbebeklerine kazınmıştı sanki.

Başını kaldırdığında doğuda, uzakta Londra'yı gördü. Katedrale bir şey oluyor, Mühendislik Binası'ndan pembe yeşil ateş seli boşalıyordu. Yavaş yavaş neler olduğunu anlamaya başladı. Onun suçuydu! Orada aşağıda insanlar ölmüş olmalıydı, yalnızca Pewsey ve Gench değil, pek çok kişi. Eğer, *13. Kat Asansörü*'nü vurup düşürmeseydi, hâlâ yaşıyor olacaklardı. Keşke o roketleri hiç ateşlemeseydi. Burada oturup her şeyin kendi suçu olduğunu bile bile, Tepe Kat'ın yanışını seyretmektense, ölmüş olmayı yeğlerdi.

Derken, aklına geldi: *Hester!*

Geri döneceğine söz vermişti ona. Aşağıda, alevlerin arasında delikanlıyı bekliyor olmalıydı. Onu düş kırıklığına uğratamazdı. Derin bir soluk alıp kumandalara asıldı. Rotorlar yeniden hırıldayarak canlandı. *Jenny Haniver* ağır hareketlerle rüzgâra döndü ve milim milim kente yaklaşmaya başladı.

Dönüştürülmüş katedrale doğru çekilen Katherine, Paternoster Meydanı'nda bir uyurgezer gibi yürüdü. Çevresinde yangın yayılıyordu,

Telegram: @cinciva

ancak o farkında değildi. Gözleri, tepesindeki korkunç güzelliğe kilitlenmişti; gece göğünde açılan beyaz kubbe doğuya doğru dönüyordu. Artık korku hissetmiyordu. Clio'nun onu yukarıdan gözlediğine, babasının işlediği korkunç suçları telafi edebilmesi için onu koruduğuna emindi.

Katedralin kapısındaki nöbetçilerin dikkati yangınlar yüzünden dağıldığından, çantalı, okul çağında bir kıza pek dikkat etmediler. Başta ona toz olmasını söylediler; ancak kız babasının içeride olduğunda ısrar edip, buruşmuş altın pasosunu burunlarına sokunca, omuz silkip, geçmesine izin verdiler.

Katherine daha önce Aziz Paul Katedrali'ne girmemiş ama fotoğraflarını görmüştü. *Bununla* hiçbir ilgisi yoktu fotoğraftakilerin.

Sütunlu koridor sıraları ve tonozlu tavanlar hâlâ oldukları yerde duruyordu; ne var ki, Mühendisler Loncası duvarları beyaz metalle kaplamış, tavandan kafesler içinde argon lambalar sarkıtmıştı. Kalın elektrik kabloları orta koridorda yılan gibi uzanıyor, katedralin merkezindeki bir şeye güç taşıyordu.

Katherine; ortalıkta dört dönüp, elektrik bağlantılarını kontrol eden, ellerindeki yazı tahtalarına notlar alan Mühendisler'in yoluna çıkmadan, sütunların gölgesine sığınarak, yavaşça ilerledi. Önünde, geniş kubbenin altındaki yükseltilmiş platformu tuhaf bir makine kaplıyordu. Bir kirişler ve hidrolikler yığını, gecenin karanlığına yükselen devasa kobra başlığın ağırlığını destekliyor; tabanındaki, uzun metal bobinlerden oluşan orman yavaş yavaş artan bir elektrik dalgasıyla uğuldayıp çatırdıyordu. Mühendisler bunların arasında telaşla gidip geliyor, ortadaki kulenin metal basamaklarından inip çıkıyorlardı. Pek çoğu da, tıpkı bir makine tanrısının sunağındaki rahipler gibi, bir konsolun çevresinde toplanmış, alçak sesle ve heyecanla konuşuyordu. Aralarında Belediye Başkanı'nı ve hemen yanında da, yüzü asık duran babasını gördü.

Gölgelerin güvenliğinde donakaldı. Babasının yüzünü rahatlıkla seçiyordu: Kaşlarını çatmış, Crome'u izliyordu. Dışarıda kurtarma çalışmalarına yardım etmeyi yeğlediğini, ancak Crome'un emriyle orada tutulduğunu anladı Katherine. Bir an için onun bir katil olduğunu unuttu; yanına koşup ona sarılmak istedi. Ama Katherine, Tarih'in temsilcisi Clio'nun ellerindeydi artık ve yapması gereken bir görev vardı.

Yükseltilmiş platformun dibindeki eski bir vaftiz kurnasını siper alana dek, ağır ağır yaklaştı. Bulunduğu noktadan Crome ve diğerlerinin

Telegram: @cinciva

yapmakta olduklarını açıkça görebiliyordu. Önlerindeki konsol karmakarışık kablo, elektrik telleri ve plastik borulardan oluşuyordu; tam ortasına da futbol topu büyüklüğünde bir küre yerleştirilmişti. Katherine onun ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Pandora Shaw onu kayıp Amerika'daki bir yeraltı laboratuvarında bulup, Meşe Adası'na götürmüş; Valentine da, kadını öldürdüğü gece bunu ondan çalmıştı. Mühendisler onu olabildiğince temizleyip onarmış, zarar gören devrelerin yerine, İz Sürücüler'in beyinlerinden toparladıkları ilkel makineleri takmışlardı. Şimdi Dr. Splay kürenin önüne oturmuş, parmaklarını fildişi klavyenin üstünde örümcek gibi gezdirerek, taşınabilir bir İzleme Ekranı'nda parlayan yeşil sayı dizileri giriyordu. İkinci bir ekran Londra'nın ilerisindeki manzaranın puslu bir görüntüsünü yansıtıyor, hedef-artısı uzaktaki Kalkan Duvar'ı ortalıyordu.

"Akümülatörler şarj oldu," dedi birisi.

"İşte, Valentine!" dedi Crome, kemikli elini Baştarihçi'nin koluna koyarak. "Tarih yazmaya hazırız."

"Ama yangınlar, Crome..."

"İtfaiyeciliği daha sonra oynarsın," diye tersledi onu Belediye Başkanı. "MEDUSA yangından zarar görebilir; bu olasılığa karşı Kalkan Duvar'ı *hemen şimdi* yok etmeliyiz."

Splay'in parmakları klavyenin üstünde takırdamaya devam ederken, katedralin içindeki öteki seslerin hepsi kesildi. Mühendisler; tuhaf ışık dalgalanmaları oluşturarak, hafif bir sinek vızıltısı eşliğinde, açık kubbeden yukarıya, gökyüzüne doğru yükselen bobin ormanına şaşkınlıkla bakıyorlardı. Katherine, babasının onlar için kazıp çıkardığı bu teknolojiyi Mühendisler'in gerçekte anlamadıklarından kuşkulanmaya başladı: Bu adamlar da en az Katherine kadar şaşırıp kalmışlardı.

O anda hızla koşsa, bombasını çalıştırıp antik bilgisayarın üstüne fırlatsa, her şeyi değiştirebilirdi. Ama bunu nasıl yapacaktı? Babası o şeyin yanı başında duruyordu; kendine onun artık babası *olmadığını* söyleyip, Valentine'ın yaşamının karşısına Batmunkh Gompa'da ölecek binlerce kişiyi koymaya çalıştıysa da, ona zarar vermeyi göze alamadı. Başaramamıştı. Yüzünü tonozlu tavana çevirdi: *Ne yapmamı istiyorsun? Beni buraya niye getirdin?*

Ama Clio yanıt vermedi.

Telegram: @cinciva

Crome klavyeye doğru yürüdü. "MEDUSA'nın hedef koordinatlarını gir," diye emretti.

Splay'in parmakları tuşlarda tıkırdayarak, Batmunkh Gompa'nın enlem ve boylamını girdi.

Splay'in kumanda merkezinin üstündeki boru hoparlörden gümbürdeyen ince, mekanik bir ses, "*Hedef girildi,*" diye bildirdi. "*Menzil: 130 mil ve çevresi. Omega ateşleme şifresini girin.* "

Dr. Chubb bir tomar kalın plastik sayfa çıkardı -kaplanmış antik belge parçaları. Plastiğin içinden sayfalarda, kehribara hapsolmuş karıncalara benzer soluk sayı listeleri seçiliyordu. Dr. Chubb, sayfaları tek tek kontrol edip, sonunda aradığını bulunca, okuması için Dr. Splay'e uzattı.

Ancak Splay daha şifreyi girmeye başlamamıştı ki, ana girişten anlaşılmaz sesler yükseldi. Yanında birkaç İz Sürücü'süyle birlikte Dr. Twix gelmişti. "Herkese merhaba!" diye şakıyıp, yaratıklarının onu izlemesini işaret ederek orta koridorda yürümeye başladı. "Akıllı bebeklerimin sizin için ne bulduğuna bakın, Belediye Başkanı! Tam istediğiniz gibi, kanlı canlı, gerçek bir Mobillik Karşıtı. Ama ne yazık ki, bayağı çirkin..."

"*Omega ateşleme şifresini girin,* " diye tekrarladı MEDUSA. Aslında mekanik seste hiçbir değişiklik olmamıştı; ama Katherine belli belirsiz bir sabırsızlanma duydu sanki.

"Kapa çeneni, Twix!" diye bağırdı Magnus Crome, gözünü aletlerden ayırmadan. Oysa onun dışındaki herkes, İz Sürücüler'den birinin yükseltilmiş platforma çıkıp, Belediye Başkanı'nın ayakları dibine bıraktığı yüke bakmak için dönmüştü.

Yerdeki Hester Shaw'du; elleri önünde bağlanmış, çaresiz ve asık suratlı. İz Sürücüler'in neden onu hemen öldürmediklerinin merakı içindeydi hâlâ. Mahvolmuş yüzünü gören platformdakilerin hepsi donup kaldı; kızın bakışları hepsini taşa dönüştürmüştü sanki.

Ah, ulu Clio, diye fısıldadı Katherine; babasının kılıcının marifetini ilk kez görüyordu. Bakışlarını Hester'ın yüzünden babasınınkine çevirdi ve gördüğü şey onu daha da şoke etti. Valentine'ın yüz hatlarındaki tüm duygu silinmiş, geride kızınkinden daha dehşet verici ve daha az insani, gri bir maske kalmıştı. Pandora Shaw'u öldürdükten sonra arkasını dönüp Hester'ın onu izlediğini gördüğünde de böyle bakmış olmalıydı. Katherine az sonra neler olacağını, babasının kılıcı daha kınından şıngırdayarak çekilmeden önce biliyordu.

Telegram: @cinciva

"*Hayır!*" diye haykırdı Katherine, babasının ne yapmayı planladığını görünce; ancak ağzı kurumuş, çığlığı fısıltı halinde çıkmıştı. Ansızın tanrıçanın onu niye buraya getirdiğini anlayıverdi ve babasının cinayetini telafi etmek için ne yapması gerektiğini kavradı. İşe yaramaz çantayı yere bırakıp, basamaklardan koşarak çıktı. Hester geri geri çekiliyordu; Valentine'ın saldırısını savuşturmak için bağlı ellerini havaya kaldırmıştı. Katherine kendini ikisinin arasına fırlatıverince, birden Valentine'ın karşısına çıkmış oldu ve kılıç zorlanmadan bedenine girdi; Katherine, kabzanın kaburgalarına çarptığını hissetti.

Mühendisler'in soluğu kesildi. Dr. Twix korku dolu tiz bir çığlık attı. Crome bile irkilmişti.

"*Omega ateşleme şifresini girin,*" diye azarladı MEDUSA hiçbir şey olmamış gibi.

Valentine, kendi kılıcı bedenine saplanmış bir halde Katherine'in orada ne işi olduğunu anlayamıyormuş gibi, "Hayır!" diye bağırarak başını iki yana sallıyordu. "Kate, olamaz!" Geriledi, kılıcı kızın gövdesinden çekti.

Katherine kılıcın bedeninden çıkmasını izledi. Çok gülünç görünüyordu, şaka gibiydi. Hiç acı duymuyordu; ama gömleğindeki bir delikten parlak kan fışkırıyor, yere akıyordu. Başının döndüğünü hissetti. Hester onu tuttuysa da, Katherine silkinerek kendini kurtardı. "Ona zarar verme, baba," deyip iki adım ileri sendeledi ve Dr. Splay'in klavyesinin üstüne düştü. Başı tuşlara değince, İzleme-Ekranı'nda anlamsız yeşil harfler belirdi. Babası onu kaldırıp yavaşça yere yatırırken, MEDUSA'nın gümbürdeyen sesini duydu Katherine: "*Yanlış şifre girildi.*"

Ekranlardan yeni sayı dizileri aktı. Spiral kablo ağlarının arasında bir şey çatırdayarak patladı.

"Neler oluyor?" diye inledi Dr. Chubb. "Ne yapıyor böyle?"

"Hedef koordinatlarımızı kabul etmedi," dedi Dr. Chandra soluğu kesilerek. "Ama enerji yüklemesi devam ediyor..."

Mühendisler, başı babasının kucağında, yerde yatan Katherine'e takılıp tökezleyerek görev yerlerine koştular. Katherine onlara aldırmadı, bakışlarını Hester'ın yüzüne dikmişti. Kırık bir aynada kendi yüzüne bakar gibiydi; gülümsedi -Sonunda üvey kardeşiyle karşılaştığı için sevinmişti, ileride arkadaş olurlar mıydı, merak etti. Hıçkırmaya başladı ve her hıçkırıkta boğazından fışkıran kan ağzına doldu. Bedenine uyuşturan bir soğuk yayılıyor, uzaklaşmaya başladığını hissedebiliyordu. Katedralin

Telegram: @cinciva

içindeki sesler hafifledikçe hafifliyordu. *Ölecek miyim,* diye düşündü. *Ölemem, henüz olmaz, buna hazır değilim!*

"Yardım edin!" diye bağırdı Valentine Mühendisler'e; ama onlar yalnızca MEDUSA'yla ilgileniyorlardı. Cüppesinden bir parça kumaş yırtıp kanamayı durdurmaya çalışırken, yanına yaklaşıp Katherine'i tutan o kız oldu. Valentine başını kaldırıp kızın gri renkli tek gözüne baktı; "Hester... teşekkür ederim!" diye fısıldadı.

Hester da ona baktı. Bunca yıldır onca yolu onu öldürmek için gelmişti ve işte şimdi Valentine onun insafına kalmışken, hiçbir şey hissetmiyordu. Adamın kılıcı, düşürdüğü yerde duruyordu. Kimse Hester'a dikkat etmiyordu. Bilekleri bağlı olsa da, onu kaptığı gibi Valentine'ın kalbine saplayabilirdi. Ama artık bir önemi kalmamıştı sanki. Afallamış bir halde, Valentine'ın gözyaşlarının, kızının bedeninden yayılan, hayret verici kan gölüne damlamasını izledi. Kafasının içinde karışık düşünceler birbirini kovalıyordu. *Onu seviyor! Kız benim hayatımı kurtardı! ölmesine izin veremem!*

Uzanıp Valentine'a dokundu; "Doktora ihtiyacı var, Valentine," dedi.

Valentine, çılgın bir oyun oynuyorlarmışçasına makinelerinin çevresinde toplanmış Mühendisler'e baktı. Onlardan hiç fayda yoktu. Katedral kapısının dışında altın alev perdeleri Paternoster Meydanı'nda savruluyordu. Başını kaldırıp yukarıya baktı; katedralin ince uzun yan pencerelerinin gerisinde, alevlerin kızıllığını yansıtan bir şey gördü.

"Bu *Jenny Haniver!*" diye bağırdı Hester ayağa kalkarak. "Ah, bu Tom! İçeride bir sağlık odası var..." Ancak, *Jenny*'nin Tepe Kat'ı saran alevlerin arasına inemeyeceğini biliyordu. "Bir şekilde çatıya çıkabilir miyiz, Valentine?"

Valentine kılıcını alıp kızın bileğindeki bağı kesti. Ardından kılıcı fırlattı, Katherine'i kaldırdı ve onu çatırdayan kabloların arasından, zikzak yaparak kubbeye yükselen merdivene doğru taşımaya başladı. Hester peşinden koştururken, İz Sürücüler üstüne yürüdü; ancak Valentine geri çekilmelerini emretti. Kalakalmış bir Muhafız Askeri'ne, "Yüzbaşı! O havagemisine ateş açılmayacak!" diye bağırdı.

Magnus Crome koşarak geldi, koluna yapıştı. "Makine çıldırdı!" diye inledi. "Kızının ona hangi komutları verdiğini Quirke bilir! Onu ne ateşleyebiliyor ne de enerji yüklemesini durdurabiliyoruz! Bir şeyler yap, Valentine! Kahrolası şeyi sen buldun! Durdur şunu!"

Telegram: @cinciva

Valentine onu kenara itip, çatırdayan statik enerjinin yarattığı ışık perdesinin ve yanık teneke kokan havanın içinden yukarıya, merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Tek isteğim Londra'ya yararlı olmaktı!" diye hıçkırdı yaşlı adam arkasından. "Tek isteğim Londra'yı *güçlü* yapmaktı!"

Telegram: @cinciva

36
KEMİKLERİN İZİ

Hester önden gidip, açık kubbenin tepesinden alevlerin dumanlı ışığına, büyük silahın gölgesine çıktı. Sağında, *13. Kat Asansörü*'nün kömürleşmiş iskeleti, terk edilmiş bir eğlence treni gibi, Mühendislik Binası'nın yıkıntısı üstünde yatıyordu. Yangın Lonca Binası'na sıçramıştı; Planlama Dairesi'ni ve Arşiv Binası'nı saran alevler, ateşböceği sürülerini andıran kıvılcımlarla birlikte pembe beyaz, milyonlarca resmi belgeyi dışarı savuruyordu. Aziz Paul Katedrali, ateşten bir denizin içinde bir adaya benziyor; yanan binalardan yükselen alevlerin arasında sarhoş gibi dönüp duran, kavrulup yan yatmış *Jenny Haniver*'sa onun tepesinde derme çatma bir ay gibi sallanıyordu.

Hester daha da yükseğe, MEDUSA'nın kobra başlığının üstüne tırmandı. Valentine da arkasından geldi; Hester onun gözünü debelenen havagemisinden ayırmadan Katherine'e bir şeyler fısıldadığını duyabiliyordu.

"Bu şeyi hangi sersem uçuruyor?" diye bağırdı Valentine; başlığın üstünde güçlükle yürüyordu.

"Tom!" diye geriye seslendi Hester ve ayağa kalktı, iki kolunu birden sallayarak, "Tom! Tom!" diye bağırdı.

Tom'un ilk gördüğü şey, Peripatetiapolis'te ona aldığı şal oldu. Şimdi kızın boynuna sarılıydı, rüzgârda dalgalanırken kırmızısı bir an Tom'un gözüne ilişince, aşağıda onu görmüştü. El sallıyordu. Derken, simsiyah bir duman kümesi onu yuttu. Tom kobra başlığına tırmanan minicik silueti kendi hayal ettiğinden şüphelendi; çünkü neden olduğu bu büyük yangından birilerinin sağ çıkması imkânsız görünüyordu. *Jenny Haniver*'ı biraz daha

Telegram: @cinciva

yaklaştırdı. Duman çekildi ve kız yine oradaydı, kollarını sallıyordu; uzun siyah paltosu, uzun bacakları ve o çirkin, harika yüzüyle oradaydı.

Katherine gözlerini açtı. Kılıcın girdiği yerden başlayan bir üşüme artarak bedenine yayılıyordu. Hâlâ hıçkırıyordu ve hıçkırarak ölmenin ne kadar aptalca, ne kadar onursuzca olduğunu düşündü. Köpek'in de yanında olmasını dilerdi. Birisi durmadan, 'Tom! Tom!" diye bağırıyordu. Başını çevirdi; dumanın içinden bir havagemisinin aşağıya indiğini, alçaldıkça alçaldığını gördü, kabin MEDUSA'nın başlığına sürtene kadar yaklaştı. Kırık dökük rotor bölmesinin ters hava akımını hissetti Katherine. Babası onu gemiye doğru taşıyordu; kırık ön camdan kendisine bakan Tom'u gördü -bütün bu olayların en başında orada olan, öldüğünü sandığı Tom'u. Ama canlı, şoke olmuş, is içinde ve alnında, bilinmeyen bir Lonca'nın işareti gibi, V şeklinde bir yarayla karşısındaydı işte.

Kabinin içi umduğundan çok daha genişti. Hatta Clio Konağı'na çok benziyordu ve içeride Köpek'le Bevis onu bekliyorlardı. Hıçkırması dinmişti; yarası da herkesin düşündüğü kadar kötü değildi, ufak bir sıyrıktı yalnızca. Tom hepsini birden yukarıya, kusursuz berraklıktaki masmavi gökyüzüne uçururken, pencerelerden içeriye güneş ışığı süzüldü ve o kendini babasının kollarına minnetle bıraktı.

Havagemisine ilk çıkan, parçalanmış kenarına tutunup kendini yukarıya çeken Hester oldu. Ama arkasını dönüp elini Valentine'a uzattığında, onun dizlerinin üstüne çökmüş olduğunu gördü ve Katherine'in öldüğünü anladı.

Öylece kalakaldı; nedenini bilmeden, hâlâ elini uzatmış bekliyordu. Beyaz metal başlığın üstünde elektrik akımı dolandı havada. "Valentine! Acele et!" diye bağırdı.

Adam bakışlarını kızının yüzünden kısa bir süreliğine kaldırıp, "Hester! Tom! Uzaklaşın! Kendinizi kurtarın!" dedi.

Hester'ın arkasında Tom, avuçlarını kulaklarına siper etmiş; "Ne dedi? Katherine mi o? Neler oldu?" diye bağırıyordu.

"Gidelim! " diye haykırdı kız ve delikanlının yanından yukarıya tırmanıp, sağlam durumdaki rotorların hepsini tam güçle çalıştırmaya koyuldu. Yeniden aşağıya baktığında, solgun eli yana açık, kara bir silueti

Telegram: @cinciva

kucaklayan Valentine yavaş yavaş ufalıyordu. Katherine'in gökyüzüne yükselen hayaleti gibi hissetti kendini. Yüreğinde korkunç bir acı vardı, hıçkırarak soluyordu ve yanağından aşağıya ıslak, ılık bir şey süzüldü. Fark etmeden yaralanmış olabilir miyim, diye merak etti; ancak elleriyle yüzüne dokunduğunda parmakları ıslandı, ağlıyordu -Annesi, babası, Shrike, Katherine ve hatta Valentine için ağlıyordu. Katedralin çevresinde çatırdayan ışık daha da parlarken Tom, *Jenny Haniver*'ın yönünü karanlığa çevirdi.

Aşağıda, Ayrıştırma Bölümü'nde, Londra'nın devasa motorları, kentin yapısına sızmaya başlayan tuhaf ışınımlardan dolayı güç kaybederek, hiçbir önbelirti göstermeden ansızın ve hep birden duruverdi. Büyük Mobil Kent, kara köprüsünü geçtiğinden bu yana ilk kez yavaşlamaya başladı.

Londra Müzesi'nin içindeki, önüne alelacele bir barikat kurulmuş galeride, Chudleigh Pomeroy, Mavi Balina modelinin üstünden ihtiyatla ileriye göz attı; son mevzilerine hücum eden İz Sürücü birlikleri, metal kafataslarının çevresinde, dikenli tel misali soluk kıvılcım bulutları dolanarak, oldukları yere çakılıp kalmışlardı. "Ulu Quirke!" dedi sağ kalan bir avuç Tarihçi'ye dönerek. "Kazandık!"

Valentine, Tepe Kat'taki alevlerin ve katedralin çevresini sarmaya başlayan ışık saçılmalarının aydınlığında, kırmızı havagemisinin uzaklaşmasını seyreder. Aşağıda bir yerlerde umutsuzca çalan yangın çanlarını, kaçışan Mühendislerin panik dolu haykırışlarını duyar. Katherine'in yüzünün çevresini ateşten bir nur halesi sarar ve okşadığı saçları tutuşup çatırdar. Rüzgârdan savrulup kızın ağzına giren bir tutam saçı şefkatle tutup geriye atar ve ona sımsıkı sarılarak bekler -Şimşek üstlerinde çakar, onları bir ateş topuna dönüştürür, tutuşmuş gaz yükselir ve yok olur: Kemiklerinin izi berrak gökyüzüne savrulur.

Telegram: @cinciva

37
KUŞLARIN GÖÇ YOLLARI

Londra tepesine şimşekten bir çelenk takmıştı. Batmunkh Gompa'nın taşlarını kavurmak için kilometrelerce ileriye uzanması gereken ışın, bunun yerine üst katların çevresine dolanmış, kentin yanlarından aşağıya erimiş metal çağlayanları salıvermişti sanki. Patlamalar, Ayrıştırma Bölümü boyunca dalgalar halinde yayılarak, dev enkaz parçalarını, şiddetli rüzgârın üfürdüğü kurumuş yapraklar gibi, peş peşe gökyüzüne savurdu. Kaçmaya çalışan birkaç havagemisi onlarla birlikte havalandıysa da, balonları tutuştu, büzüldü ve koca yangının içindeki küçük parlak kıvılcımlar halinde düştüler.

Tek kurtulan; halatlarında ve rotor pervanelerinde yansıyan gökkuşağı ışıklarla, şok dalgaları çarptıkça dönüp yalpalayarak fırtınanın kıyısında yol alan *Jenny Haniver* oldu. O ilk büyük enerji akımı sırasında geminin tüm makineleri aynı anda durmuştu ve Tom'un bildiği hiçbir yöntem yeniden çalışmalarını sağlamamıştı. Pilot koltuğundan arta kalan yerde hıçkırarak kaykıldı ve gece rüzgârı onu can çekişen kentinden uzağa, çok çok uzağa sürüklerken, çaresizce aşağıyı seyretti.

Aklına tek bir şey geliyordu: "Benim suçum. Hepsi benim suçum..."

Hester da aşağıyı seyrediyordu; oradaki parlaklığın içinde yitip giden Katherine'in ve babasının görüntüsünü hâlâ görebilirmiş gibi, katedralin bir süre önce durduğu yere bakıyordu. "Ah, Tom, hayır," dedi. "Bu bir kazaydı. Makineleriyle ilgili bir sorun çıktı. Hepsi Valentine'ın suçu -ve de Crome'un. Aleti yeniden çalışır duruma getirdikleri için Mühendisler'in suçu ve onu en başında topraktan çıkardığı için annemin suçu. Onu icat ettikleri için Kadimler'in suçu. Seni öldürmeye çalıştıkları için Pewsey'in ve Gench'in suçu -ve benim hayatımı kurtarmaya çalıştığı için de Katherine'in..."

Telegram: @cinciva

Tom'u teselli etmek için yanına oturdu ama ona dokunmaya korktu. Kırık dökük kadranlarda, pencerelerdeki cam parçalarında gördüğü yansıması ona küçümseyerek bakıyor, MEDUSA'nın dalgalanan parıltısında her zamankinden daha korkunç görünüyordu. Sonra, *Aptal, geri dönmedi mi? Senin için geri döndü,* diye düşündü. Tir tir titreyerek kollarını delikanlıya dolayıp, onu kendine çekti. Başını kucakladı, kaşlarının arasındaki kanayan yarayı utana sıkıla öptü. Son demlerini yaşayan silahın gücü tükenene ve güneşin ilk loş ışığı ova boyunca yayılana kadar ona sıkı sıkı sarıldı.

"Geçti, Tom," diyordu sürekli. "Hepsi geçti..."

Londra artık çok uzakta, duman kümelerinin altında hareketsizdi. Tom, Bayan Fang'in eski dürbününü bulup, kente ayarladı. "Mutlaka kurtulan *birileri* olmuştur," dedi, böyle söylemenin bunu gerçek kılacağını umarak. "Bahse girerim, Bay Pomeroy ve Clytie Potts kurtarma çalışmaları düzenleyip, fincan fincan çay dağıtıyorlardır aşağıda..." Ama duman, buhar ve havada asılı kül kütlesinden dolayı hiçbir şey göremiyordu -hiçbir şey, hiçbir şey. Artan bir umutsuzlukla sağı solu taradığı halde, dürbünden yalnızca kemiğe benzeyen kararmış kirişler, kavrulan toprağa saçılmış kırık tekerlekler, alev alev yanan yakıt gölleri ve devasa yılanların geride bıraktıkları deriler gibi birbirine dolanmış yatan, kopuk tekerlek paletleri gördü.

"Tom?" Hester bu arada kumandaları deniyordu ve dümen kollarının hala çalıştığını keşfedip şaşırdı. *Jenny Haniver* onun dokunuşlarına tepki vererek rüzgarda sağa sola döndü. "Tom, Batmunkh Gompa'ya ulaşmayı deneyebiliriz," dedi yumuşak bir sesle. "Orada bizi sevinçle karşılayacaklardır. Muhtemelen senin bir kahraman olduğunu düşünüyorlardır."

Tom başını iki yana salladı: Hâlâ zihninde *13. Kat Asansörü* dönerek Tepe Kat'ın üstüne düşüyor, Pewsey ve Gench kara, sessiz çığlıklarla alevlere karışıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama kahraman olmadığından emindi.

"Pekâlâ," dedi Hester anlayışla. Bazen bir şeyleri sindirmek zaman alırdı, biliyordu. "Kara Ada'ya gideriz," dedi. "Hava kervansarayında *Jenny*'yi onarırız. Sonra da Kuş Yolları'nı izleyerek uzaklara bir yerlere gideriz. Yüz Adalar'a, Tannhäuser Dağları'na ya da Güney Buz Diyarı'na. Neresi olacağı umurumda değil. Yeter ki, seninle geleyim."

Telegram: @cinciva

Tom'un yanına diz çöktü, kollarını delikanlının dizlerine koyup, başını kollarının üstüne yasladı. Tom elinde olmadan kızın çarpık gülümsemesine karşılık verdiğini fark etti. "Sen bir kahraman değilsin, ben de güzel değilim ve büyük olasılıkla, sonsuza kadar mutlu yaşayamayacağız," dedi kız. "Ama şu anda yaşıyoruz ve birlikteyiz, her şey yoluna girecek."

Telegram: @cinciva

PHILIP REEVE

1966'da İngiltere'nin Brighton kentinde doğan Philip Reeve, uzun yıllar bir kitapçıda çalıştı ve amatör olarak sinemayla ilgilendi. Çeşitli dergilerde öyküleri yayımlanırken, 1994'ten bu yana 40'ı aşkın kitap resimledi. Özellikle, *Murderous Maths* (Öldürücü Matematik), *Horrible Histories* (Dehşetengiz Tarih), *Dead Famous* (Ölü Ünlüler) ve *Urgum Baltalı Kahraman (Urgum the Axeman)* gibi çocuk kitaplarına yaptığı desenlerle tanınan Reeve, 2001'de yazdığı ilk romanı *Yürüyen Kentler'le (Mortal Engines)* 2002 Gold Nestlé Smarties ve 2003 Blue Peter Yılın Kitabı ödüllerini aldı. Ardından, devam kitabı *İhanet Altını (Predator's Gold),* bu kez Amerikan Kütüphaneler Birliği'nin (ALA) 2005 En İyi Kitap ödülünü kazandı. Uzak bir gelecekte, yok oluşun eşiğindeki dünyada tekerlekler üstünde hareket eden kentlerle kurguladığı dizinin üçüncü kitabı *Cehennem Makineleri (lnfernal Devices),* dördüncüsü ise, yazara Guardian Roman Ödülü'nü kazandıran *Karanlık Düzlük (A Darkling Plane)* oldu. Fantastik üçlemesi *Şafak Feneri'ni (Larklight)* yazdıktan sonra, *Fever Crumb, A Web of Air* (Hava Sarmalı) ve *Scrivener's Moon* (Scrivener Ay'ı) adlı kitaplarıyla bilimkurguyla fantastik edebiyatın içiçe geçtiği "Yürüyen Kentler" *(Predator Cities)* dizisini sürdürdü. Kral Arthur'un öyküsünü anlattığı *Here Lies Arthur* (Arthur Burada Yatıyor) ile 2008 Carnegie Ödülü'ne değer görülen Reeve, eşi ve oğluyla birlikte İngiltere'de, Dartmoor'da yaşıyor.

Telegram: @cinciva

[←]

1.Kafadan bacaklı yumuşakçalardan, sarmal teke boynuzu biçiminde, soyu tükenmiş bir kabuklu. (ç.n.)

[←]

2.Terimin kökeni bilinmemekle birlikte, canavarlara ilginin yoğun olduğu 16. ve 17. yüzyıllarda, çoğunlukla denizcilerin para kazanmak amacıyla, çeşitli hayvanların parçalarını birleştirip kurutarak yaptıkları, tuhaf görünümlü sahte yaratıklar için kullanılır. (ç.n.)

[←]

3.Kongo'da nehir ve bataklıklarda yaşayıp karada da gezebildiğine inanılan dört ayaklı, uzun boyunlu dinozor. Bilim adamları bu yaratığın varlığını reddetmektedir. Sözlük anlamı, "nehirlerin akışını durduran"dır. (ç.n.)

[←]

4.İngilizce'de, hanım sultan ya da sultanın karısı anlamına gelen "sultana" sözcüğü, çekirdeksiz üzüm (sultani üzüm) için de kullanılır. {ç.n.)

Telegram: @cinciva

YÜRÜYEN KENTLER

Tom, yarı baygın Hester'ı kolundan kavradı. Tezgezerli adamlardan biri, kaçmalarını engellemek için hamle yapmıştı ki, kırmızı paltolu kadın adamın önüne dikildi: "Onlar benim yolcularım. Fiyatta anlaşmaya çalışıyordum!"

"Onlar bizim kölelerimiz!" diye haykırdı Wreyland, kadını itekleyerek. "Tom Nitsworthy ve arkadaşı. Onları Dış-Topraklar'da buldum. Kural kuraldır. Mal bulanındır..."

2002 Gold Nestlé Smarties Ödülü

2003 Blue Peter Yılın Kitabı Ödülü

Uzak gelecekte, 60 Dakika Savaşları'nın sonrasında mahvolan dünyada, tekerlekler üstünde "yürüyen" Londra kenti, Kuzey Denizi'nin kurumuş yatağı boyunca, küçük kentleri kovalıyordu. Tarihçiler Loncası'nın çırağı Tom, kızına âşık olduğu baştarihçiyi suikasttan korumaya çabalarken, kendini tuhaf Hester'la birlikte, acımasız bir var olma savaşının içinde buldu... Ödüllü İngiliz yazar **Philip Reeve**'in ünlü bilimkurgu dizisinin ilk kitabı.

YÜRÜYEN KENTLER

1 YÜRÜYEN KENTLER
2 İHANET ALTINI
3 CEHENNEM MAKİNELERİ
4 KARANLIK DÜZLÜK

www.on8kitap.com
www.facebook.com/on8kitap
www.twitter.com/on8kitap

ISBN 978-605-4603-33-6
9 786054 603336
Günışığı Kitaplığı

ON8

www.on8kitap.com

Telegram: @cinciva